

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1936 ON
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β.
ΑΡΙΘ. 49 - (666)

HERBY

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΤΕΝ

Ο κ. Πάωλ Λυξέιγ έθεωρεί το στο Παρίσι ως ένας συμβολαιογράφος, εξαιρετικής τιμιότητος, πολύ πλούσιος, που έδειχνε το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τα συμφέροντα της πολυπληθούς πελατείας του. Μά αυτό που αγνοούσαν όλοι ήταν το μεγάλο του πάθος για το πόκερ.

Η μεγαλύτερή του χαρά ήταν να κρατάει τα πέντε χαρτιά του παιγνιδιού στα χέρια του και να «ρελανάσσει» μεγάλα ποσά, όταν είχε «φούλ» του άσσου ή «καρρέ» της ντάμας. Ήταν καλός παίκτης, πλήρως χωρίς να κατσουφιάζει, α' έλπιζε πάντοτε ότι η τύχη κάποια μέρα θα πήγαινε με το μέρος του. Μά η τύχη ήταν μιά θεά, που δεν τον εύνοούσε καθόλου, και, μέσα σε λίγο καιρό, ο Πάωλ Λυξέιγ άντελλήφθη μ' απελπισία ότι το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας που είχε χάσει στο παιγνίδι.

Τι να έκανε για να τ'ό ανακτήσει; Να παίξει ακόμα; Θά ήταν το ίδιο σαν να θυβιζόταν ακόμα περισσότερο στην άβυσσο.

Κι' έπειτα, με τον καιρό, θά μαθαινότουσαν στον κύκλο των πελατών του ή μεγάλες χρηματικές του απώλειες στα χαρτιά κ' η έμπιστοσύνη που είχαν στην τιμιότητά του, θα μειωνόταν σαν καπνός!

— Ω! ψιθύρισε ένα πρωί. "Αν πεθαινε ο Κολομπέλ. Ο Κολομπέλ ήταν ένας παλός του φίλος, ο οποίος έπειτα δεν είχε κανένα συγγενή, τον είχε κάνει κληρονόμο του. Αν γινόταν κάτοχος της μεγάλης του περιουσίας, θά μπορούσε να δοκιμάσει πάλι την τύχη του και να ξανακερδίσει τα χαμένα ποσά...

Κι' εξαφνα η ιδέα ενός εγκλήματος μπήκε στο μυαλό του. Στην αρχή την απέκρουσε με όλες του τις δυνάμεις... "Όχι! "Όχι!... Δεν μπορούσε να κάνει αυτή τη φριχτή πράξη, της οποίας η τύχη θά τον καταδιώκαν σ' όλη του τη ζωή... Αποφάσισε τότε ν' απομακρυνθί από το Παρίσι, να πάει να δοκιμάσει την τύχη του κάτω από άλλους ούρανους και πήρε τον σιδηρόδρομο για το Μονακό με την έλπίδα ότι θα μακαράς κ' η ρουλέττα θά τον εύνοούσαν.

Αλλοίμονο! Τρείς μέρες μετά την άφιξί του στο Μόντε Κάρλο, ήταν κυριολεκτικώς καταστραμμένος. Είχε χάσει όχι μόνο την περιουσία του, αλλά και τα χρήματα των πελατών του.

Τι να έκανε; Τι θά γινόταν;

Μόλις ο πρώτος πελάτης του θά πήγαινε ν' αποσύρη χρήματα, θά υποχρεωνόταν να ομολογήσει πως έχασε στα χαρτιά τις περιουσίες που του έμπιστευτηκαν.

Θά τον συνλάμβαναν, θά τον δικάζαν, θά τον φυλάκιζαν... Και η ιδέα του εγκλήματος ξαναπαρουσιάστηκε στο μυαλό του πιο έλκυστική, πιο έπιμονη, πιο έπιτακτική.

Ο Κολομπέλ ειγ άρρωστος, πολύ άρρωστος, συλλογιζόταν. Δεν έχει περισσότερη από δυό - τριών μηνών ζωή, το πολύ! Βασανίζεται από ανυπόφορους πόνους... "Επικαλείται τον θάνατο με δυνατές κραυγές! Θά έκανε μιά πράξη φιλοφροσύνης όποιος θά τον απήλλαζε από το βάρος της ζωής...

Αν κληρονομήσω την περιουσία του, θά ξανακερδίσω όλα τα χαμένα... Θά κάνω αγαθές πράξεις γύρω μου... Στα χέρια μου, η περιουσία του δεν θά έμενε ανεκμεταλλεύτη, όπως τώρα... Σε δυό - τρείς μήνες, ο θάνατος του Κολομπέλ δεν θά μου χρησίμευε σε τίποτε, ενώ τώρα θά ήταν σωτηρία...

Η σωτηρία! Ο συμβολαιογράφος δεν έβλεπε πειά παρό αυτό. Η εγκληματική πράξη που σκεδίαζε να κάνει, του φαινόταν όλοένα και λιγώτερο φριχτή και, κατά την έπιστροφή

του από το Μονακό στο Παρίσι, αποφάσισε να πραγματοποιήσει το καταχθόνιο σχέδιό του.

Πάντως, δεν είνε εύκολο να ξεκάνη κανείς έναν άνθρωπο... Υπάρχει η δικαιοσύνη που μπορεί ν' άνησυχήσει για τον ξαφνικό θάνατο ενός άσθενους... Ο γιατρός που τον περιποιείται μπορεί να συλλάβη ύποψίες.

Γεμάτος αγωνία, ο κ. Λυξέιγ έπαναλάμβανε:

— Ο γιατρός! Ο γιατρός!...

Ωστόσο, αφού σκέφτηκε λίγη ώρα, το πρόσωπό του φωτίστηκε. Το μυαλό του είχε πεί στην γοητευτική δεσποινίδα Ιωάννα Άλμνν, την κόρη του γιατρού, που περιποιόταν τον κ. Κολομπέλ, με την όποια ήταν έρωτευμένος πριν από δυό χρόνια... Η Ιωάννα ήταν όχι μόνο πολύ ωραία, μά είχε και μεγάλη προίκα...

Από καιρό, ο συμβολαιογράφος είχε ρίξει τα βλέμμά του επάνω της. Μά η νέα κόρη έκανε πως δεν καταλάβαινε κι' έτσι ο παίκτης δεν τόλμισε να ζητήσει το χέρι της από τον πατέρα της.

Τα πράγματα θ' αλλάξουν τώρα, ψιθύρισε, αφού έκανε αυτές τις σκέψεις. Θά κάνω το εγκλήμα μου έτσι που να πέση όλη η ευθύνη του στον πατέρα της... Μ' αυτό τον τρόπο θά τον έχω στο χέρι μου... και δεν θά μου άρνηθι τίποτε, ούτε αυτή την κόρη του ακόμα...

Ο συμβολαιογράφος Λυξέιγ έδειχνε ύποκριτικά την μεγαλύτερη στοργή γι' αυτόν που επρόκειτο να κληρονομήσει και να... δολοφονήσει. Πήγαινε και τον έπισκεφτόταν καθημερινώς και τον περιέβαλλε με τις φροντίδες του, έπιθλεποντας στην λεπτομερή έκτέλεσι των οδηγιών και των συνταγών του γιατρού.

— Μονάχα έσυ ξερείς να με περιποιήσαι, του έλεγε ο άρρωστος μ' ευγνωμοσύνη.

Ζώντας έτσι κοντά στον κ. Κολομπέλ, ο συμβολαιογράφος είχε προσέξει ότι, για να ελαφρώσει τους πόνους του, ο γιατρός Άλμνν του έδινε ένα φάρμακο μέσα στο όποιο υπήρχε μιά πολύ μικρή δόσις ενός δραστηκώτατου δηλητηρίου.

Νά λοιπόν το σχέδιο που ο εγκληματίας είχε συλλάβει: θά πρόσθετε ένα μηδενικό στον αριθμό που ώρισε το ποσό του δηλητηρίου. Έτσι η δόσις θά δεκαπλασιαζόταν και ο θάνατος μοιραίως θά επήρχετο.

Ο δόκτωρ Άλμνν, όπως οι περισσότεροι γιατροί, είχε γράψιμο πολύ δυσανάγνωστο και πολύ εύκολα ο συμβολαιογράφος μπόρεσε να προσθέσει στη συνταγή του ένα μηδενικό που φαινόταν σαν γραμμένο από το χέρι του δόκτορος.

Ο καμαριέρης του κ. Κολομπέλ έπήγε κατόπιν την παραποιημένη συνταγή του γιατρού στο φαρμακείο. Ο φαρμακοποιός ωστόσο ξαφνιάστηκε από την μεγάλη δόσι του δηλητηρίου.

— Έτσι είνε, βεβαίως ο ύπηρέτης, που είχε δη το γιατρό να γράφει την συνταγή του, μά που αγνοούσε την προσθήκη του μηδενικού από τον συμβολαιογράφο.

Και η καταστροφή έγινε...

Ο άρρωστος ξεψύχησε, λίγες ώρες κατόπιν, αφού πήρε το φάρμακο.

Ξετρελλαμένος, μη μαντεύοντας τί είχε συμβή, ο γιατρός άντελήφθη πως ο κ. Κολομπέλ είχε δηλητηριαστή κ' η ύποψίες του έπεσαν στον ύπηρέτη, ο οποίος του κάκου διαμαρτυρόταν για την άθωότητά του.

Δυστυχώς γι' αυτόν είχε δικαστή άλλοτε σε δίμηνο φυλάκιση μετ' άναστολής, γιατί κάποτε, σε ώρα μέθης, είχε έπιτεθι έναντίον ενός χωροφύλακος και τον είχε τραυματίσει... Η δικαιοσύνη σκέφτηκε τότε ο

τι είχε δηλητηριάσει τον κύριό του για να ξαφεληθί της συγχύσεως που θα προκαλούσε ο θάνατός του στο σπίτι του και να κλέψη, ότι μπορούσε...

Τού κάκου ο φτώχος υπηρέτης, μετά την πρώτη καταδίκη του, είχε περάσει μία ζωή υποδειγματική κ' είχε παντρευτεί μια νεαρή καμαριέρα που την έκανε ευτυχισμένη με την εργατικότητα του. Η καταδίκη του αυτή βάραινε πάνω του σαν μία πελώρια πέτρα που δεν μπορούσε να την σηκώσει...

Όταν η βαρείας πόρτες της φυλακής ξανάκλεισαν πίσω από τον άτυχον αυτό νέο, ο πραγματικός δηλητηριαστής πήγε και βρήκε τον δόκτορα Άλμην.

— Έγινε δικαστική πλάνη. Μία μεγάλη δικαστική πλάνη, τού είπε. Ο καμαριέρης δεν είναι ένοχος... Έσείς κάνατε ένα τρομερό λάθος...

— Πώς; Τι λάθος; Έκανε ο κ. Άλμην χλωμιάζοντας.

— Νά, κυττάχτε και μόνος σας.

Και έδειξε στο γιατρό την συνταγή που την είχε φυλάξει επίτηδες.

Ο πατέρας της Ίωάννας άρχισε να τρέμει. Ο αριθμός που προσδιόριζε την ποσότητα του δηλητηρίου ήταν γραμμένος από το χέρι του.

Κρατήθηκε από το γραφείο του για να μην πέση κάτω... Πώς μπορούσε να είχε κάνει ένα τόσο τρομερό λάθος;

— Εγώ! Εγώ μπόρεσα να τώ κάνω αυτό! τραύλισε.

Και κύτταζε μία φορά ακόμα την μοιραία συνταγή, που η λέξεις της τού φαινόταν σαν γραμμένες με αίμα...

— Τόσο το χειρότερο! ψιθύρισε τέλος. Έκανα ένα λάθος. Έχω καθήκον να μιλήσω... Δεν μπορώ ν' αφήσω τον υπηρέτη στην φυλακή, με το βάρος ενός εγκλήματος που δεν έκανε...

Τότε ο συμβολαιογράφος τού είπε:

— Ο καμαριέρης είν' ένα ασήμαντο πρόσωπο... Έξ' άλλου, ο Κολομπέλ όπωσδήποτε θα πέθαινε γρήγορα... Τό ξέρετε αυτό καλύτερα από μένα... Τίποτε δεν μπορούσε να τον σώσει...

— Μά ο δυστυχισμένος ο υπηρέτης βρίσκεται στη φυλακή...

— Θά βγί. Δεν υπάρχει καμία θετική απόδειξη εναντίον του. Τού δίνετε κι' ένα χρηματικό ποσό όταν αποφυλακιστή κι' έτσι θα μείνη ευχαριστημένος.

— Ναι, μά η συνείδησίς μου, — Η συνείδησίς σας; Μήπως θέλατε πού κάνατε το έγκλημα αυτό; Όχι, δεν είν' έτσι; Εκάνατε απλούστατα μία αφηρημάδα. Βάλατε ένα μηδενικό παραπάνω κι' επιπεύσατε κατά λίγες ημέρες τον θάνατο τού δυστυχισμένου μου φίλου... Τό τέλος του ήταν μία απολύτρωσις γι' αυτόν...

Μά βλέποντας ότι ο δόκτωρ κουνούσε το κεφάλι του, χωρίς να έχη πεισθή, κατέφυγε στο τελευταίο του σατανικό επιχείρημα.

— Οφείλετε να σωπάσετε, όχι μόνο για τον εαυτό σας, για την επιστημονική σας φήμη... για την τιμή σας... μά ακόμα και για την δεσποινίδα Ίωάννα!

— Την κόρη μου!...

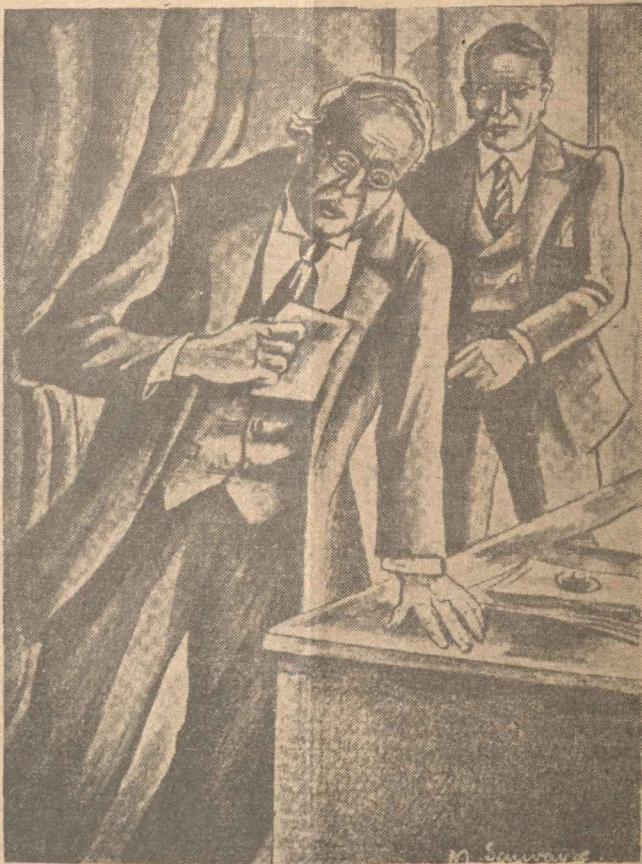
— Όλες η πόρτες θά της κλειστούν... Όλοι θά την λένε στο εξής: «Η κόρη τού δηλητηριαστού γιατρού!» Η ζωή της θά είναι φριχτή... Ακούστε, για να σας δείξω ότι εγώ ξεχνάω την πράξι σας, σας προτείνω κάτι...

— Τι;

— Νά μοι δώσετε σύζυγο την Ίωάννα... Μονάχα εγώ ξέρω τό μυστικό σας... κι' ασφαλώς ο γαμπρός σας δεν θά τό αποκαλύψη...

Ο γιατρός Άλμην ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά πολύ δυνατά.

Καταλάβαινε ότι ο συμβολαιογράφος τον κρατούσε, ότι

Ο γιατρός κρατήθηκε στο γραφείο του για να μη πέση κάτω...

είς αντάλλαγμα της σιωπής του ήθελε να γίνει σύζυγος τού λατρεμένου κόρης του.

— Ω! τί σκληρή πάλη γινόταν μέσα του!

— Καλά! απάντησε τέλος. Δώστε μου είκοσιτεσάρων ρών προθεσμία για να σκεφθώ, για να μιλήσω στην Ίωάννα.

«Τόν κρατάω!» σκέφτηκε ο δηλητηριαστής με χαρά και έφυγε.

Σαν ένας φτώχος άνθρωπος που κάνει την εξουσία του, ο δόκτωρ Άλμην αποκάλυψε τα πάντα στην κόρη του. — Εκείνη τον άκουσε σιωπηλή.

— Φτώχε πατέρα! ψιθύρισε όταν εκείνος έπαψε να μιλά. — Φτώχε πατέρα, έχεις να κάνεις μ' ένα ληστή!

— Τι άποφασίζεις, κόρη μου;

— Τίποτε ακόμα... Γράψε στον συμβολαιογράφο να έλθω ρια τό βράδυ στις έννέα με:ά τό φαγητό, και ο πατέρας μ'ας προστατεύει...

— Τι λογαριάζεις να κάνεις;

— Νά προσπαθήσω να σέ σώσω... να σώσω και τούς δικούς μου!... Τό σχέδιό μου δεν έχει ώριμάσει ακόμα... Σα βρω τάω μόνο να κρατήσης στ' γραφείο σου αυτόν τόν άθώπο άνθρωπο... Προπάντων, μη με φωνάζεις. Έγώ θά πάω τό άνοιξω... κι' έπειτα θά ταφύγω στην κάμαρη μου. Θάρθω να σάς συναντήσω τω θά κρίνω τή στιγμή εύνοια.

Υπολόγισε στη στοργή τού στην άφοσίωσί του και τόν πάντων μη με ρωτάς...

Την άλλη μέρα τό βράδυ ο δηλητηριαστής συμβολαιογράφος έφτασε την ώριμη ώρα στο σπίτι τού δόκτορος Άλμην.

— Έγινε δεκτός στην είσοδο τού την Ίωάννα, η οποία τον έχρηκε με τό πιο χαριτωμένο χαμόγελο.

— Νά σάς βοηθήσω να βγάλετε τό επανωφόρι σας τώ έπε.

Ο συμβολαιογράφος έκανε μία κίνηση χαράς.

«Η δουλειά είναι τελειωμένη, σκέφτηκε.

Και πήγε να συναντήσει τόν δόκτορα Άλμην στο γραφείο του.

Μόλις έμεινε μόνη τή Ίωάννα έρεύνησε με ταχύτητα τσέπες τού επανωφορίου.

Σέ κάποια στιγμή άναστήθηκε από χαρά: τά κλειδιά τού αθλίου βρισκόταν εκεί.

— Φτάνει η ύποθεσις μου να πραγματοποιηθούν! ψιθύρισε τρέμοντας από συγκίνηση.

Η Ίωάννα είχε σκεπτόμενη ασφαλώς ο συμβολαιογράφος δεν θά κρατούσε την συνταγή επάνω του, γιατί θά φώναζε μήπως σέ καμιά στιγμή θ' γής; ο γιατρός τού την άποσάση...

Αυτό που σκόπευε να κάνει ήταν να μη στή στο σπίτι τού νόχου και να έρευνήσει όλα τα συρτάρια του, για να βρει τή συνταγή, γιατί η στοργή της την είχε κάνει να μαντεύσει όλη την αλήθεια: είχε καταλάβει ότι ο συμβολαιογράφος είχε προσθέσει τό μηδενικό στην συνταγή.

Αν τόν στερούσε απ' αυτό τό χαρτί, δεν θά μπορούσε να εξακολουθήσει τόν φριχτό του έκβιασμό...

— Έπειτ' από λίγη ώρα βρισκόταν στο σπίτι τού δόκτωρα Άλμην... Βιαστικά, άρχισε να ψάχνει... Άνοιξε τα συρτάρια...

Ερρίχνε μία ματιά σέ όλα τά χαρτιά...

Εξαφνα άνασκήρτησε... Θόρυβος βημάτων είχε άναστήσει. Η Ίωάννα γύρισε τό κεφάλι της...

Χλωμή, γεμάτη αγωνία, είδε μία γυναίκα να σταματάει ξαφνιασμένη... μία γυναίκα που δεν δυσκολευόταν να την αναγνωρίσει...

— Ήταν η γυναίκα τού καμαριέρη, τόν όποιον κατηγορούσαν άδίκως για τό έγκλημα...

Επακολούθησε μία στιγμή τραγικής σιωπής... Καμμία από τίς δύο γυναίκες δεν μπορούσε να ξεχωρίσει...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την επίβλεψη των Αδελφών...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Υπάρχει ένας απλούστατος τρόπος για να διατηρήσουμε τα σταφύλια φρέσκα πολλών καιρό ύστερα απ' τόν τρυγητό.

Κόβουμε δηλαδή τό σταφύλι, αφήνοντάς του όσο μπορούμε μεγαλύτερο κοστανί. Κατόπιν, αφού τό καθαρίσουμε απ' τίς σάπιες ρόγες, χώνουμε τό κοστανί μέσα σ' ένα μπουκαλάκι με νερό, στο όποιο έχουμε ρίξει λίγη σκόνη από κάρδουνα. Βουλώνουμε έπειτα καλά τό στύμιο τού μπουκαλιού τό σφραγίζουμε με πίσσα ή με θουλοκέρι και κρεμάμε, σταφύλι και μπουκαλάκι, σ' ένα μέρος εύαερο. Τό σταφύλι τότε άπαρροφάει, μέσω τού κοστανιού, απ' τό περιεχόμενο τού μπουκαλιού όλα εκείνα τά συστατικά που τού χρειάζονται για να διατηρηθήται ναυτό, σαν να θρισκόταν στο κλήμα. Χρηάζεται όμως κάθε τόσο να τό καθαρίζουμε απ' τίς γαλασμένες του ρόγες.

Την παροιμία της άλλης εκεί, σ' αυτή την ώρα...

Χλωμή, η Ίωάννα εξέγερσε έξαφνα γιατί ήταν εκεί.

— Ήρθα να σώσω τόν πατέρα μου, είπε.

— Κι' εγώ τόν σύζυγό μου!

— Τότε η γυναίκα τού κατηγορουμένου διηγήθηκε ότι ο σύζυγός της ήταν άθώος, μά ότι δεν τόν πιστευαν... ότι ο φτώχος νέος είχε μαντέψει τό έγκλημα τού συμβολαιογράφου κι' ότι της είχε πη: «Πήγαινε στο σπίτι του... Λέ τις φορές ή με τή βία, προσπάθησε να τού άποσπάσης την συνταγή...»

Κι' εκείνη πήγε.

— Ας ενώσουμε τίς προσπάθειές μας! είπε στην Ίωάννα τελειώνοντας. — Ας ψάξουμε μαζί.

Εξαφνα, η Ίωάννα έβγαλε μία θριαμβευτική κραυγή. Σ' ένα συρτάρι τού γραφείου είχε άνακαλύψει την περίφημη συνταγή. Την έβαλε στην τσέπη της κ' είπε στην γυναίκα τού καμαριέρη:

— Έλα!

Η δύο γυναίκες άρχισαν να τρέχουν, λαχανιασμένες... Σέ λίγο έφτασαν στο σπίτι τού δόκτορος... Μπήκαν κ' η δύο μέσα στο γραφείο του... «Ω! τί λάμψις ήταν εκείνη που έλαμπε στα μάτια του!»

Η Ίωάννα προχώρησε προς τόν ένοχο, ο όποιος ξαφνικά χλώμιασε φριχτά.

— Γονάτισε! τόν πρόσταξε. Έξομολόγησου τό έγκλημά σου!

— Ναι, γονάτισε! φώναξε κ' η γυναίκα τού κατηγορουμένου. Άλλοίως, με τά δόντια μου και με τά νύχια μου, θά σέ ξεσχίσω...

Τρομοκρατημένος, ξετρελλαμένος, βλέποντας στα χέρια της νέας κόρης την συνταγή που είχε παραπονήσει, ο άθλιος ένοιωσε τά γόνάτια του να λυγίζουν.

— Σύγγνωμην! ψιθύρισε, πέφτοντας γονατιστός. Όμολογώ!

Η ζωή του είχε συντριβή, τό έγκλημά του είχε άποκαλυφθή. Χαμήλωσε τό κεφάλι του, έτοιμος να υποστηρίξει τήν τιμωρία τού φριχτού του έγκλήματος, ενώ ο δόκτωρ, που δεν μπορούσε να μιλήσει από την ταραχή του, έριχνε τρυφερά την κόρη του στο στήθος του κι' ενώ η γυναίκα τού καμαριέρη κύτταζε τόν γονατισμένο κάτω συμβολαιογράφο, σαν ένα κακό ζώο που πιάστηκε στην παγίδα...

Την άλλη μέρα, ο άθώος καμαριέρης άποφυλακίστηκε και μερικές βδομάδες κατόπιν, αφού όμολόγησε πλήρως τό έγκλημά του, ο άπαισιος δηλητηριαστής καταδικάστηκε σέ ισόβια καταναγκαστικά έργα.

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Χαριτωμένο μοτιφάκι για γαρνίρισμα παιδικών άποπρορούγων. Κεντιέται με κλωστή λινή, λευκή ή χρωματιστή και είνε κατάλληλο για να στολίστε μ' αυτό παιδικές ποδίτσες, μαξιλαράκια, πετσουλλές κ.τ.λ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Δ ν λ ς Χ ρ υ σ ό - θ ε μ ο ν Λούζετε τά μαλλιά σας τό κυριότερο κάθε δεκαπέντε μέρες με σαμπόν «Σαμποζάν Τέτ - Μουάρ», αφού προηγουμένως τριψέτε τίς ρίζες τους με «Σαμποζάν Τέτ» τού φαγητού. Κάνετε τους κάθε μέρα φριξιόν με τό εξής μίγμα

Alcool camphré	100 gr.
Essence de Terebenthine	25 gr.
Ammoniaque	25 gr.

Α. Β. Μερσεντές, Άλεξάνδρειαν. Θά προτιμούσα να συμβουλευόσθε κανένα ειδικόν δερματολόγο για τό ζήτημα τών μαλλιών σας, αν πραγματικώς πέφτουν τόσο όσο μου γράφετε. Έν τώ μεταξύ κάνετε τους φριξιόν με την εξής συνταγή που θά τά δυναμώση

Teinture d'ambre	1,50 gr.
Huile de ben	150 gr.
Essence de citron	0,75 gr.

Τό κεφάλι σας τό τρίβετε με μία μαλακή βούρτσά. Όσο για τό σαμπόν, αφού δεν βρίσκετε άλλο, χρησιμοποιήστε αυτό που βρήκατε. Δεν φαντάζομαι να σάς βλαπή. Λούζετε τά μαλλιά σας κάθε είκοσι μέρες τό κυριότερο, αφού προηγουμένως τά άλείψετε καλά με την λωσιόν που σάς άναφέρει ή και με λάδι τού φαγητού ζεστό. Τό φάρμακο που μου άναφέρατε δεν τό γνωρίζω. Η πούδρα και ή κρέμα σας πολύ καλές.

Τα κ τ κ ή ν Ά ν α γ ν ω σ τ ρ ι α ν, Ένταθα. Η επιστήμη που άναλαμβάνει την ριζικήν άποτρέφωσιν, την όποιαν άνέφερα στην «Πανεμένη Ψυχή», είνε ή κ. Ντέλκελ, Λυκαβίτου 16, προς την όποιαν μπορείτε ν' άπευθυνθήτε με κάθε έμπιστοσύνη.

Ι ρ ι δ α, Ηράκλειον. Τά μαλλιά σας θά συνέλθουν μόνον αν πάψετε να τά ξανθαίνετε κατ' αυτόν τόν τρόπο. Φαίνεται ότι μεταχειρισθήκατε πολύ δυνατό δέυζενέ και τά κάψατε. Για τίς φακίδες χρησιμοποιήστε τό εξής φάρμακο.

Sublimé	0,25 gr.
Sulfate de zine	2,00 gr.
Acétate de plomb	2,00 gr.
Eau distillée de roses	250,0 gr.
Alcoolate de lavande	50,0 gr.

Χρησιμοποιείτε την λωσιόν διαλυώντας μία κουταλιά της σούπας σέ τέσσερες κουταλιές βρασμένο νερό.

Γ ε ω ρ ο ν. Χρησιμοποιήστε τό φάρμακο ού συνιστώ παραπάνω στην «Μερσεντές». Τό μάρκος σας πρέπει να είνε 64 κιλά, αλλά εξαργιάται και από την ηλικία σας και από πολλούς άλλους παράγοντας.

Λ ο υ ί ζ α Μ. Β., Ένταθα. Δεν φαντάζομαι τό δέρμα σας να χάλασε μόνον από τίς κρέμες. Η γενική κατάσταση της υγείας σας πώς είνε; Ι άντως σάς συνιστώ να τρώτε πολλά χόρτα και φρούτα, ιδίως καρότα και πορτοκάλια, να εξακολουθήσετε τό ψαμί με τό γάλα και να βάζετε στο πρόσωπό σας, αφού τό πλύνετε καλά, την εξής άπόλυτως άγνή και όφέλιμη κρέμα:

Lanoline anhydre	25 gr.
Xongé benjoinée	25 gr.
Pommade de concombres	50 gr.
Eau de roses	10 gr.

Η λωσιόν που χρησιμοποιείτε είνε πολύ καλή, αλλά λίγο δυνατή για τό δέρμα σας. Άμείψετε την με λίγο τριανταφυλλόνη ή χρησιμοποιήστε καλύτερα την εξής, που είνε πολύ όφέλιμη και για τίς πανάδες:

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d'oranger	50 gr.
Borax	10 gr.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

γητικότητα που φανερώνει περισσότερο από το κάθε τι την εμπιστοσύνη της σε σ'αυτά. Ο Ροβέρτος πήρε το χέρι του κ. Ζερβαί και το γέμισε φιλήματα και δάκρυα, κι' από τότε η γαλήνη του είχε αδιατάρακτη...

Η Φράγκα, ακούγοντας την αφήγηση αυτή, θρηνοῦσε σαν μικρό παιδί.

— Λοιπόν, νουνά, τί αποφάσεις; ρώτησε η νέα σε λίγο. — Έπιθυμείς πάντα να πᾶς να δῆς τὸν Ροβέρτο στὴ φυλακὴ του;

— Περισσότερο ἀπὸ ποτέ...

— Μὰ ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Κομ-
θρεμόν. Θὰ θελήσῃ τάχα να σὰς δώσῃ τὴν ἀπαραίτητη ἄ-
δεια;

— Δὲν θὰ τοῦ τὴν ζητήσω. Πάνω ἀπ' τὸν ἀνακριτὴ εἶνε ὁ
εἰσαγγελεὺς κ. Γκρολιέ—Σαβερῦ, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέομαι
πολύ στενά... Εἶνε ἀκόμα ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, μὲ
τὸν ὁποῖον ἐπίσης συνδέομαι... Καὶ θὰ ἰδοῦμε ἂν ἡ βαρὼν
Γιάκομπσεν εἶνε ἀπὸ κείνες στὶς ὁποῖες ἀρνοῦνται μιὰ χάρι,
προπάντων ὅταν ἡ χάρις αὐτὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ὑπερβό-
λο...

— Καὶ πότε θὰ τὴν κάνουμε τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ;

— Ὁ κ. Ζερβαί θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ πότε θὰ εἶνε καιρὸς κι'
ἐγὼ ἀμέσως θ' ἀρχίσω τὰ κατάλληλα διατάγματα...

— Ἀ! φώναξε ἡ Φράγκα. Ποιὰ χαρὰ γιὰ τὸν Ροβέρτο νὰ
μᾶς δῇ κοντά του καὶ τίς δύο συγχρόνως.

— Ἐσένα, μικρούλα μου, ναί, εἶπε ἡ Παυλίνα μὲ βαθεῖα
μελαγχολία. Ἀλλὰ γιὰ μένα, τί τὸν μέλλει; Οὔτε ὑποψιάζε-
ται κανὲν τίς σκέψεις πού πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό μας τὸν τε-
λευταῖο καιρὸ... Γιὰ τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, γιὰ νὰ
μὴν χάσῃ τὴν ἡσυχία του, δὲν πρέπει νὰ τίς ὑποπτευθῇ!

— Ὡ! φώναξε ἡ Φράγκα. Γιὰ
νὰ σὰς ἀγαπήσῃ ὁ Ροβέρτος δὲν
εἶνε καθόλου ἀνάγκη νὰ ξέρῃ τίς
σκέψεις μας αὐτές. Ὁ Ροβέρτος
συμμερίζεται πάντοτε ὅλα μου
τὰ αἰσθήματα, εἴτε αἰσθήματα μί-
σους, εἴτε αἰσθήματα ἀγάπης εἴ-
νε. Καὶ ξέρει ὅτι εἶστε ἡ μεγάλη
λατρεία τῆς ζωῆς μου, ὅτι εἶστε
ἐκεῖνη πού ἀντικατάστησε τὴν
χαμένη μητέρα μου...

— Ὡ! μικρούλα μου! ψιθύρισε
ἡ Παυλίνα κατασυγκινημένη.

Καί, ξαφνικά, ἴσως γιὰ νὰ μὴν
ἀφήσῃ τὴν συγκίνησί της νὰ με-
γαλώσῃ, ἡ βαρὼν σηκώθηκε.

— Ἐλα νὰ δῆς τὴ φωνὴ πού
σοῦ εἰτοιμάσα, εἶπε. Τὸ δωμάτιό
σου εἶνε γειτονικό μὲ τῆς Σίμπιλ,
ὅχι ὅμως καὶ πολὺ ἀπομακρυσμέ-
νο ἀπὸ τὸ δικό μου. Θέλω νὰ ἐ-
παγρυπνώ σὲ σένα, ὦραία μου,
λατρεῦτὴ μου, ἀγαπημένη μου
Φράγκα Γιάκομπσεν. Ἀκούσες, Φράγκα Γιάκομπσεν...

Καὶ περνώντας τὸ χέρι της στὴ μέση της νέας, τὴν ὡδή-
γησε πρὸς τὸ διαμέρισμά που εἶχε διευθετήσει κατὰ τὴν ἀ-
ποῦσίᾳ της.

Τί δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς στὸ Παρίσι ἅμα δια-
θέτῃ χρήματα, ἀφθονὰ χρήματα...

Δὲν ἦταν δωμάτιο αὐτὸ πού εἶχε εἰτοιμάσει ἡ Παυλίνα γιὰ
τὴν Φράγκα... Ἦταν ἱερό... Ὅλα τὸ ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ
παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας: οἱ τοῖχοι του, πού ἦσαν στρω-
μένοι μὲ ἄσπρο σατέν, τὰ μαρμάρινα ἀγαλματάκια, οἱ ἀ-
σημένιοι λυχνοστάτες, ἡ δαντέλλες πού στολίζαν τὸ κρεβ-
βάτι, ὁλόλευκες κι' αὐτές σὰν τὰ ἐπιπλά, σὰν κάθε τι πού
περιέβαλλε τὴν Φράγκα...

Τὰ ντουλάπια ἦσαν γεμάτα ὑφάσματα καὶ τουαλέττες ἄ-
ξιος γιὰ βασιλίσσα καὶ τὰ συρτάρια γεμάτα κοσμήματα.

Στὴν βιβλιοθήκη ὑπῆρχαν τὰ ἔργα τῶν πρὶν ἀγαπημένων
στὴν Φράγκα ποιητῶν καὶ πεζογράφων, καὶ κοντὰ στὸ πιάνο
τὰ μουσικὰ κομμάτια πού προτιμοῦσε.

Καί, πάνω ἀπ' ὅλα, δεσπόζοντας σὲ ὅλα, μέσα σ' ὁλό-
κληρο πλάσιο, ἡ προσωπογραφία τῆς Ναδίας στὴν παιδι-
κή της ἡλικία, τῆς ὁποίας ἡ κ. ντὲ Σάντα-Κρούξ εἶχε χα-
ρίσει πρὸ ἐτῶν στὴ βαρὼν Γιάκομπσεν...

Ἡ Φράγκα, κατασυγκινημένη, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς
νουνᾶς της.

— Κάτι μοῦ λείπει, εἶπε.

— Τί;

— Ἡ εἰκόνα σου, ἡ εἰκόνα ἡ δική σου... Μήπως καὶ σὺ
δὲν μ' ἀγαπᾶς σὰν τὴ μητέρα μου;

— Δὲν ἔκανα ποτέ προσωπογραφία, κόρη μου... κι' οὔτε
θὰ κάνω ποτέ μου...

— Ὡ! ὅχι... Θὰ πᾶς αὔριο κιόλας νὰ φωτογραφηθῇς γιὰ

— Μὴν ἀνησυχεῖτε... Ὁ κ. Ζερβαί θὰ ξαναβρῇ τὴν
κόρη σας!...

δύο λόγους... Ἐν πρώτοις, θέλω νὰ οὐ βλέπω ἐκεῖ, κοντὰ
στὴ μαμά μου. Ἐπειτα, θ' ἀφήσουμε τὴν φωτογραφία σου
μαζὶ μὲ τὴ δική μου στὸν Ροβέρτο, στὴ φυλακὴ του...

Ἡ Παυλίνα δὲν ἀντιστάθηκε πειά.

Καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς Φράγκα.

Ἡ βαρὼν, ἡ Φράγκα καὶ ἡ μὴς Σίμπιλ τελείωναν τὸ βί-
πνο τους στὴν πολυτελὴ τραπέζα, ὅταν τοὺς ἔφεραν ἐπὶ
ἐπισκεπτήριό μέσα σὲ ἀσημένιο δίσκο.

Ἡ Παυλίνα ἔρριξε σ' αὐτὸ τὰ βλεμμάτια της καὶ διάβασε:

Z. ΖΕΡΒΑΙ

Οὔτε κανένας τίτλος ὑπῆρχε κάτω ἀπ' τὸ ὄνομα αὐτό,
οὔτε καμμιά ἄλλη ἐνδειξις.

— Μὰ τὸν εἰσαγγαγετὲ ἀμέσως στὸ μικρὸ μου σαλόνι, εἶπε.
Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα πῆγε κι' αὐτὴ στὸ μικρὸ
σαλόνι, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀναδεξιὰ της.

Ὁ κ. Ζερβαί φαινόταν πολὺ σκεπτικός.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Φράγκα. Φαίνεται ἀνήσυχος... Ἡ
ποθέσεις μας θὰ πηγαίνουν ἀσχημά.

— Ὁχι, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας,
ἀλλὰ δὲν πᾶνε ἀκόμα τόσο καλὰ, ὅσο θὰ ἤθελα.

— Ἐν πρώτοις ἔστειλα, ὅπως σὰς ὑποσχέθηκα, μερικὰς
ἀστυνομικοὺς στὴν Ὁρλεάνη γιὰ νὰ συγκεντρώσω, ἀν μπο-
ρῶ, πληροφορίες γιὰ τὸ ἔκθετο πού βρέθηκε μιὰ μέρα ἐν-
καταλειμμένο στὴν εἰσοδο τοῦ ἀσύλου τῆς πόλεως αὐτῆς.
Ἀλλὰ ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Πολλὰς ἡμέ-
ρας διαδέχτηκαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη στὴν διεύθυνση τοῦ ἄ-
σολου καὶ κανένας δὲν θυμᾶται πειὰ τὸ περιστατικὸ αὐτό.

Ὡστόσο μιὰ γρήγαν ὑπῆρξε, ὅ-
πε ὅτι κάποια παλιὰ ἀδελφὴ τοῦ
ἐλέους, ὀνομαζομένη Γενεθιέθ
εἶνε ἡ μόνη πού θὰ μποροῦσε νὰ
μᾶς δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν
Ροβέρτο. Θέλησα λοιπὸν νὰ πο-
θω τί ἀπόγινε ἡ μοναχὴ αὐτή.
Κατόπιν πολλῶν ἐρευνῶν, τὴν ὁ-
νακάλυψα, τέλος, σ' ἓνα μικρὸ
στήρι τοῦ Μπορντώ, ὅπου εἶνε ἡ
γιομένη. Πῆγα λοιπὸν μόνος μου
ἐκεῖ καὶ τὴν βρήκα. Ἡ ἀδελφὴ
Γενεθιέθ εἶνε μιὰ γυναίκα 30-
35 χρονῶν, πολὺ ἀγαθὴ καὶ μὲ
ξαιρετικὴ ἀντίληψη. Μοῦ εἶπε
ἦταν ἄλλοτε ἡ εὐνοούμενη τῆς
Ἐλισβέτ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε κα-
νένας μυστικὸ γι' αὐτή. Μοῦ εἶπε
ἀκόμα ὅτι ἡ ἴδια ἡ ἡγουμένη ἦ-
λθε νὰ δώσῃ στὸ ἔκθετο τὸ ὄνο-
μα Ροβέρτος, εἰς ἀνάμνησιν ἑνὸς
ἱδελφοῦ της πού εἶχε σκοτώσει

στὴ Σεβαστούπολι.
— Ἀλλὰ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ παιδί, τί σὰς εἶπε; ρώτησε ἡ Πα-
λίνα.
— Τὸ βρήκαν ἓνα χειμωνιάτικο πρωὶ στὴν εἰσοδο τοῦ ἄ-
σολου, χωρὶς καμμιά ἐνδειξις ἐπάνω του. Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ
μὴς μιὰ γυναίκα τοῦ λαοῦ, ὅπως φαίνονταν ἀπὸ τὸν τρόπο
της, ζήτησε νὰ δῇ τὴν ἡγουμένη. Τῆς εἶπε ὅτι κατοικοῦσε
στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιῦ καὶ ὅτι εἶχε πάρει τὸ παιδί αὐ-
τὸ ἀπὸ τὴν μητέρα του γιὰ νὰ τὸ διατρέφῃ, ὑπὸ δρους ἐπι-
φελείας. Μιὰ μέρα ὅμως ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἐγίνε ἀπαι-
κί. ἔπαψε πειὰ νὰ τὴν πληρώνῃ. Περίμενε δύο-τρεῖς μῆνες
καὶ, μὴ βλέποντας κανένα νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ παιδί,
ἐπειδὴ ἀρχισε νὰ τὴν βασανίζῃ ἡ πείνα, ἔφυγε γιὰ τὴν Ὁρ-
λεάνη ὅπου ἐλπίζε νὰ βρῇ δουλειά. Μὰ μὲ τὸ παιδί ἐν-
ἄγκαλιά της τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ βρῇ ἔργασια. Ἀπο-
σπερσε τότε νὰ τὸ ἐκθέσῃ μπροστὰ στὸ ἄσυλο, ἀφοῦ σὺ καὶ
κατὰ δὲν ἦταν δικό της. Ὡστόσο, καὶ μετὰ τὴν ἐγκατά-
ψι τοῦ παιδιοῦ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ δουλειά. Τότε, ἐπεί-
ἀποβαρυνμένη, θέλησε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀλγερία, ἀλλὰ
προτοῦ ἐκπατριεθῇ, ἐπιθυμοῦσε νὰ πῇ στὴν ἡγουμένη ὅ-
σοις ἔφερε γιὰ τὸ παιδί, ἐλπίζοντας ὅτι αὐτὸ θὰ τῆς ἔφε-
ρῃ εὐτυχία. Τὴν γυναίκα αὐτή, ὅπως θυμᾶται ἡ ἀδελφὴ Γεν-
εθιέθ, τὴν ἔλεγον Ρόζα Προνιέ ἢ Πομιέ. Ὅσο γιὰ τὴν ἐλ-
τέρα τοῦ παιδιοῦ, ἡ Ρόζα εἶπε ὅτι μιὰ φορὰ τὴν εἶδε, ὅ-
ἐστὶν ὅτι αὐτὴ ἀπὸ τὸ μεσοτικὸ γραφεῖο, ἀπὸ τὸ ὅπου ἐ-
χε ζητήσει τροφὸ. Τὴν ἐπισκέφθη σ' ἓνα μικρὸ μέγαρο πού
Πασόν, στὴν ὁδὸ Πύργου. Ἐκεῖ ζήτησε κάποια κ. Ὁρλεάνη
τὴν οἰκονόμο τοῦ μεγάρου. Τὴν ἔμπασαν τότε σὲ μιὰ πύλη
λὴ αἰθουσα καὶ τῆς παρέδωσαν τὸ παιδί. τὸ ὁποῖο κοινοῦ-
κοντὰ σὲ μιὰ νέα γυναίκα ὑπερόχου καλλονῆς, πού ἦταν ἡ

πλωμένη σ' ἓνα κρεβάτι.

— Καὶ δὲν ἐρώτησε τὸνομα τῆς νέας αὐτῆς γυναίκας;
— Δὲν ἐτόλμησε, γιὰτὶ τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάσῃ ἡ πολυτέ-
λεια πού ἀπλωνόταν γύρω της. Τῆς ἔδωσαν μὲ τὸ παιδί καὶ
τὰ ἀναγκαῖα χρήματα γιὰ νὰ τοῦ ἀγοράσῃ κούνια, τῆς πῆ-
ρσαν προκαταβολικά δύο μῆνες, τὰ ὁδοπορικά της ἐξόδα,
ἓνα γενναῖο φιλόδωρο καὶ τὴν ἀφήσαν νὰ φύγῃ, συνι-
στώντας της νὰ μὴν παῇ πειὰ στὸ μέγαρο αὐτό, γιὰτὶ ἄλ-
λοιὸς θὰ τῆς ἔπαιρναν τὸ παιδί. Ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία νόμιζε
ὅτι εἶχε κάνει μιὰ πρώτης τάξεως δουλειά, δὲν παράκουσε,
ἀφοῦ μάλιστα, ἐπὶ δύο μῆνες ἡ κυρία Ὁρλεάνη πῆγαινε τα-
χυτικά καὶ τὴν πληρώνε, δίνοντάς της συγχρόνως γενναῖα φι-
λοδωρήματα. Ἀλλὰ τὸν τέταρτο μῆνα κανένας δὲν παρου-
σιάστηκε, οὔτε καὶ τὸν πέμπτο. Τότε ἡ Ρόζα, παρὰ τὴν ἀ-
παγόρευσι ἀποφάσισε νὰ ξαναπαῇ στὸ μέγαρο τοῦ Πασού.
Μὰ δὲν βρῆκε κανένα ἐκεῖ. Οἱ ἐνοικοὶ τοῦ εἶχαν φύγει χω-
ρὶς ν' ἀφήσουν διεύθυνσι. Τότε κι' ἡ Ρόζα πῆγε στὴν Ὁρλε-
άνη κι' ἐγκατέλειψε τὸ παιδί.

— Στὰ σπάργανα τοῦ Ροβέρτου, ρώτησε ἡ βαρὼν Γιά-
κομπσεν, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐνδειξις, κανένα σημάδι;
— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί. Ὡστόσο ἡ ἀδελφὴ Γενε-
θιέθ θυμᾶται ἀορίστως ὅτι ἓνα χρυσὸ μενταγιὸν κρεμόταν
στὸ λαιμὸ τοῦ νηπιού.

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν ἔγινε
χλωμὴ σὰν πεθαμένη.

Θυμᾶται ὅτι ὁ γιοῦς της ὁ Ὀλιβιέ εἶχε στὸ λαιμὸ τοῦ ἓνα
χρυσὸ μενταγιὸν πού τοῦ τὸ
εἶχε βάλει ἡ ἴδια ὅταν γεν-
νήθηκε καὶ πού δὲν εἶχε ξα-
ναβρεθῇ ἐπάνω του ὅταν πέ-
θανε. Δὲν ἦταν καθόλου ἀ-
πίθανο λοιπὸν νὰ τὸ εἶχε βάλ-
ει κι' αὐτὸς στὸ παιδί του.

— Χρυσὸ μενταγιόν; ξανα-
εἶπε. Πῶς ἦταν αὐτό;

— Ἡ ἀδελφὴ Γενεθιέθ
δὲν τὸ θυμᾶται δυστυχῶς, ἀ-
πάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀ-
σφαλείας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Φρά-
κα σηκώθηκε καὶ ἀπ' αὐτὴ ἀκόμα
τὴν Παυλίνα.

Τράβηξε μιὰ κορδέλλα ἀ-
πὸ τὸ στήθος της καὶ εἶπε:

— Νὰ τὸ μενταγιὸν τοῦ
Ροβέρτου! Μοῦ τὸ ἔδωκε
τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων
μας.

Σὰν τρελλὴ ἡ Παυλίνα τὸ
ἀρπάξε καὶ χέριᾳ της. Ἀλ-
λὰ ἀμέσως μιὰ μεγάλη λύ-
πη πλημμύρισε τὴν καρδιά
της.

Δὲν ἦταν τὸ μενταγιὸν πού
εἶχε δώσει στὸν Ὀλιβιέ.

Ὡστόσο, μπόρεσε νὰ συγ-
κρατηθῇ γιὰτὶ μπροστὰ στὸν
κ. Ζερβαί δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ φανερώσῃ τίς ἐλπίδες τῆς βα-
σανισμένης τῆς καρδιάς.

Μὰ καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ μενταγιὸν στὴ
Φράγκα, τὸ παράδοξο σχῆμα τοῦ καὶ τὰ πρὶν παράδοξα ψη-
φία πού ἦσαν χαραγμένα ἐπάνω του τράβηξαν τὴν προσοχή
της.

— Ἐρεῖς τί εἶνε γραμμένο ἐδῶ πάνω; ρώτησε ἡ Παυλίνα.
Ὁ Ροβέρτος τὸ ἤξερε;

— Ὁχι. Ἐλεγε μόνο ὅτι τὸ μενταγιὸν αὐτὸ θὰ τὸν βο-
θούσε μιὰ μέρα νὰ ξαναβρῇ τὴν οἰκογένειά του.

— Λοιπὸν, εἶπε ἡ βαρὼν, τὰ γράμματα τοῦ μενταγιὸν
εἶνε ἀλγεβρικά καὶ σημαίνουν «Ἐλπίς κι' εὐτυχία». Στὶς Ἀν-
τὶλλες καὶ στὴν Ἀθάννα, εἶδα πο' λά τέτοια μενταγιόν. Πα-
ράδοξο, πολὺ παράδοξο, σ' ἔλθῃθαι! ἐπρόσθεσε ἀκόμα πρὶν
χλωμὴ, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὴ της.

Ἐπειτα, ἀπευθυνομένη στὸν κ. Ζερβαί, εἶπε:

Ἡ πληροφωρία πού μοῦ φέρνετε ἀπὸ τὴν Ὁρλεάνη, κύ-
ριε, δὲν εἶνε πλήρης, ἀλλὰ εἶνε πολὺτιμες. Μάθαμε ἀπ' αὐ-
τὴν πρὸ πάντων ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Ροβέρτου κατοικοῦσε στὴν
ὁδὸ Πύργου, πρὶν ἰασού. Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μάθετε ποῖα
ἦταν ἡ γυναίκα αὐτή, πῶς τὴν ἔλεγον καὶ προπάντων ποῖος
ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ροβέρτου;

— Σκεφτήτε, κυρία βαρὼν, ὅτι ἔχουν περάσει εἰκοσιπέν-
τε χρόνια ἀπὸ τότε, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, κουνώντας τὸ κεφάλι
του.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Μὲ ρωτᾶς γιὰ τὴν Ἐλένη;... Μὰ μπορεῖς, φίλε μου, νὰ τὴν παντρευ-
τῇς μὲ κλειστὰ μάτια...
— Εἶνε λοιπὸν τόσο... φριχτή!

Ἡ Παυλίνα πλησίασε σ' ἓνα μικρὸ ἐπιπλο, τὸ ὁποῖο ἀνοι-
ξε καὶ παίρνοντας ἀπ' αὐτὸ ἓνα σωρὸ χαρτονομίσματα, χω-
ρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ, εἶπε:

— Ὅριστε καὶ μὴν κυττάζετε νὰ κάνετε καμμιά οἰκονομία.
Ὅταν ἐξαντληθῶν τὰ χρήματα αὐτά, θὰ σὰς δώσω κι' ἄλ-
λα. Εἴκοσι, ἑκατὸ, χίλιες φορές περισσότερα, ἂν παρουσια-
στῇ ἀνάγκη...

— Ὡ, κυρία βαρὼν, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί, χαμογελῶν-
τας, τὰ ὄργανά μου δὲν εἶνε τόσο κακοσυνθισμένα. Πάν-
τως, καλὸ εἶνε νὰ ἔχω στὴν διάθεσί μου μερικά χρήματα.
Ἐτοί θὰ μπορέσω νὰ κάνω αὐτοὺς πού κατοικοῦν στὴν ὁδὸ
Πύργου νὰ μιλήσουν λίγο περισσότερα. Δὲν ξέρετε πόση δύ-
ναμι ἔχουν τὰ χρήματα νὰ λύνουν τίς γλώσσες καὶ νὰ ἐυ-
πνᾶνε τὸ μυαλό. Ὡστόσο θὰ κρατήσω ἀκριβῆ λογαριασμὸ
τῶν ἐξόδων μου...

Ἡ Παυλίνα ἔκανε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας, μὰ ὁ κ. Ζερ-
βαί ἐπέμεινε.

— Σὰς παρακαλῶ, εἶπε, εἶνε πιὸ σωστὸ αὐτό. Μ' εὐκολύ-
νει καὶ στὴν ἐργασία μου.

Ἐπειτα, ἀλλάζοντας θέμα, ἐπρόσθεσε:

— Αὐριο μπορεῖτε νὰ ζητήσετε ἄδεια γιὰ νὰ πάτε νὰ δῆτε
τὸν Ροβέρτο.

Ἡ βαρὼν κ' ἡ Φράγκα κύτταξαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ μιὰ
ἀπερίγραπτη ἔκφρασι.

Ἀφοῦ εἰν' ἔτσι, εἶπε ἡ Παυλίνα, ζητήστε ἐκ μέρους μου
ἀπὸ τὸν κ. Κομθρεμόν τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῇ ἡ δὲς Φρά-
κα τὸν μνηστῆρά της, καθὼς
κι' ἐγὼ, ἡ ὁποία θὰ τὴν συ-
νοδεύσω.

Ἐνας διαταγμὸς φάνηκε
στὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο
τοῦ κ. Ζερβαί. Ἡ βαρὼν
τὸν πρόσεξε καὶ εἶπε:

— Μήπως σὰς δυσχερεστεῖ
τὸ διάδημα αὐτό;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ κ.
Ζερβαί, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται
ὅτι γιὰ τὴν ὥρα θὰ ἤμουν
κακὸς πρέσβυς στὸν κ. ντὲ
Κομθρεμόν.

— Πῶς; ρώτησε ἡ Παυλί-
να ξαφνιασμένη.

Ὁ κ. Ζερβαί χαμογέλασε
καὶ ἀπάντησε:

— Ὅπως ξέρετε, ἐγὼ συμ-
βούλευσα τὴν δεσποινίδα
Φράγκα ν' ἀπαγάγῃ τὴν ἀ-
δελφή της. Ἦταν λοιπὸν φυ-
σικὸ νὰ μὴν καταστρέφω τὸ
ἔργο μου, συντελώντας ὥστε
τὴν ἐπομένη τῆς ἀπαγωγῆς
νὰ ξαναβρῇ ὁ κ. ντὲ Κομ-
θρεμόν τὴν Τερέζα. Ἐστεῖ-
λα λοιπὸν τὰ ὄργανά μου
στὴν Μασσαλία καὶ στὴ Νί-
καία, ἐνῶ ἤξερα ὅτι ἡ δε-
σποινὶς Φράγκα, ἡ ἀδελφὴ

της καὶ ἡ μὴς Σίμπιλ βρισκόντουσαν στὴν Ἑλβετία.

Ἡ Φράγκα ἄπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀ-
σφαλείας.

— Ὡ! πόσο σὰς εὐχαριστῶ, κύριε! τοῦ εἶπε. Κρατήσατε
τὴν ὑπόσχεσί σας.

Καὶ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ τὴν κρατῶ... Νὰ εἶστε βεβαία
γι' αὐτό, δεσποινίς. Ἐκεῖνο πού ἐπιδιώκω ἐγὼ προπάντων,
ἐκεῖνο πού ὀρκίστηκα νὰ ἐπιδιώξω ἀπέναντι ὅλων, ὅταν δέ-
χτηκα τὴν θέσι πού ἔχω σήμερα, εἶνε ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀ-
λήθεια. Λοιπὸν, ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ
καταδικασθῇ ὁ Ροβέρτος, γιὰτὶ δὲν δι

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ἓνα θλιβερό βράδυ τοῦ Γενάρη, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς πολιορκίας τοῦ Παρισιῶ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ὁ κ. Ρεμπουλέ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ δημαρχεῖο, ὅπου προέδρευε στὴν ἐπιτροπὴ διανομῆς τροφίμων στοὺς πολιορκουμένους, ἦταν βαθεῖα συγκινημένος.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῖτι του, ἀνέθηκε βιαστικὰ τὶς σκάλες, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του καὶ μπαίνοντας μέσα φώναξε στὴ γυναῖκα του μὲ ὕφος τραγικόν:

— Βιργινία!... Πρέπει νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀδόλφο!

Ἡ κ. Ρεμπουλέ ἐπλεκε κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας μιὰ φανέλλα γιὰ τοὺς στρατιώτες. Ἦταν μιὰ γυναῖκα καμμιὰ σαρανταριά χρονῶν, παχειά, ξανθὴ καὶ κόκκινη.

Ἀγούγοντας τὰ λόγια τοῦ συζύγου τῆς, ἔγινε κατάχλωμη, ἄρχισε νὰ τρέμει καὶ τραύλισε μὲ σθυσμένη φωνή:

— Τὸν Ἀδόλφο!... ὦ! Θεέ μου...

— Ναί!... Πρέπει νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀδόλφο! Ξαναεἶπε ὁ σύζυγός τῆς, κόβοντας νευρικὰ βόλτες στὸ δωμάτιο, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Εἶνε σκληρό, μὰ τί νὰ κάνουμε;... Ἀνέβαλα αὐτὴ τὴν θυσία ὅσο μπορούσα...

Ἡ κ. Ρεμπουλέ δὲν ἔλεγε τίποτε... Μονάχα δύο δάκρυα, δύο μεγάλα δάκρυα, ὀλοστρόγγυλα κατακύλησαν στὰ μάγουλά τῆς.

— Κλαῖς; ὦ! εἶνε φυσικὸ αὐτὸ, κί' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἂν δὲν ἦμουν ἄντρας... Μὰ τί διάβολο, πρέπει νὰ φανοῦμε λογικοί... Ἐξ ἄλλου, ἔτσι κί' ἄλλοιως, ὁ Ἀδόλφος λίγη ζωὴ ἔχει ἀκόμα... Δὲν εἶνε πειὰ νέος κί' ἐπιπλέον εἶνε κί' ἄρρωστος... Δὲν τὸν βλέπεις, διαρκῶς εἶνε συναχωμένος.

— Κί' ὅμως, μὲ λίγη περιποίησι θὰ μπορούσε νὰ γίνη καλά, στέναξε ἡ κ. Ρεμπουλέ, μέσ' ἀπ' τὰ δάκρυά τῆς.

— Ὅχι! Ὅχι!...

— Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ περιμένουμε λίγο;

Ἡ κ. Ρεμπουλέ στάθηκε μπροστὰ τῆς καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή της, εἶπε:

— Ἀκούσε, Βιργινία! Εἶν' ἓνα πράγμα μὲ τὸ ὁποῖο δὲν ἀστειεύθηκα ποτέ. Κί' αὐτὸ εἶνε ἡ ὑπόληψίς μας... Λοιπὸν, αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ ὑπόληψίς μας κινδυνεύει... Ἐξ αἰτίας τοῦ

Ἀδόλφου, ἀρχίζουν νὰ μᾶς κυττάζουν ἄσχημα στὴ συνοικία... Παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσί μου, γιὰ νὰ τοῦ κἀνῆς τὸν περίπατό του, τὸν βγάζεις κάθε μέρα στὴ λεωφόρο. Εἶνε πάρα πολὺ παχύς, προκλητικὰ παχὺς κί' ὁ κόσμος ἔχει μάτια. Βρίσκει περίεργο, ἀντιπατριωτικόν, ἀκούς; ἀντιπατριωτικόν, σὲ καιρὸ πολιορκίας, τὴ στιγμή πού τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε ἓνα κομμάτι κρέας ἀλογίσιο, νὰ τρέφουμε ἐμεῖς ἐδῶ ἓνα περιττὸ στόμα. Καὶ τὰ σχόλια δὲν περιορίζονται μόνο ἐδῶ στὴν συνοικία... Τὸ πράγμα ἔγινε γνωστὸ καὶ στὴν δημαρχία... ναί, στὴν δημαρχία! Τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἐνοιώθα γύρω μου μιὰ ὀλοφάνερη ψυχρότητα. Δὲν μπορούσα, ὅμως, νὰ καταλάβω γιατί, ὡς ὅτου σήμερα κάποιος συνάδελφός μου μὲ πλησίασε καὶ γελώντας σαρκαστικὰ, μὲ οὔτησε: «Εἶνε πάντοτε καλὰ ὁ κ. Ἀδόλφος σας;» Τότε κατάλαβα πὺς ἡ θυσία εἶνε ἀναγκαῖα... καὶ θὰ γίνη!

Ὁ Ρεμπουλέ τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ μονομιᾶς, μὲ τὴν βία ἐνὸς δειλοῦ πού πήρε μιὰ ἀπόφασι. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν...

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ, ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶπε:

— Ποτέ μου δὲν θὰ εἶχα τὸ κουράγιο νὰ τὸ κάνω αὐτό...

— ὦ! δὲν εἶμαι τόσο σκληρὸς γιὰ νὰ ζητήσω ἓνα τέτοιο πρᾶγ-

μα ἀπὸ σένα, ἓνα πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο νοιώθω καὶ τὸν ἐαυτὸ μου ἐπίσης ἀνίκανο. Ὅχι! Ὁ ἀναλᾶθρ ἡ Ρόζα!

— Μὰ κί' αὐτὴ δὲν θὰ μπορέσει... Τὸν ἀγαπάει τόσο!

Χωρὶς ν' ἀπαντήσει, ὁ κ. Ρεμπουλέ φώναξε:

— Ρόζα!

Μιὰ ὑπρέτρια μὲ χωριάτικη φυσιογνωμία παρουσιάστηκε. Ὁ κ. Ρεμπουλέ πήρε ἐπίσημο ὕφος καὶ ἀκούμπησε στὸ τζάκι, τῆς εἶπε:

— Κόρη μου, θὰ σοῦ ζητήσουμε μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία. Ξέρουμε ὅτι θὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ, μὰ εἵμαστε βέβαια ὅτι θὰ τὴν κάνῃς, γιὰ νὰ μᾶς ὑποχρεώσῃς.

Ἡ Ρόζα ἀκούγε δύσπιστα.

— Ἀκούσε περί τίνος πρόκειται: Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ σκοτώσουμε τὸν... Ἀδόλφο. Κί' ἐπειδὴ οὐτε ἡ καρδιά σου, οὐτε ἐγὼ ἔχουμε τὸ κουράγιο νὰ τὸ κάνουμε αὐτό, σὲ παρακαλοῦμε...

Τὸ πρόσωπο τῆς ὑπρέτριας πήρε μιὰ ἑκφρασι ἀκατόντιστος... Αὐτὸ λοιπὸν ἤθελεν; Νὰ σκοτώσουν τὸν Ἀδόλφο πού τόσες φασαρίες τῆς ἔκανε;

Ὡστόσο, κρύβοντας τὴ χαρὰ τῆς, ἡ πονηρὴ χωριάτικη ἀπάντησε:

— Καὶ βέβαια, αὐτὸ θὰ μοῦ στοιχίσῃ πολὺ... Τὸν φώναξε ὁ κ. Ρεμπουλέ, εἶπε τότε στεναίνοντας:

— Αὐτὸ πού θὰ σὲ παρακαλέσω προπάντων, κόρη μου, εἶνε νὰ μὴ μάθω οὐτε πότε θὰ τὸν σκοτώσῃς, οὐτε πᾶς πὺς σκότωσῃς!

— Βέβαια! εἶπε κί' ὁ κ. Ρεμπουλέ. Οὐτε κί' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μάθω λεπτομέρειες... Ὅχι!... Αὐριο, ἔγωγ τοῦ μοῦ ἐλεύθερο... Στὶς δέκα ἡ ὥρα, θὰ βγοῦμε ἐξω ἡ κόρη κί' ἐγὼ καὶ θὰ γυρίσουμε τὸ μεσημέρι... Ἐσὺ, Ρόζα, ἐν τῷ μεταξύ, μπορεῖς... Κατάλαβες, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὅχι, θέλει ὁ κύριος... Μὰ ξέρετε, μοῦ στοιχίζει πάρα πολὺ αὐτό...

— Τὸ ξέρω, κόρη μου... Μὰ πάρε αὐτὸ γιὰ νὰ παρηγορηθῇς...

Καὶ ὁ κ. Ρεμπουλέ τῆς ἔδωσε ἓνα ναπολεόνι πού ἡ Ρόζα τὸ τσέπωσε ἀμέσως καὶ ἔφυγε ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Πού νὰ ἔξω, ψιθυρίζοντας:

Ἀπόδωσε τὸ τραπέζι μιὰ πατέλλα πού ξεχειλίζει ἀπὸ κίτρινη σάλτσα.

— Τώρα πρέπει νάχουν τελειώσει ὅλα!

Ὁ κ. Ρεμπουλέ ἔδωσε τὸ ρολόι του. Ἐντεκα καὶ δέκα ἀκόμη. Τὸ ἀνδρόγυνο συνέχισε τὶς σιωπηλὲς βόλτες του...

Ἐξαφνὰ ἡ κ. Ρεμπουλέ ἀνασκήρτησε καὶ εἶπε:

— Ξεχάσαμε κάτι!...

— Τί;

— Ἐνα πράγμα πολὺ σημαντικό! Δὲν εἴπαμε στὴ Ρόζα τί πρέπει νὰ κάνῃ τὸν φτωχὸ μας σκύλο κατόπιν...

— Πῶς, κατόπιν;

Ναί!... πού θὰ τὸν θάψῃ!...

— Ἀλήθεια... οὐτ' ἐγὼ δὲν τὸ συλλογίστηκα! εἶπε ὁ κ. Ρεμπουλέ.

Ἐπειτα, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Θὰ τὸ ἀναλάβω ἐγὼ αὐτό... Θὰ τὸν θάψω σὲ κανένα οἰκόπεδο... ἢ μάλλον κάπου ἐκεῖ ἔξω, στὰ προχώματα! Αὐτὸ θὰ εἶνε πῶς ἀξιοπρεπές... Μεῖνε ἡσυχῇ, Βιργινία! Ὁ Ἀδόλφος θὰ ἔχῃ τὸ τέλος πού τοῦ ταιριάζει...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ καιρὸς ξεκαθάρισε λίγο. Ὁ ἥλιος διέσχισε τὰ σύννεφα κί' ὅσο χλωμὸς κί' ἂν ἦταν, σκόρπισε λίγη ζέση καὶ λίγο φῶς. Ὁ βορρᾶς ἄρχισε νὰ φυσᾷ πολὺ ζερός. Ἀπορροφημένοι σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ δρόμου γύρω τους, μὲ τὸ αἵμα ξαναμμένο ἀπ' αὐτὸ τὸν πρωϊνὸν περίπατο, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ ἄρχισαν, ὅχι νὰ ξεγνοῦν τὸν Ἀδόλφο — Θεὸς φυλάξῃ! — μὰ νὰ σκέφτονται κί' ἄλλα πράγματα. Ἐτσι, ὅταν τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς βρέθηκαν μπροστὰ στὸ σπῖτι τους, ὁ κ. Ρεμπουλέ δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ μιὰ πείνα!

— Κί' ἐγὼ! ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του.

Μὰ ἀμέσως κυτταχτηκαν καὶ χαμηλώσαν ντροπισμένον καὶ κεφάλια τους.

Μέσ' στὴ μικρὴ τους τραπεζαρία μὲ τὰ καρυδένια ἑπιπλά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ εἶχαν καθήσει στὸ τραπέζι. Ἀπλώσαν μπροστὰ τους τὶς πετσέτες τους κί' ἔκομαν ἓνα κομμάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκατόνιστος ψωμὶ τῆς πολιορκίας, ὅπου μόνο ἀλεύρι δὲν ὑπῆρχε μέσα.

— Τί θὰ φάμε σήμερα; ρώτησε ὁ κ. Ρεμπουλέ.

Μαίνοντας σ' αὐτὸ τὸ διαιρέσιμα πού ἦταν γεμάτο ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀνάνησι τοῦ Ἀδόλφου, καθίζοντας σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸν ἔβλεπε πάντοτε νὰ περιμένῃ κανένα κόκκαλο ἢ καμμιὰ λιχουδιά, ἡ κ. Ρεμπουλέ κυριεύτηκε πάλι ἀπὸ τὴν θλίψι τῆς. Καὶ τραύλισε λαγναλισμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸν πρωϊνὸν περίπατο.

— Δὲν ξέρω φίλε μου... Δὲν εἶπα τίποτε σχετικῶς στὴ Ρόζα... Εἶχα τὸ νοῦ μου ἄλλο...

Τότε ὁ κ. Ρεμπουλέ φώναξε:

— Μπορεῖς νὰ σερβίρῃς, Ρόζα!

Κατακόκκινη, πελώρια, ἡ ὑπρέτρια μῆκε μέσα.

— Ναί! εἶπε. Ἐγὼ εἶναι περίφημος, θὰ δῆτε!

Καὶ ἀπόθεσε στὸ τραπέζι μιὰ πατέλλα πού ξεχειλίζει ἀπὸ κίτρινη σάλτσα, στὴ μέση τῆς ὁποίας ὠρθωνόταν μονοκομμάτι τὸ κρέας.

Ἡ ἴδια ἰδέα διέσχισε ἀμέσως τὸ μυαλὸ τῶν δύο συζύγων.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησαν.

— Διάβολο! Ὁ Ἀδόλφος! ἀπάντησε ἡ ὑπρέτρια. Τὸν ἔκανα σωτὴ μὲ ἄσπρο κρασί... Θὰ τὸν ἐστεῖνα στὸ φούρνο, μὰ δὲν ἤθελα νὰ δοῦν οἱ γείτονες πὺς ἔχουμε τόσο πλούσιο φαί...

Ὁ Ρεμπουλέ ἀνθρωθώθηκε στὴν καρέκλα του.

— Πῶς; φώναξε. Τόλμησες!...

— Τί; ἔκανε ἡ ὑπρέτρια. Δὲν θέλατε λοιπὸν νὰ τὸν σφάξω γιὰ νὰ τὸν φάτε; ὦ! ἂν τὸν ἤξερα... Μὲ τὴν πείνο πού εἶνε στὸ Παρίσι, θὰ τὸν πουλοῦσα τοῦλάχιστον πενήντα φράγκα.

— Ἐ... ἔξω ἔξω! φώναξε ἡ κ. Ρεμπουλέ καταγανακτισμένη.

Ἡ Ρόζα ἔφωσε τοὺς ὤμους τῆς, ἔκανε μεταβολὴ καὶ

βγήκε ἔξω, χτυπώντας τὴν πόρτα πίσω τῆς.

— Ἀκούς ἐκεῖ! μουρμούρισε. Τόσες γκρίνιες γιὰ ἓνα βρωμόσκυλο!

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ ἔμειναν μόνοι ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Πῶς παρατεταμένη καὶ πῶς πένθιμη ἀπὸ τὶς προηγούμενες, μιὰ καινούργια σιωπὴ ἀπλώθηκε μετὰ τὴν πόρτα. Κάτω ἀπ' τὶς μύτες τους, τὸ φαγητὸ ἀχνίζει καὶ μοσχοβολοῦσε... Εἶχε δίκιο ἡ ἄθλια αὐτὴ Ρόζα!... Θὰ ἦταν περίφημο... μὰ, ὦ! ὅχι! ποτέ...

Τί νὰ κάνουν ὥστόσο; Νὰ τὸ δώσουν στὴ Ρόζα πού θὰ τὸ ἔτρωγε μόνη τῆς ἢ μάλλον θὰ τὸ πουλοῦσε ἀπὸ τὴν φιλαργυρία τῆς σὲ κανένα ξενοδόχο γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς πελάτες του; Νὰ τὸ πετάξουν στὸ δρόμο; Τί ἐξευτελιστικὸ τέλος!... Νὰ τὸ θάψουν; Θάψουν ποτὲ ἓνα φαγητό!...

Ἡ μοσχοβολία τοῦ φαγητοῦ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνει στὰ ρουθούνια τους, γοητευτικὴ, γαργαλιστικὴ.

Βασανισμένος ἀπὸ τὴν πείνα, ὁ κ. Ρεμπουλέ φώναξε:

— Ρόζα, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο νὰ φάμε;

— Σκληρὰ, μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα, ἡ ὑπρέτρια ἀπάντησε:

— Τίποτε ἄλλο;... Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ;... Σίγουρα ὁ κύριος θ' ἀστειεύεται...

Ἀπεναντίας, ὁ φτωχὸς κ. Ρεμπουλέ δὲν εἶχε καμμιὰ διὰθεσί γι' ἀστεία...

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν ἀκόμη. Ἐπειτα, δειλὰ, ἀπλώονταν μιὰ μπουκιά ψωμὶ πρὸς τὸ πιάτο, εἶπε:

— Τὴν σάλτσα τοῦλάχιστον... Ἀς δοκιμάσουμε τὴν σάλτσα!

Ἡ κ. Ρεμπουλέ τὸν ἄφησε νὰ βουτήξῃ τὴ μπουκιά του καὶ νὰ τὴν φάῃ, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Ὁραῖο! εἶπε ὁ σύζυγος. Περίφημο!

Καὶ βούτηξε καὶ δευτέρη μπουκιά καὶ τὴν ἔφαγε ὅπως τὴν πρώτη.

— Μπράβο! Μπράβο! ἔξακολουθῇ, εἶπε ἡ κ. Ρεμπουλέ. Πάντα ἦσουν ἓνας ἀκαρδός!

— Ἀκαρδός, ἐγὼ! φώναξε ὁ κ. Ρεμπουλέ. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι; Ἡ Ρόζα ἔχει δίκιο! Ἐνας σκύλος εἶν' ἓνας σκύλος! Καὶ δὲν βρισκόμαστε σὲ στιγμὲς συνηθισμένες!... Οἱ ἐχθροὶ πολιορκοῦν τὸ Παρίσι μῆνες τώρα...

Σκύλος!... Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμή ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἦταν εὐτυχισμένος ἂν εἶχε νὰ φάῃ ὅχι σκύλο, ἀλλὰ καὶ γάτα, ποντικὸ, ἵπποπόταμο!... Ἀσφαλῶς, δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νάρθῃ ὁ Ἀδόλφος στὸ τραπέζι μας σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Μὰ τὸ κακὸ ἔγινε!... Κί' ἔπειτα, ἂν δὲν τὸν φάμε, τί θὰ τὸν κάνουμε;

Ἡ κ. Ρεμπουλέ σάπαινε, κλονισμένη. Ἀργὰ, ὁ σύζυγός τῆς ἔκοψε ἓνα κομμάτι κρέας κί' ἀφοῦ τὸ ἔφαγε, εἶπε:

— Ὑπέροχο! Θεοῦ!... Εἶσαι ἀνόητη νὰ ἐπιμένῃς! Ἀμα κρυώσῃ δὲν θ' ἀξίζῃ τίποτε... Φάε τώρα νὰ δῆς...

Καὶ σχεδὸν διὰ τῆς βίας τῆς ἔβαλε ἓνα κομμάτι κρέας στὸ πιάτο τῆς μὲ ἄφθονη σάλτσα.

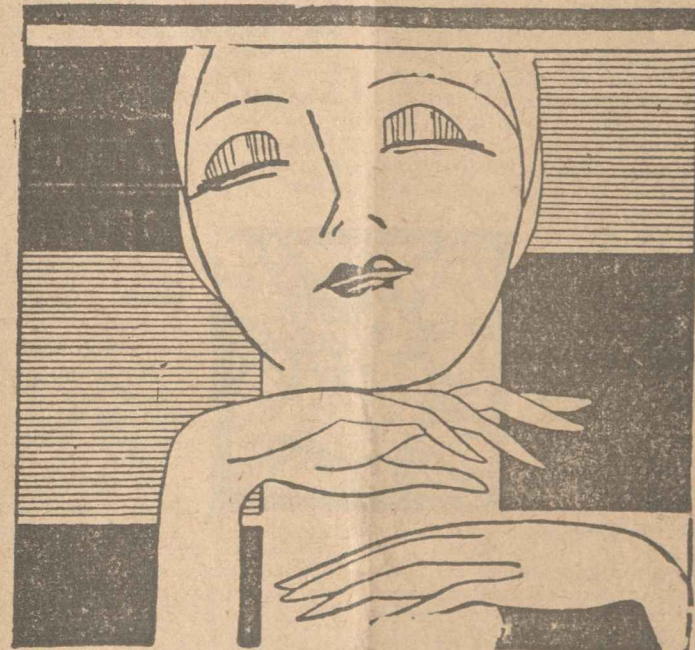
Ἐκεῖνη ἀντιστεκόταν ἀκόμα, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ ἀδειανοῦ στομαχοῦ τῆς. Μὰ ὁ μαλακὸς χαρακτήρας τῆς ἦταν ἀνίκανος νὰ παλαίψῃ. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα ἐπιτακτικὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς, πήρε τὸ πηροῦνι τῆς καὶ τὸ μαχαίρι τῆς καὶ ψιθύρισε ἀναστενάζοντας:

— Δὲν θὰ τὸ πίστευα ποτέ μου αὐτό...

Ὁ ἥλιος διαλύοντας τὰ σύννεφα, ἔλαμπε ὑπέροχος κί' ἔμπαινε ἄφθονος στὴν μικρὴ τραπεζαρία. Μακριὰ τὰ κανόνια εἶχαν σωπάσει... Μιὰ γαλήνη φαίνονταν ν' ἀπλώνεται μετὰ τὴν τρικυμία. Ἡ Ρόζα εἶχε φροντίσει νὰ βάλῃ στὸ τραπέζι μιὰ μποτίλια ἀπὸ τὸ καλύτερο κρασί τῆς κάθας τους. Ἀναγκαστικὰ, οἱ δύο σύζυγοι τὸ τίμησαν. Καὶ μισὴ ὥρα κατόπιν, κυττάζοντας τὰ μικρὰ κόκκαλα, ταχτοποιημένα μεθοδικὰ, σύμφωνα μὲ τὴν συνήθειά τους, στὴν ἄκρη τοῦ πιάτου τους, ἡ κ. Ρεμπουλέ ψιθύρισε μὲ συγκίνησι:

— Τὸν φτωχὸ Ἀδόλφο!... Πού εἶνε τὰ φαί...

ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

νηκε πέρα στον ορίζοντα, όπου είχε αρχίσει να σκάζει η μέρα...

Ήταν η θάλασσα! Τό άμάξι στάθηκε σε λίγο κοντά στους θράχους που ωρ-
θωνόντουσαν πανύψηλοι πάνω απ' τον ώκεανό, τον οποίο
τάραζε ακόμα η συζητητική τρικυμία...

Λίγες στιγμές ακόμη και το άπαισιο έγκλημα θα συνε-
τελείτο...

Ο Τζών Ρόμπυ έδεσε το λαχανιασμένο αλογό του σ' ένα
δέντρο. Έπειτα πήρε στα χέρια του τον μικρό 'Ιουλιανό,
του οποίου τ' ανοιχτά μάτια καρφώθηκαν άπάνω του, σαν
νά τον καταριόντουσαν.

Τόν φορτώθηκε άπάνω στους ώμους του κι' άρχισε να
προχωρή στην άποτομη άκτ'...

Εκεί κάτω, έβλεπε ένα θράχο, που ήταν δ,τι του χρεια-
ζόταν για τη δουλειά του... Θά έδενε μία μεγάλη πέτρα
στά πόδια του παιδιού, θά το πετούσε από το ύψος του θρά-
χου αυτού και, έπειτα από μία στιγμή, τα κύματα θά το
σκέπαζαν για πάντα.

Ο Τζών Ρόμπυ προχωρούσε, προχωρούσε, με το φορτίο
του στους ώμους του, χλωμός, με τα μάτια άνησχα.

Έξαφνα, στάθηκε, πελιδνός, τρεμουλιάζοντας από τον
τρόμο του. Από κάτω, από μία θάρκα που είχε φανή ανά-
μεσα απ' τους θράχους, του φώναζαν:

— "ΕΙ!... ΕΙ!... Φίλε!... Τί διάβολο ήρθες να κάνης έδω
τέτοια ώρα;... "Αλάργε γρήγορα αν δεν θέλεις να σε χαι-
ρετήσουμε με τα πιστόλια μας..."

Ο Τζών Ρόμπυ, φοβισμένος, έτοιμαζόταν να υπακούση,
δταν έξαφνα άκουσε έναν από τους ναύτες της θάρκας να
λέη στους άλλους:

— "Ω! μά είναι ο Ρόμπυ!... Ο άγαπητός μας φίλος!... Ο
κάπελας του διαβόλου!... "ΕΙ!... Ρόμπυ!... Τί κυθα-
λός αυτός;... Μας παράτησες
λοιπόν έμεις κι' άρχισες να κά-
νης λαθρεμπόριο με άλλους;...
Γιά ζύγωσε λίγο!..."

— Οί κουσάροι! ψιθύρισε ο
κακούργος, ανασαίνοντας άνα-
κουφισμένος.

Και, αφού σκέφτηκε μία
στιγμή, έβγαλε μία χαρούμενη
κραυγή κι' άρχισε να κατε-
βαίνει μέσ' απ' τους θράχους
για να ζυγώσει τη θάρκα.

— "Η έτσι ή άλλοιώς, μία φο-
ρά θά πεθάνω! μούγκρισε.

— "Επειτ' από μερικές στιγμές
θρискόταν στην άμμουδιά... "Η
θάρκα είχε πλησιάσει κι' αυτή
τόσο που άγγιζε με την πλώ-
ρη της τα θόσσταλα του γαλιού.

— Τό «Φόρφεϊρντ» είν' έδω;
ρώτησε ο πανδοχέας.

— Βρίσκεται άγκυροβολημένο πίσω απ' αυτό τό άκρω-
τήριο, τό άπάντησε ο πηδαλιούχος της θάρκας.

— Ωραία!... Καλά τό φαντάστηκα!... Γι' αυτό άκριβώς
ήρθα έδω...

— Και τί είν' αυτό που έχεις φορτωμένο στους ώμους σου,
κάπελα της κρεμάλας;

— Θά τό δ'ήτε σε λίγο, άπάντησε γελώντας σαρκαστικά ο
Ρόμπυ. Πρέπει να με πάτε πρώτα στο καράβι σας!... Γρή-
γορα όμως!... Θέλω να δώ τον καπετάνιο σας...

— Έμπα λοιπόν, μά τά κέρατα του Σατανά, του προστά-
τη μας.

Ο Τζών Ρόμπυ πήδησε μέσα στη θάρκα κι' άπόθεσε ή
μύλλον πέταξε τό «δέμα» του στο θάθος της. Οί ναύτες άρ-
χισαν να τραβάνε κουπί κι' έπειτα από λίγη ώρα, ή θάρκα
προσπερνάσε τό άκρωτήριο που είχε δείξει ο πηδαλιούχος.

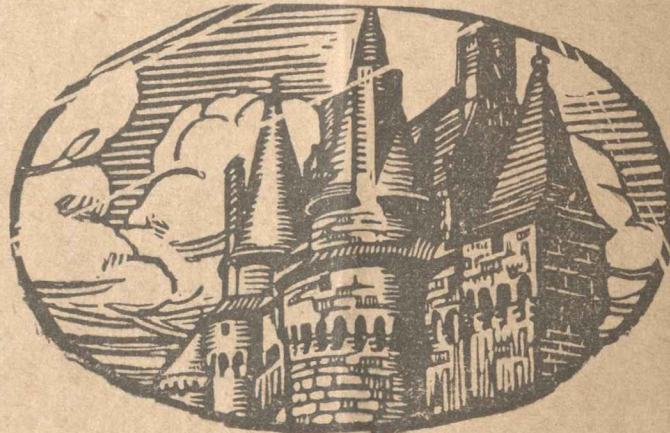
Τότε φάνηκε άγκυροβολημένο πίσω απ' αυτό, ένα στενύ-
μακρο θρίκιο με κατάρτια πολύ ψηλά, όπως ήσαν τά κα-
ράβια που είχαν ανάγκη ν' απλώνουν πολλά πανιά για να
σφίζουν γρηγορώτερα τό διάστημα και να φεύγουν!... Στά
πλαγιά του υπήρχε μία διπλή σειρά από τρύπες, απ' τίς
οποίες εξέιχαν τά άπειλητικά στόμια των κανονιών τ' ου.

Η θάρκα διπλάρωσε τό θρίκιο. Ο Τζών Ρόμπυ άνέβηκε
άπάνω, κρατώντας στα χέρια του τον μικρό 'Ιουλιανό, ο ό-
ποιος, χάρις στην άδάμαστη θέλησί του, δεν είχε χάσει τίς
αισθήσεις του.

Ένας άντρας πανύψηλος, με δυο πιστόλια στη μέση του,
με μάτια κατακόκκινα, με χείλη παχειά, στεκόταν στη γέ-
φυρα.

— Έσύ, Ρόμπυ; φώναξε ο άρχικουράρος.

— Έγώ, καπετάνιο μου!... Σου φέρνω ένα πρώτης τάξεως
δωρό...

— Θά είνε κανένα δώρο της κακής ώρας, αφού τό φέ-
ρεις εσύ!

— "Οχι, καπετάν Χάρρυς! Είν' ένα τρανό άρχοντάκι...

— Όταν θά μάθης τόνομά του, θά μου π'ής ευχαριστά...

— Πές το μου λοιπόν γρήγορα!... Δεν ήρθα για σε
έδω σήμερα τό πρωί και να πού μου παρουσιάσεις αϊ ό
σχημη στιγμή...

Και τά μάτια του κουσάρου καρφώθηκαν μακριά στη
άκτ'... Μά, καθώς δεν έβλεπε εκεί τίποτε, χτύπησε τό πόδι του
με πείσμα κι' έσφριξε τη λαθή του πιστολιού του.

Τήν ίδια στιγμή, ο Τζών Ρόμπυ τον πλησίασε και τ' ου
ψιθύρισε στ' αυτό:

— Τό παιδί αυτό έχει ένα όνομα που σου είνε άγαπη-
τό. Λέγεται 'Ιουλιανός...

— Πώς; 'Ιουλιανός;...

— Ναι, 'Ιουλιανός ντ' 'Αθενέλ!

— 'Ιουλιανός ντ' 'Αθενέλ; ξαναείπε ο Χάρρυς άνασω-
τώντας.

— Ναι, είν' ο γιός της Μαρίας, της κληρονόμου τ' ου
δουκών του Μελρόζ και του Βάλτερ, του άρσένου της πο-
τότης...

— "Αν λές την αλήθεια, θά π'ω να σου μετρήσουν άμέσως
έκατό ισπανικά δουκάτα ή χίλιες γαλλικές λίβρες, δ,τι προ-
τιμάς... Μά δεν μπορώ να βασίζωμαι σε σενα, γιατί τίς
πάντα ψέματα σαν άπιστο σκυλί!

— Μπορώ να σου άποδείξω αυτό που λέω: λύσε τον
μ' κρό και θά δ'ής κεντημένο στα άρσένια του θελούδινου
τό μονόγραμμά του και τό οικόσημό του...

— Τότε, δεν άνάκαλ'ω αυτό που σου είπα. Τί προτι-
μείς γαλλικό ή ισπανικό χρήμα;

Ο ταβερνιάρης άπάντησε χαρούμενος:

— Θά προτιμούσα, καπετάνι-
μου, χρυσές έγγλέζικες λίβρες...

— Θά πάρης δ,τι σου θέλει
δηλητηριαστή! Έκτός αν πο-
μάς να σε κρεμάσω από τό
ψηλό κατάρτι... Μά άς δώ
πρώτα αυτόν τον μικρό!... Τ' ου
Τζόν!

Ένας από τους ναύτες τ' ου
στεκότουσαν στο κατάρτι
άκίνητοι και σιωπηλοί, ένα
νός ήρακλείων διαστάσεων
έτρεξε.

— Λύσε αυτό έδω! πρόσταξε
ο κουσάρος, σπρώχνοντας με
τό πόδι του τον μικρό 'Ιου-
λιανό.

Ο ναύτης έσπευσε να άπο-
κούση: Έκοψε τά δεσμά τ' ου
παιδιού και τ' ου έβγαλε τό
μωτρο.

Ο 'Ιουλιανός ντ' 'Αθενέλ σηκώθηκε και, με μάτια
γισμένα, προσπάθησε να θαδίσθ έναντιον του Τζών Ρόμπυ,
ο οποίος τραβήχτηκε ένα βήμα πίσω.

Μά τά φτωχα ποδαράκια του, που είχαν συγκρατη-
σφίξιμο των σκονινιών, δεν μπορούσαν να τον συγκρατή-
σει... και σωριάστηκε κάτω με τά γόνατα... Θέλησε να
τά προσβλητικά λόγια που άνέβαιναν στα σδυμένα χεί-
λου, μά μονάχα ένα πνιγμένο παράπονο θ' ήλθε απ' αυτό.

— Έκλεισε τά μάτια του για να μη δούν οι κακούργοι τ' ου
ήσαν γεμάτα δάκρυα, δάκρυα άδυναμίας και πόνου.

— Εν τώ μεταξύ, με λίγα λόγια, ο Τζών Ρόμπυ έκανε
κακούργο ένήμερο των δσων είχαν συμβ'.

— Έχεις τώρα στα χέρια σου τό στερνό τελεσάρι της
ταραμένης ράτσας, τ' ου είπε τελειώνοντας. "Ηξερα πως
σ' ευχαριστούσα φέρνοντάς το σε σενα.

Σκυθρωπός ο Χάρρυς έβριζε στο ευγενικό κι' άπο-
χοντόπουλο ένα θέλημα γεμάτο άδυσώπητο μίσος. Έπειτα
ψιθύρισε σαν να μιλούσε μόνος του:

— Ναι!... "Η καταραμένη ράτσα!... "Εκανες καλά Ρό-
μπυ, που μου τόν έφερες... Βλέπω πως είσαι φίλος!

— "Ωστε, καπετάνιο, δέχεσαι τό... δώρο μου; Θά τόν
ριποιώθης τουλάχιστον δπως τ' ου άξίζει αυτόν τον άνα-
μένο μικρούλη;... Κάνε τον έναν καλό και άξιο θαλασσο-
μένο μικρούλη;...

— Δεν είνε δώρο! άπάντησε με τόνο άγριο ο ληστής...
"Οσο για περιποιήσεις, άλλο τίποτε... Αυτό είνε δική μου
θαλασσών. Έπιμένω να σου τό πληρώσω, όπως σου είπα...

— "Οσο για περιποιήσεις, άλλο τίποτε... Αυτό είνε δική μου
λογαριασμός... Κι' άκριβώς είχα ανάγκη από ένα μωρό...
Μά άμφιβάλλω πάρα πολύ αν αυτό τό παιδί γ'νή ποτέ
καλός θαλασσινός...

Τά λόγια αυτά, ο Χάρρυς τά πρόφερε με μία τέτοια
φραση μίσους, ώστε ο Τζών Ρόμπυ μάντεψε σ' αυτό

άπειλη θανάτου για τον μικρό ντ' 'Αθενέλ.

— Θά πεθάνη λοιπόν νέος; Έκανε σαρκαστικά ο Γζών
Ρόμπυ. "Ω! τόσο τό χειρότερο γι' αυτόν!

Κι' από τά μάτια του κακούργου αυτό περάσε μία λάμ-
φης ίκανοποίησης. Άποχαιρέτησε τον αιμοχαρή κουσάρο,
ο οποίος τον έστειλε στον οίκονόμο του καραβιού να τ' ου
μετρήσ' τά δουκάτα που τ' ου είχε ύποσχεθ'.

Ο οίκονόμος, ένας παλάνθρωπος που τόν έλεγαν Ρόκ, τ' ου έδωσε όλα
τά κίβηλα νομίσματα που είχαν στο καράβι!...

— Δεν περίμενα ποτέ να πληρωθώ τόσο καλά! σκέφτηκε
ο Τζών Ρόμπυ. Ο Χάρρυς είνε π' ου γενναϊόδωρος από τον
Μπόλτον!... "Οσο για τό λυκόπουλο των 'Αθενέλ, ή δουλειά
του είνε π' ου τελειωμένη!...

Και τράβηξε π' ους τη σκάλα του καραβιού για να κατέβ'η
στη θάρκα που θά τον ξαναφέρνε στη στεριά. Μά την ίδια
στιγμή άκούστηκε μία παιδική φωνή, έπίσημη και περιφρο-
νητική να τ' ου φωνάζει:

— "Οποιος κι' αν είσαι, άκούς;... "Οποιος κι' αν είσαι
έσύ, άνανδρε και άτιμε, έγώ ο 'Ιουλιανός ντ' 'Αθενέλ, έξ
ονόματος τ' ου πατέρα μου και της μητέρας μου, σε κατα-
ριέμαι!... Και μία μέρα, θά σε ξαναθ'ω, έστ' ου και μπροστά
στο θεό!...

Παρ' όλη την έγκληματικότητα του, ο Τζών Ρόμπυ άνα-
τρίχισε και χλωμάσε.

Και άργά κατέβηκε στην θάρκα, ενώ από πάνω άκουγό-
ταν ή έδ'οικητική φωνή τ' ου 'Ιουλιανού ντ' 'Αθενέλ που τ' ου
φώναζε:

— Καταραμένε!... Καταραμένε!... Καταραμένε!...

— Γρήγορα στη στεριά! φώναξε ο Ρόμπυ με τό πρόσωπό
του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα, τρομαγμένος απ' αυτή την
κατάρτι που έπεφτε άπάνω του περισσότερο απ' δ,τι τόν εί-
χαν τρομάξει από θραδύς ή άπειλές των Σκωτσέζων...

Μόλις σε λίγο ή θάρκα έφτασε στην παραλία, πήδηξε
στη στεριά, και με τό κεφάλι σκυφτό, άρχισε να σκαρφα-
λώνη στους θράχους. Έπειτα από μερικές στιγμές θρискό-
ταν άπάνω στο άμάξι του και ξαναπαιρνε τό δρόμο τ' ου παν-
δοχείου του.

— Ούρλιαξε όσο θέλεις, λυκό-
πουλο! μωρμούρισε τότε. Τί μπο-
ρείς να μου κάνης; Σήμερα-αύριο
ο καπετάν Χάρρυς θά σε κρεμάσει
από τό πιο ψηλό κατάρτι τ' ου κα-
ραβιού του... Καλή ψυχή!... Και
τώρα άς π' ους στην α λ λ η...

Η άλλη, ήταν ή δυστυχισμένη
γυναίκα που κοιτόταν σε μία ά-
χυροστρωμένη τ' ου πανδοχείου του...
Αυτή που ο Μπόλτον άποκαλού-
σε «μυλαϊδη» και στην όποία θ' ά-
φ'ισουμε αυτό τό όνομα άκόμη...

Έπειτα από μερικές ώρες δρό-
μου, τό άμάξι τ' ου Τζών Ρόμπυ
σταματούσε μπ' ους στο άπαισιο
αυτό χάνι, πάνω απ' τό όποιο
πλανιόταν τό μυστήριο και ο θά-
νατος!...

— Άς δούμε αν ή γρηά τελείω-
σε τη δουλειά της! μωρμούρισε ο
Ρόμπυ.

— Άνέθηκε στο άπάνω πάτωμα
και άνοιξε την πόρτα της κάμα-
ρας, όπου έλπιζε να β' ου νεκρή την
«μυλαϊδη».

Μά στάθηκε άφωνος, περίτρο-
μος, έλθοσυρός στο κατώφλι: τό
κρεβάτι της ήταν άδειανό...

— Η γρηά μέγαιρα που είχε άνα-
λάσει τό ρόλο του δημίου της, γο-
νατιστή σε μία γωνιά, θρискόυσε
με τά χέρια της άπλωμένα π' ους
τον ξενόδοχο:

— Έλεος, άφέντη μου! τ' ου έ-
λεγε, δεν φταιώ έγώ!

Ο Τζών Ρόμπυ, μ' ένα πήδημα,
βρέθηκε άπάνω της, την άρπαξε
από τό λαιμό και την σήκωσε
όρθια.

— "Η «μυλαϊδη»; ούρλιαξε. Πού
είνε ή μυλαϊδη, γρηά μέγαιρα;

— Άλλοίμονο!... Άλλοίμονο!...
"Εφυγε άπόψε μετά την
αναχώρησί σας!... Είνε μία τίγρις,
άγριους κάμπους.

Ημέρες δλόκληρες έμενε καθισμένη μπροστά στο πα-
ράθυρό της κυττάζοντας με θέλημα άφηρημένο τ' ους
άγριους κάμπους.

άφέντη!... Έκρυψε τό παιγνίδι της! Είνε δυνατή σαν τί-
γρις!... Βλέπετε τά ίχνη των νυχιών της στο φτωχό μου λαι-
μό;... "Ω! και όμως πάλαψα όσο μπορούσα...

Δέν μόρεσε ν' άποτελειώσ' τη φράσι της. Με μία τρο-
μερή γροθιά, ο Τζών Ρόμπυ την σάριασε μπ' ους τό πό-
δια τ' ου...

— Κατάρτα και κόλασι!... Αυτή τη φορά μάς περιμένει
σίγουρα ή κρεμάλα!...

IX

ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Τό θράδυ της ίδιας ημέρας, τό πειρατικό «Φορφευρντ» ξε-
κινούσε, τραβώντας κατά τό βορρά, π' ους άγνωστο προο-
ρισμό.

Μία τερατώδης σκηνή διαδραματιζόταν άπάνω στο κα-
τάρτιό της τ' ου στιγμή που ή νύχτα άπλωνόταν. Έπάνω
στη γέφυρα, ο άρχικουράρος που μόλις είχε φάει, έπιανε ού-
σκυ με μεγάλα ποτήρια. Σε κάποια στιγμή, θρискώντας τά
ποτήρι του άπάνω στο τραπέζι, φώναζε:

— Μά τά γένεια τ' ου διαβόλου και την κοιλιά τ' ου Πάπα,
καλόφαγα και σήμερα!... Θέλω τώρα να χωνέψω καλά!...

— Άς μου φέρουν τον καινούργιο μου μούτσο!

Ο 'Ιουλιανός ντ' 'Αθενέλ θρискόταν από τό πρωί κλει-
σμένος μέσα στο κύτος. Δυο ναύτες πήγαν και τόν άρπα-
ξαν και τόν ώδήγησαν μπροστά στον καπετάνιο. Ο Χάρρυς
κάρφωσε στο παιδάκι ένα θέλημα μίσους. Μά ο γιός τ' ου
Βάλτερ και της Μαρίας ντ' 'Αθενέλ δεν χαμήλωσε τά μά-
τια τ' ου.

— Έδω, μπόυ! πρόσταξε ο κουσάρος. Θέλω να σου μι-
θω τη δουλειά σου. Και για ν' άρχίσουμε, γέμισέ μου τό
ποτήρι!...

Τό παιδάκι δεν κουνήθηκε από τη θέσι του και σταύρω-
σε τά χέρια τ' ου.

Η γροθιά τ' ου άρχιπειρατ' ου έπεσε θαρρείά έπάνω στο τρα-
πέζι... Οί άλλοι πειρατάι έτρεμαν... Μόνο, ο 'Ιουλιανός άπό-
μενε άπαθής...

— Μ' άκουσε; ξαναείπε ο Χάρρυς. Γέμισε τό ποτήρι μου!
Από σήμερα, έσύ θά έχης την τι-
μή να με ύπηρετ'ής!

— Οί 'Αθενέλ δεν ύπηρετ'ήσαν
ποτέ κανέναν! άπάντησε ο μικρός
'Ιουλιανός άνορθώνοντας περιήφα
να τό κορμί τ' ου. "Οσο για τ' ους
άνθρώπους τ' ου είδους σου, ούτε
για δούλους των ύπηρετών τους
θά καταδεχόντουσαν να τ' ους πά-
ρουν!...

Ο κουσάρος δεν άπάντησε. Μά
ή φλέβες του φούσκωσαν και τά
μάτια του έγιναν κατακόκκινα.
Θέλησε να σηκωθ' ή, μά, αλλάζον-
τας έξαφνα γνώμη, είπε με μία
τρομαχτική γαλήνη:

— Δέν θέλεις να με ύπηρετ'ήσης;
Σ' άκουσα καλά ή όχι;

— Μ' άκουσε πολύ καλά! ά-
πάντησε τό ήρωϊκό παιδί.

— Τζόνε! πρόσταξε ο καπετά-
νιος.

— Έδω είμαι, άφέντη! άπάντη-
σε ο κολοσσιαίος πειρατής, τρο-
μαγμένος σαν τ' ους συντρόφους
του από την όργη τ' ου καπετάνιου
του.

— Τό γάτο με τίς έννη άούρές!
πρόσταξε ο Χάρρυς.

Ο Τζόνε άρπαξε ένα τεράστιο
μαστίγιο κρεμασμένο από τό με-
γάλο κατάρτι. Είχε έννη
γλώσσες, που καθεμία είχε
στην άκρη μία μολυβένια
σφαίρα.

— Τρία καλά χτυπήματα
μόνο σ' αυτόν τον άνάρτη
μούτσο! έξακολούθησε ο άρ-
χιπειρατής με την ίδια γα-
λήνη. Λυπάμαι την ηλικία
τ' ου...

Ο γίγας Τζόνε ύψωσε τό
μαστίγιο, μά ο 'Ιουλιανός
δεν χλωμάσε. Με τό κεφάλι
ψηλά, με τά μάτια του καρ-
φωμένα στο δημίό του, περί-

μενε...

Ο Τζός είδε αυτό το βλέμμα του νεαρού λεοντιώως... Ποιά αναστάτωση έγινε τάχα εκείνη τη στιγμή μέσα στην άγρια και σκοτεινή ψυχή του; Τό μαστίγιο σταμάτησε στον αέρα... Τό χέρι του γέγοντος ξανάπεσε χωρίς να χτυπήσει.

Ο άρχικουράρος έγινε πελιδνός και με μιά κλωτσιά σώριασε κάτω το τραπέζι που ήταν γεμάτο πιάτα και μπιτλίτες.

Τράβηξε το πιστόλι του, τό γέμισε και σημάδεψε τόν ναύτη.

— Τζός, σου είπα: «Τρία χτυπήματα σ' αυτόν τόν αντάρτη μούτο!...»

Ο Τζός ανατρίχιασε.

Τό μαστίγιο υψώθηκε και ξανάπεσε άπάνω στον 'Ιουλιανό!

— Ωραία! μούγκρισε ο κουρσάρος Ικανοποιημένος.

Ο 'Ιουλιανός δέν έβγαλε ούτε μιά κραυγή, μά ένα μακρύ ανατρίχιασμα τάραξε όλο του τό είνε και τό συγκλόνισε όπως ο δυνατός άνεμος τις νεαρές λιτές.

— Έξακολουθείς να μη θέλεις να όπακούσης;

— Ναί!...

— Προσοχή, Τζός!... Τό δεύτερο χτύπημα πιό δυνατό!... Τό μαστίγιο διέσχισε τόν αέρα... χτύπησε τόν 'Ιουλιανό και τόν έριξε κάτω.

— Ούρρα! φώναξαν οι ναύτες.

Με τό τρίτο χτύπημα ο 'Ιουλιανός έχασε τις αισθήσεις του... Τό αίμα του κυλούσε... Μά προηγουμένως πρόφτασε να γυρίση προς τόν κουρσάρο και τού φώναξε:

— «Αναδρε!... Ατιμεί!...

Και σένα, σε...»

Η φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του. Κι' άπόμεινε άσάλευτος.

— Ρίχ' το πάλι αυτό τό παληόπαιδο μέσα στο θάθος του άμπαριού, Τζός! πρόσταξε τό τέρας με τήν ανθρώπινη μορφή. Κι' άλυσόδεσέ το!...

Ο γίγας άρπαξε τόν μικρό 'Ιουλιανό, μού μάτωσε δλόκληρος, κι' έξαφανίστηκε σε μιά πόρτα τού καταστρώματος. Προχώρησε λίγο σ' ένα διάδρομο, ως ότου συνάντησε μιά σιδερένια σκάλα. Άρχισε να τήν κατεβαίνει και να προχωρή όλοένα και πιό βαθιά...

Γύρω άπλωνόνταν κρύο και σκοτάδι... Η άτμόσφαιρα ήταν δηλητηριασμένη. Πριν από ένα μήνα, δέκα άνδρες που είχαν προσληθί άπό χολέρα, είχαν πεθάνει εκεί κάτω.

Ο Τζός έσπρωξε τέλος μιά πόρτα στα κατάβαθα τού άμπαριού. Άπόθεσε τό παιδάκι σε μιά στενή καμπίνα, χαμηλή και δρωμερή, γεμάτη πελώρια ποντίκια. Έπειτα τό έδεσε σ' ένα σιδερένιο κρίκο που κρεμόταν από τόν τοίχο.

Ο μικρός 'Ιουλιανός δέν είχε συνέλθει ακόμα... Ο γίγας έσκυψε από πάνω του... Σκεφτικός, κύτταζε τό μικρό αυτό πλάσμα, που τόσα μαρτύρια είχαν υποφέρει. Και κάτι σαν ένα μεγάλο δάκρυ θόλωσε τά μάτια του...

Ξυπνούσε τάχα ή συνείδησίς του;... Ποιός ξέρεί!...

X

Η ΜΥΛΑΙΔΗ

«Ας ξαναγυρίσουμε γιά μιά στιγμή στό πανδοχείο τού Τζών Ρόμπι! Ο οίκτος μάς ξαναφέρει προς αυτήν τήν νέα μητέρα, τήν τόσο όμορφη και γλυκεία, στην ώρα που ο Τζών Ρόμπι ανέβαινε στο άμάξι του τόν μικρό 'Αδενέλ γιά να πάη να τόν παραδώσει στους πειρατές.

Η γρηά μέγαιρα, καθισμένη σ' ένα σκαμνάκι, παραμόνευε τόν ύπνο τής νέας γυναίκας, κάτω από τό πένιμο φώς μιάς λάμπας.

Μά ή Μυλαΐδη δέν κοιμόταν... Πολλές σκέψεις βασάνιζαν τό πονεμένο κεφάλι τής... Συλλογιζόταν με τρόπο τόν μοι-

ραίο άντρα που είχε αγαπήσει ή τρελλή! Συλλογιζόταν τήν κορη τής πού, μόλις τή γέννησε, τής τήν άρπάξαν... Συλλογιζόταν τόν έαυτό τής, τόν πατέρα τής... «Ω! τόν πατέρα τής... και καταλάβαινε τόν τρομερό κίνδυνο που διέτρεχε ή ζωή τής.

Ένα φευγαλέο βλέμμα που τής έριξε ή μέγαιρα ή όπια τήν φύλαγε, τήν πληροφορήσε γιά τή φριχτή, γιά τήν τρομαχτική αλήθεια...

Ην είχαν καταδικάσει να πεθάνη... Θα πέθαινε μέσα στη φριχτή αυτή τρώγλη...

Και κανείς δέν θα πήγαινε να τήν βοηθήσει...

Η γρηά μέγαιρα όσοσο τήν νόμιζε άποκοιμισμένη. Μά ή ή μυλαΐδη, που κρατούσε έπιτηδες τά μάτια τής κλειστή, προσπαθούσε να τής δώσει τήν έντύπωσι αυτή.

— Έπιτέλους! ψιθύρισε ή μέγαιρα. Η ώρα έφτασε! Και, θγαζόντας ένα φιαλίδιο άπ' τήν τσέπη τής κλειστή, τό περιεχόμενο του μέσα σ' ένα φλυτζάνι.

Ούτε μιά άπό τις κινήσεις τής όστόσο δέν έξφυγε από τό βλέμμα τής μυλαΐδης.

Είχε καταλάβει! Τό δηλητήριο θα τήν έστελνε σε λίγο στον άλλο κόσμο...

Τότε έλαθε μιά υπερτάτη άπόφασι. Και συγκεντρώνοντας όλες τής τις δυνάμεις, ψιθύρισε μέσα τής:

— Γιά σένα, παιδί μου, γιά σένα, μικρέ μου άγγέλε, κρ- πει να ζήσω... Δέν θ' αφήσω να με δολοφονήσουν!...

Και, άγρια, άπορροπική, περίμενε... Η γρηά τήν άγγιζε έξαφνα με τήν άκρη τού δαχτύλου τής.

Η μυλαΐδη άνοιξε τά μάτια τής, σαν να ζυμώσε ή στιγμή εκείνη...

— Πιές! τής είπε, άπλώνοντας προς αυτήν τό φιαλίδιό της...

Τό ποτό θα σου κάνει τό μεγαλύτερο καλό...

Η μυλαΐδη πήρε τό φιαλίδιό της... Άνακάθησε... προτοίμασε σ' αυτή τή στιγμή τής άφωνής άγωνίας, τήν ψυχή τής και όλο τής τ' είναι γιά τήν άπελευθέρωσι προσπάθεια.

— Πιές, λοιπόν! ξανάειπε ή μέγαιρα.

Μά ή φωνή τής πνίγηκε έξαφνα.

Η μυλαΐδη είχε πετύχει τό φλυτζάνι, είχε άναστήσει και τά δέκα τής δαχτύλου τής...

Τότε, ντύθηκε θιαστικά, κατέθηκε με δυσκολία ή σκαλί άνοιξε τήν πόρτα τού πανδοχείου κι' έξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα...

Έτρεχε λαχανιασμένη, όμοια με φάντασμα, μέσα σε μακρύ άσπρο φόρεμα που είχε φορέσει.

Ναι όταν ένοιωσε τις δυνάμεις τής να έξασθενίζουν, όταν ένας πόνος πιό διαπεραστικός περνούσε τό κορμί τής κι' έπειλούσε να τήν ρίξη κάτω, ψιθύριζε ένα όνομα που τής έπαδνε τό κουράγιο τής:

— Μαργαρίτα!...

Ένας σκοτεινός όγκος ώρθώθηκε έξαφνα μπροστά τής.

Ήταν ένας παλινός πύργος...

Η μυλαΐδη, χωρίς να σκεφθί καν άν θα τήν δεχόντουσαν ή άν θα τήν έδιώχναν, ανέθηκε μιά μνημειώδη σκάλα, τής όποιος ή πέτρες κλονιζόντουσαν...

Μπήκε μέσα...

Κανείς...

«Όλα ήταν έγκαταλειμμένα...

Αφού διέσχισε πολλές αίθουσες, κατέφυγε στην πιό άπο- μερη, στην πιό μακρινή... (Ακολουθεί)

— «Ωστε, καπετάνιο, δέχεσαι τό δώρο μου;

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Ο Σαντουάν, αφού διάβασε γιά είκοστή φορά τά δοκίμια τού πρώτου χρονογραφημάτος του που έπρόκειτο να δημοσιευθί τήν επομένη στην δισεβδομαδιαία πολιτική, κοινωνική και λογοτεχνική «Φιλολογική Λεοπαρδάλις» με τόν ώραιο τίτλο: «Τοίν-Φου-Πό ή ή κοινωνικές περιπέτειες ενός Κινέζου στο Παρίσι», αφού ένθουσιαστήκε γιά μιά ακόμη φορά με τό προσωπικό του ύφος και με τήν σπιθηροβολούσα ευφύια του, φώναζε τόν κλητήρα τού γραφείου του και τού είπε:

— Μικρέ, να πäs άμέσως τις διορθώσεις αυτές στον άρχι-εράτη. Να τού πής να διορθωθούν προεχτικά τά λάθη, γιάτι καταστρέφουν τό νόημα.

— Ποιό είναι τό νόημα αυτό; ρώτησε ο μικρός, σκαλίζοντας τήν μύτη του.

— Έου δέν ξέρεις άπ' αυτά τά πράγματα! άποκρίθηκε μ' έναν περιφρονητικό μορφασμό ο μέγας διανοούμενος.

Ξηκώθηκε ύστερα από τήν θέσι του, έριξε ένα βλέμμα σκότος σε μερικούς ταπεινούς συντάκτες, που έγραφαν σκυμμένοι στα γραφεία τους κι' έφυγε χωρίς να καταδεχτή να τούς χαιρετήσει, σέρνοντας τά στραβοπατημένα παπούτσιά του...

Ο μαλακός κρότος που έκαναν ή τρύπιες σιόλες τόν πείραζε λιγάκι... Τόν παρηγόρησε, όμως, ή σκέψις ότι τελειώσαν πειά τά θάσανά του, ότι από τήν άλλη μέρα τό πρωί θα ήταν πλούσιος και διάσημος...

Ναι, δέν τού έμενε ή παραμικρά άμφισβόλια περί αυτού... Τώρα που κατώρθωσε να μπη στο τακτικό συντακτικό προσωπικό τής «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως», είχε κάνει ήδη τό πρώτο βήμα προς τήν έπιτυχία...

Ο Σαντουάν ήταν ένας από τούς πολλούς λογοτέχνες που περιφέρουν στο Παρίσι, από τό ένα περιοδικό στο άλλο, τήν άτημέλητη περιβολή τους, τ' άτυχή χειρόγραφα τους και τήν άπέραντη φιλοδοξία τους. Χρόνια δλόκληρα ήταν άναγκασμένος να δημοσιεύη διάφορες άνοητες με διάφορα ψευδώνυμα σε διάφορα λαθρόβια έντυπα... Η συναίσθησις ότι έξευτελιζε τήν πέννα του γιά να ζήσει, τόν έκανε να υποφέρει... Έπρεπε, όμως, να ζήσει... Τέλος, ύστερ' από πολλά διαδήματα και παρακάλλια, έπεισε τόν διευθυντή τής «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως» να δημοσιεύση ένα χρονο-γραφημά του στην πρώτη σελίδα του φύλλου του. Τό κομμάτι αυτό τό έγραψε με ξεχωριστή προσοχή, γιάτι περίμενε άπό αυτό τήν φιλολογική του σωτηρία. Γιά πρώτη φορά θα έφτανιζόταν ή ύπογραφή του σε μιά σοβαρά επιθεώρησι! Και ο Σαντουάν ήταν βέβαιος ότι ή πρώτη του αυτή εμφάνισις θα ήταν θριαμβευτική...

Όταν, όμως, θρέθηκε έξω, στον δρόμο, τού έπεσε ο ένθουσιασμός που είχε πριν λίγη ώρα μέσα στην άτμόσφαιρα τών γραφείων τής επιθεωρήσεως...

Σαντουάν ήξερε πολύ καλά στην μεγαλοφυία του. Κανείς δέν θα μπορούσε να τού θγά-λη από τό μυαλό τήν ιδέα ότι ο «Τοίν-Φου-Πό» ήταν άριστούργημα όρους και πρωτοτυπίας...

Η έντύπωσι, όμως, θα έκανε τό κομμάτι αυτό στο κοινόν; Και, πρό παντός, τί είδους ύποδοχή τού έπεφύλασσαν οι «καλοί» συνάδελφοι;... «Ω! ο Σαντουάν ήξερε πολύ καλά τούς φθονερούς αυτούς ανθρώπους, που γινόντουσαν κατα-πρόνοι από τό κακό τους με κάθε έπιτυχία ενός συνάδελ-φου... Θα τόν άφηναν άρά γε να έπιβληθί ή μήπως θα φούν-τιζαν να τόν κατηγορήσουν στον διευθυντή, να τόν είρα-νευθούν, ν' άρνηθούν τήν αξί-α του, γιά να τού πάρουν τή θέσι και να τόν ξαναρρίξουν στα

σκότη τής άσημότητος;

Τό πρόβλημα αυτό θασάνιζε πολύ τόν Σαντουάν εκείνο τό θράδυ. Πώς θα κατάρθωνε να έξουδετερώση τις πιθανές αυτές κακόθουλες ενέργειες; Πώς θα κατακτούσε όριστικά τήν έμπιστοσύνη και τήν εκτίμησι τού διευθυντού τής «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως»; Ο Σαντουάν έννοιωσε τό μυαλό του να σαλεύη με τήν σκέψι ότι θα έπεφτε άπότομα από τήν κορυφή στην όποια άναρριχήθηκε με τόσους κόπους και θάσανα... «Ω! έπρεπε να κρατήσει τήν θέσιν αυτήν με κάθε θυσία... Από τήν έπιτυχία τού χρονογραφημάτος που θα δημοσιεύότανε τήν επομένη στην «Φιλολογική Λεοπαρδάλι» έξηρτάτο ή φιλολογική καριέρα του... Είχε τήν υποχρέωσι να τήν περιφρουρήσει με κάθε τρόπο...

Ξαφνικά, ο Σαντουάν στάθηκε μέσ' στην μέση τού δρό-μου, χτύπησε τό μέτωπό του και φώναξε:

— Εύρηκα! Εύρηκα!

Μία μεγαλοφυής έμπνευσις φώτισε μ' έκτυφλωτική λάμψη τό χαλσμένο μυαλό του. Ο Σαντουάν θρήκε τό μέσον με τό όποιον θα έπειθε όριστικά τόν διευθυντή τής «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως» ότι ήταν μεγάλος λογοτέχνης. Οι συνάδελ-φοί του μπορούσαν να τόν κατηγορήσουν, να τόν διαβάλουν, να τόν κατατρέξουν. Έκείνος δέν θα είχε πειά να φο-θηθί τίποτε από τις κακόθουλες ενέργειές τους... Θα είχε με τό μέρος του, φανατικούς ύποστηρικτάς, τούς διασημο-τέρους τών συγχρόνων Γάλλων συγγραφέων και κριτικών, χάρις στην μεγαλοφυά έμπνευσι του!...

Και ο Σαντουάν έτρεξε άμέσως σπίτι του, γελώντας μό-νος του από τήν χαρά του.

— Παιδί μου Βερονίκη, είπε στην ύπηρέτρια, ή όποία φρόντιζε γιά τήν καθαριότητα τού έκτου πατώματος, και ή όποια κοιμότανε σ' ένα χώρισμα τού διαμερισμάτος του, αύριο τό πρωί θα θρής στην κουζίνα μερικά γράμματα. Πρέ-πει να τά ταχυδρομήσης άμέσως, μόλις ξυπνήσης... Κατά-λαδές;

— Κατάλαβα! ήταν ή λακωνική άπάντησις τής Βερονί-κης.

Ο Σαντουάν κλειδώθηκε κατόπιν στο δωμάτιό του και άσχολήθηκε ως τις δυά μετά τά μεσάνυχτα με τήν σύνταξι των έξις έπιστολών:

«Κύριε Διευθυντά,

Διάβασα σήμερα τό πρωί στην «Φιλολογική Λεοπαρδάλι» τό χρονογράφη-μα τού κ. Σαντουάν. Είπε ένα πραγ-ματικό άριστούργημα. Ο συγγραφέας του συνιδάζει τήν φαντασία με τήν προσεχτική παρατήρησι κατά τρόπο βαυμαστό. Θα έχετε τήν καλωσύνη να διαθεσάσετε στον άγαπητό μου συνά-δελφο τά ελλειρήνη μου συγχαρητήρια και να δεχθίτε κι' έσείς τούς θερμούς χαιρετισμούς μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ — ΥΙΟΣ»

«Αγαπητέ μου διευθυντά,

Σας συχαίρω γιά τήν έπιτυχή έμ-πνευσι σας να προσλάθετε ως συνεργάτη σας τόν κ. Σαντουάν. Τό σημερινό του άρθρο ήταν άπολαυστικώτατο! Ξεκαρδίστηκε στα γέλια με τις περιπέ-τειες τού δυστυχισμένου αυτού Κινέζου, ο όποιος θρέθηκε ένα άραιο πρωί στο Παρίσι. Διάβασα τό άρθρο δυό φορές και θα τό ξαναδιαβάσω τουλάχιστον άλλες τρεις — σας δίνω τόν λόγο τής τιμής μου.

ΣΑΡΣΕ»

(Φιλολογικός κριτικός τού «Χρόνου»)

«Ο Έρνέστος Ρενάν, διαθεσάζει στον κ. διευθυντή τής «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως» τά συγχαρητήριά του γιά τό άρθρο «Τοίν-Φου-Πό», τό όποιο δημοσιεύτηκε στο σημερινό φύλλο τής έγκριτου επιθεωρήσεως, με τήν ύπο-γραφή Σαντουάν.

Ε. Ρ.»

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 50)

Ο Γάλλος ευθυμογράφος Ζώρζ Κουρτελιν

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνεχεια από το προηγούμενο)

Πρός μεγάλην μου έκπληξη, το πρώτο πρόσωπο που είδα στο φως της λάμπας ήταν ο Ούρια Λήπ. Στεκόταν όρθιος, με το ένα από τα κοκκαλιάρικα χέρια του φερμένο στο στόμα του και με το άλλο, άκουμπισμένο στο τραπέζι του δόκτορος Στρόνγκ. Ο τελευταίος, καθισμένος σε μία πολυθρόνα, είχε σκεπάσει το πρόσωπό του με τα χέρια του. Ο κ. Γουίκφιλντ, με ύφος πολύ ταραγμένο κι' απελπισμένο, ήταν σκυμμένος ελαφρά και είχε άγγιξει διαστακτικά το μπράτσο του δόκτορος.

Νόμισα στην αρχή πως ο δόκτωρ ήταν άρρωστος. Και μ' αυτή την εντύπωση, έκανα γρήγορα ένα θήμα προστά. Μά τότε συνάντησα το βλέμμα του Ούρια και κατάλαβα περί τίνος επρόκειτο. Ετοιμάστηκα ν' αποσυρθώ, μα έξαφνα ο δόκτωρ με σταμάτησε με μία χειρονομία κι' απόμεινα στη θέση μου.

— Όποσδήποτε, παρατήρησε ο Ούρια μ' ένα σπασμό του συχαμερού κορμιού του, θα κάνουμε καλά να κλείσουμε την πόρτα. Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη να κάνουμε όλο το Λονδίνο ενήμερο της συζητήσεώς μας.

Πατώντας στις μύτες των πατιών του, πήγε ως την πόρτα που την είχα αφήσει ανοιχτή, την έκλεισε προσεχτικά κι' έπειτα ξαναγύρισε στη θέση του.

— Νόμισα πως ήταν καθήκον μου, κύριε Κόπερφιλντ, είπε ο Ούρια, απευθυνόμενος σε μένα, να γνωρίσω στον δόκτορα αυτό για το οποίο μιλήσαμε ήδη, σεις κι' εγώ, σχετικώς με τον κ. Μάλντον και την κ. Στρόνγκ. Πάντως, εκείνη την ημέρα, κάνατε πως δε με καταλάβατε...

Τού έρριξα ένα βλέμμα, μα δεν του απάντησα τίποτε. Πλησίασα τον αγαπημένο μου γέρο δάσκαλο και του ψιθύρισα μερικά ενθαρρυντικά λόγια. Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου, όπως όταν ήμουν παιδάκι, μα δεν σήκωσε καθόλου το γκρίζο κεφάλι του.

— Αφού δεν με καταλάβατε την ημέρα εκείνη, μίστερ Κόπερφιλντ, εξακολούθησε ο Ούρια με το ίδιο δουλικό ύφος, κι' επειδή αυτή τη στιγμή είμαστε όλοι φίλοι έδω, θα σάς πω ταπεινά ότι έπεστησα την προσοχή του κ. Στρόνγκ στην συμπεριφορά της συζύγου του. Σας βεβαιώνω, κύριε Κόπερφιλντ, ότι παρά τη θέλησή μου, ανακατεύθηκα σε μία τόσο θλιβερή υπόθεση.

— Αναρωτιέμαι τώρα πως, εκείνη τη στιγμή, κατάρθωσα να κρατηθώ και δεν ρίχτηκα απάνω του για να τον πνίξω...

— Τολμώ να πω ότι δεν σάς μίλησα καθαρά την ημέρα εκείνη, εξακολούθησε ο Ούρια, απευθυνόμενος πάντοτε σε μένα. Ούτε και σεις... Κι' αυτό, φυσικά, γιατί ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος είχαμε μεγάλη διάθεση να θίξουμε ένα τέτοιο θέμα... Ωστόσο, έλαβα την απόφαση να θίξουμε ένα τέτοιο θέμα... Ωστόσο, έλαβα την απόφαση να θίξουμε ένα τέτοιο θέμα... Ωστόσο, έλαβα την απόφαση να θίξουμε ένα τέτοιο θέμα...

— Αναρωτιέμαι τώρα πως, εκείνη τη στιγμή, κατάρθωσα να κρατηθώ και δεν ρίχτηκα απάνω του για να τον πνίξω...

— Είπα στον δόκτορα Στρόνγκ, εξακολούθησε, ότι ο κ. Μάλντον και η γοητευτική κ. Στρόνγκ νοιώθουν ο ένας για τον άλλο πολύ τρυφερά αισθήματα, ότι αυτό ήταν ολοφάνερο για όλο τον κόσμο προ της αναχωρήσεώς του κ. Μάλντον για τις Ινδίες, ότι ο κ. Μάλντον γι' αυτό το σκοπό έπεδωσε να ξαναγυρίσει από τις Ινδίες κι' ότι γι' αυτήν την αιτία βρίσκεται διαρκώς έδω... Όταν μπήκατε, κύριε Κόπερφιλντ, προσπαθούσα να εξαγκάσω τον συνέταιρό μου (και γύρισε προς τον κ. Γουίκφιλντ) να βεβαιώσει με το λόγο της τιμής του τον δόκτορα Στρόνγκ, αν δεν είχε βεβαιωθεί κι' ο ίδιος, γι' αυτό το πράγμα από καιρό... — Λοιπόν, κύριε Γουίκφιλντ, φανήτε αρκετά καλός για να πείτε αν, ναι ή όχι, όσα είπα είνε αληθινά... Έμπρός, συνέταιρέ μου!

— Για τ'όνομα του Θεού, αγαπητέ μου φίλε, είπε ο κ. Γουίκφιλντ, ακουμπώντας πάλι το διαστακτικό χέρι του στο μπράτσο του δόκτορος, μη δώσετε υπερβολική σημασία στις υποψίες που με ρεσα να συλλάβω...

— Α! φώναξε ο Ούρια. Νά η θλιβερή επιβεβαίωση των όσων είπα, δεν είν' αλήθεια; Το βεβαιώνει ο συνέταιρός μου ο παλιός φίλος του δόκτορος... Ο Θεός άς με συγχωρήσει τον καιρό που ήμουν ακόμα ένας άσημαντος γραφέας του πόσες φορές δεν τον είδα να θασανίζεται (και τι πιο φοβερό εκ μέρους ενός πατέρα;) με την σκέψη ότι η δεσποινίς Άννη συναναστρεφόταν μία γυναίκα με ένοχες σχέσεις, σαν την κ. Στρόνγκ...

— Αγαπητέ μου Στρόνγκ, είπε ο κ. Γουίκφιλντ με φωνή τρεμάμενη, συγχωρήστε με για τις υποψίες μου αυτές που μπορεί να ήσαν πλανημένες...

— Είχατε λοιπόν υποψίες για την γυναίκα μου, Γουίκφιλντ; είπε ο δόκτωρ χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του. Είχατε υποψίες;

— Απάντησέ του λοιπόν, συνέταιρέ μου, έμεινε ο Ούρια.

— Ναί, βέβαια, είχα σε κάποια στιγμή υποψίες, είπε ο κ. Γουίκφιλντ, και μάλιστα — ο Θεός άς με συγχωρήσει — νόμισα πως είχατε και σύ!...

— Όχι! Όχι! Όχι! φώναξε ο δόκτωρ με τόνο παθητικής οδυνόρα.

— Νόμισα για μία στιγμή, εξακολούθησε ο κ. Γουίκφιλντ, ότι ήθελες να πάη ο Μάλντον στις Ινδίες για να τον απομακρύνεις από δώ!

— Όχι! Όχι! Όχι! ξαναφώναξε ο δόκτωρ Στρόνγκ. Ήθελα απλούςστα να ευχαριστήσω την Άννη, βρίσκοντας με εργασία στον παιδικό της σύντροφο.

— Συγχωρήσέ με! Συγχωρήσέ με! αγαπητέ μου φίλε! ψιθύρισε ο κ. Γουίκφιλντ συντετριμμένος.

Ο δόκτωρ, μεγαλόψυχος, όπως πάντα, του έδωσε το χέρι του. Ο κ. Γουίκφιλντ το κράτησε μία στιγμή μέσα στο δικό του, με το κεφάλι του σκυφτό.

— Βέβαια, είπε ο Ούρια, στριφογυρίζοντας σαν γέλι αυτό το ζήτημα είνε οδυνηρό για όλο τον κόσμο. Μα έρπον τον το θίξαμε, θα μου επιτραπή να παρατηρήσω ότι κι ο κ. Κόπερφιλντ έχει τις ίδιες υποψίες.

Γύρισα ζωηρά προς αυτόν για να τον ρωτήσω πως ταίμουσε να με ανακατεύη σ' αυτή την ιστορία.

— Ω! μη θελήσετε να διαμαρτυρηθείτε, κύριε Κόπερφιλντ! είπε ο Ούρια, εξακολουθώντας τους σπασμούς του. Ξέρουμε όλοι πόσο καλός είστε... Ή ευαρεστήθητε να θυμηθείτε πως τις άλλες, όταν θέλησα να σάς μιλήσω σχετικά, καταλάβατε άμέσως για τί ήθελα να σάς μιλήσω. Τό άρνεϊσθε αυτό;

Είδα εκείνη τη στιγμή το γλυκό βλέμμα του δόκτορος να καρφώνεται επάνω μου και κατάλαβα ότι η δολογία των υποψιών μου ήταν πολύ καθαρά χαραγμένη στο πρόσωπό μου για να περάση απαρατήρητη. Τό να θυμάσο δεν έμ' χρησίμευε σε τίποτε.

Η σιωπή απλώθηκε πάλι και θάσταξε μερικές στιγμές κατά τη διάρκεια των οποίων ο δόκτωρ σηκώθηκε κι' έκανε δυο-τρεις φορές το γύρο του γραφείου του. Ξαναγύρισε κατόπιν στη θέση του, ακούμπησε στη ράχη της πολυθρόνας και, σκουπίζοντας κάθε τόσο τα μάτια του με μία απόλαση που τον τιμούσε για μένα περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή, που θα έπαιρνε για να κρύψη την συγκίνησή του, είπε:

— Εγώ φταίω!... Εγώ φταίω, το θέλω! Έξέθεσα εκείνη που κατέχει την πρώτη θέση στην καρδιά μου σ' επινοήσεις και συκοφαντίες — γιατί για μένα αυτές ή υποψίες είνε συκοφαντίες — των οποίων, αν δεν ήμουν εγώ, δεν θα γινόταν ποτέ ο στόχος. Είμαι γέρος, κύριε, το ξέρετε, και απόψε προπάντων δεν νοιώθω κανένα ενδιαφέρον για την ζωή. Ωστόσο, έγγωμαι με την ζωή μου για την τιμιότητα και την ειλικρίνεια του προσφίλους μου πλάσματος που έγινε αντικείμενο της συνομιλίας μας.

Ο μεγαλύτερος ήρωας των Ιπποτικών χρόνων, ή πιο ευγενική φυσιογνωμία που φαντάστηκε ποτέ ένας ζωγράφος, δεν θα μπορούσε να έχη έκφραση αξιοπρεπείας πιο βαθιά και πιο συγκινητική από του γέρου δόκτορος καθώς έλεγε αυτά τα λόγια.

— Δεν μπορώ ν' άρωθώ, εξακολούθησε, ότι παρόμοια

ρίς νά θέλω αυτήν την νέα γυναίκα σε παγίδα με τον αταίριαστο γάμο μας. Την παντρεύτηκα όταν ήταν εξαίρετικά νέα, την έφηρα στο σπίτι μου όταν ή κρίσις της μόλις είχε σχηματισθή... Έκανα με χαρά μου, ότι μπορούσα για να την αναπτύξω. Γνώριζα τον πατέρα της, γνώριζα την ίδια και γοητευμένος από τα χαρίσματά της, της έμαθα, ότι μπορούσα. Νόμιζα ότι το σπίτι μου θα ήταν γι' αυτήν ένα καταφύγιο έναντι των κινδύνων και των αθλιότητων της ζωής. Νόμιζα ότι, παρ' όλη τη διαφορά της ηλικίας μας, μπορούσε να ζήσει ειρηνικά και χαρούμενα. Και δεν απέκλεια καθόλου την υπόθεση ότι μία μέρα, πεθαίνοντας, θα την αφήνα ελεύθερη ακόμα νέα και πάντα άραια, μα με το πνεύμα της πιο ώριμο. Και θα πεθαινα τότε ευχαριστημένος.

Η ευγενική του φυσιογνωμία φανόταν σαν να φωτιζόταν απ' αυτήν την μεγάλη και πιστή αγάπη, καθώς μιλούσε.

— Πέρασα κοντά της, συνέχισε, μία ζωή ευτυχισμένη. Και ως απόψε δεν έκανα άλλο παρά να εδολογώ την ημέρα που την παντρεύτηκα.

Η φωνή του που έτρεπε δολένα και πιο πολύ καθώς επρόφερε αυτά τα λόγια, έσπασε για μία στιγμή.

— Τώρα που θγήκα από τ'όνειρό μου, γιατί δεν έκανα άλλο παρά να δνειρεύομαι σ' όλη μου τη ζωή), θλέπω πόσο είνε φυσικό το νοσταλγικό αίσθημα που εκείνη νοιώθει όταν συλλογίζεται τον παιδικό της σύντροφο. Είνε αλήθεια, φοδμαι, ότι συλλογίζεται με μία ά-

θάνα μελαγχολία, ποιά μπορούσε να ήταν η ζωή της αν δεν ήμουν εγώ... Μά, εκτός απ' αυτό, κύριε, ούτε μία σκιά υποψίας δεν περνάει από το μυαλό μου, ούτε μία σκιά υποψίας δεν πρέπει να θίξη τη φήμη της.

Η φωνή του είχε γίνει πιο σταθερή και τα μάτια του έλαμπαν. Έμεινε σιωπηλός μία στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε με τον ίδιο τόνο, όπως και πριν:

— Πρέπει να υποφέρω στο εξής τη σκέψη της δυστυχίας, της οποίας έγινε ο αίτιος σ' αυτήν την αγαπημένη γυναίκα, όσο μπορώ πιο καρτερικά. Τό καθήκον μου αυτή τη στιγμή είνε να προφυλάξω την γυναίκα μου από ψεύτικες κρίσεις — από σκληρές ψεύτικες κρίσεις που κι' οι φίλοι μου οι ίδιοι δεν μπόρεσαν να τις αποφύγουν. Θα ζήσουμε στο εξής πιο αποτρωσχημένοι κι' έτσι θα μπορέσω να το αποφύγω με καλύτερα αυτό. Κι' όταν έρθη η ώρα — άς έρθη όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, αν τό θέλη ο Θεός! — κι' όταν έρθη η ώρα που ο θάνατός μου θα την απολυτρώσει από τα δεσμά της μαζί μου, θα κλείσω τα μάτια μου αφού κυττάξω για τελευταία φορά το αγαπημένο μου πρόσωπο της με μία εμπιστοσύνη και με μία αγάπη απέραντη και θα την αφήσω χαρούμενος να γνωρίη μία ζωή πιο όμορφη και πιο ευτυχισμένη.

Δεν μπορούσα πειά να διακρίνω τον αγαπημένο μου δάσκαλο από τα δάκρυα που τα λόγια του είχαν φέρει στα μάτια μου. Σηκώθηκε και τραβώντας προς την πόρτα, πρόσθεσε:

— Κύριοι, σας άνοιξα την καρδιά μου. Είμαι βέβαιος πως θα σεβα-

Σήκωσα το χέρι μου και του κατάφερα ένα υπάτισο τόσο δυνατό, ώστε τα δάχτυλά μου μουδιάσαν...

σθιτη την εξομολόγησί μου. Τά λόγια που είπώθηκαν άπόψε, δέν πρέπει νά επαναληφθούν ποτέ. —Γουίγκφιλντ, πρόσφερε μου τό φιλικό σου μπράτσο γιά νά με βοηθήσης ν' ανέβω στην κάμαρή μου.

Ο κ. Γουίγκφιλντ έτρεξε νά τόν συναντήση. Χωρίς ν' αλλάξουν μιά λέξι, θγήκαν κ' οι δυο άργά από τό δωμάτιο, παρακολουθούμενοι από τό θλέμμα του Ούρια.

— Έ λοιπόν! μίστερ Κόπερφιλντ, είπεν ο τελευταίος γυρίζοντας προς έμένα με ύφος χαρούμενο, τά πράγματα πήραν μιά άπρόοπτη τροπή, γιάτί ο γέρο σοφός — τί λαμπρός άνθρωπος — είνε τυφλός σάν άρουραίος. Όπωσδήποτε δέν έχω πειά νά φορηθώ τίποτε από την γυνάικα του και τόν φίλο της.

Έφτασε ο τόνος της φωνής του γιά νά με κάνη νά μανιάσω όσο ποτέ στη ζωή μου.

— Κανόγια! του φώναξα. Με ποιό δικαίωμα με άνακατεύεις στις μηχανορραφίες σου; Πώς, άρτι φεύτ, τόλμησες πρό όλίγου νά επικαλεστής την άμνηστία μου, σάν νά είχαμε συζητήσει τό πράγμα μαζί;

Καθώς έβρισκόμαστε ο ένας άπέναντι στόν άλλο, η έκφρασις της κρυφής του αγάλλιασεως μου φάνέρωσε τόσο καθαρά αυτό που υπέθετα ήδη — ότι δηλαδή μου είχεν επιβάλει τις εξομολογήσεις του γιά νά με παρασύρη στην παγίδα νά μαρτυρήσω κι' εγώ κατά της κ. Στρώγκ, ώστε δέν μπόρεσα νά κρατηθώ πειά.

Σήκωσα τό χέρι μου και του κατάφερα ένα μπάτσο τόσο δυνατό, ώστε τά δάχτυλά μου μούδιασαν.

Ο Ούρια άρπαξε τό χέρι μου μέσα στά δικά του και μείναμε σ' αυτή τη θέσι αρκετή ώρα ώστε νά μωρέσω νά δώ τό λευκό σημάδι που είχαν αφήσει τά δάχτυλά μου νά οδύνη αιγά-αιγά στό κατακόκκινο μάγουλό του και νά παραχωρή τη θέσι του σ' ένα πιό σκοτεινό χρώμα.

— Κόπερφιλντ, μου είπε τέλος με φωνή πνιγμένη, ξέρεις τί έκανε;

— Ξέρω ότι δέν θέλω πειά νά έχω τίποτε κοινό μαζί σου, του είπα τραβώντας τό χέρι μου από τό δικό του. Παληάνθρωπε! Δέν σε γνωρίζω πειά...

— Αλήθεια! είπε φέρνοντας από τόν πόνο τό χέρι στό μάγουλό του, "Ισως αυτό νά σάς είνε δύσκολο! Είστε βέβαιος πως δέν είσαστε ένας άχάριστος;

— Σου έδειξα πολλές φορές ως τώρα ότι σε περιφρονώ, του άπάντησα. Σου τό έδειξα πιό καθαρά άκόμα πρό όλίγου. Δέν υπάρχει λόγος νά φοβάμαι ότι θά μ' έκδικηθής κάνοντας κακό σ' αυτούς που σε περιστοιχίζουν. Τί άλλο έκανες ως τώρα;

Και παίρνοντας τό καπέλλο μου, τράβηξα προς την πόρτα. Μά έκείνος πήγε και στάθηκε ανάμεσα άπ' την πόρτα κι' από μένα.

— Κόπερφιλντ, μου είπε, δέν θέλω νά χωρίσουμε μαλλωμένοι.

— Πήγαινε στό διάβολο! του άπάντησα.

— Μην τό λές αυτό, μου είπε, γιάτί ξέρω πως θά μετανοήσετε άργότερα. Πώς μπορείτε νά ταπεινώνετε πιό πολύ από μένα, δείχνοντας τόσο κακά αισθήματα; Όστόσο, σάς συγχωρώ.

— Με συγχωρείς! επανέλαβα με περιφρόνησι.

— Ναί, σάς συγχωρώ και δέν μπορείτε νά μ' έμποδίσετε νά κάνω αυτό, άπάντησε ο Ούρια. "Όσο σκέφτομαι ότι μπορείτε νά με χτυπήσετε! Έμένα που ήμουν πάντα ένας φίλος γιά σας! Μά εγώ θά μείνω φίλος σας, έστω κι' αν δέν θέλετε. Ξέρετε τώρα τί μπορείτε νά περιμένετε από μένα;

Του άπάντησα πως περίμενα ό,τι περίμενα πάντα άπ' αυτόν, κι' άνοίγοντας άπότομα την πόρτα, θγήκα έξω. Μά κι' αυτός έπρεπε νά φύγη γιά νά πάη στό διαμέρισμα όπου κατοικούσε με την μητέρα του κι' έτσι με πρόφτασε στό δρόμο.

— Ξέρετε, Κόπερφιλντ, μου είπε στο ατί, έβρισκόσατε σε μιά θέσι πολύ έπισφαλή (τό ήξερα, κι' αυτό μ' έκανε νά εξοργίζωμαι περισσότερο). Αυτό όμως δέν μ' έμποδίζει νά σας συγχωρήσω. Είμαι άποφασισμένος νά σας συγχωρήσω, μά ξαφνιάζομαι πως μωρέσατε νά σηκώσετε τό χέρι σας σ' έναν άνθρωπο που ξέρετε πως είνε τόσο ταπεινός.

Ένοιωθα τόν έαυτό μου κατά ένα βαθμό λιγότερο άξιο περιφρονήσεως άπ' αυτόν. Με ήξερε καλύτερα άπ' ό,τι ήξερα εγώ τόν έαυτό μου. "Αν ζητούσε ν' άμυνθ ή νά μ' έξερεθίσθ, αυτό θά μ' άνακούφιζε και θά με δικαιολογούσε στά ίδια μου τά μάτια. Μά μ' έκανε νά θράξω σε σιγανή φωτιά κι' αυτό μ' έμποδισε νά κοιμηθώ τό μεγαλύτερο μέρος της νύχτας.

Την άλλη μέρα τό πρωί, όταν θγήκα έξω, η πρωινή καμπάνα της εκκλησίας χτυπούσε κι' ο Ούρια Χίπ έκοβε θόλτες στό δρόμο μαζί με την μητέρα του. Μου μίλησε σάν νά μην είχε συμβή τίποτε μεταξύ μας και μ' άνάγκασε έτσι νά του άπαντήσω. Φαίνεται πως τόν είχα χτυπήσει τόσο δυνατά,

ώστε νά του προκαλέσω πονόδοντο γιάτί είχε τό κεφάλι του τυλιγμένο με φουλάρι από μεταξωτό μαύρο, πάνω άπ' όποιο στεκόταν τό καπέλλο του, πράγμα που δέν τόν έμπαίξε καθόλου. "Έμαθα κατόπιν πως είχε πειά σ' έναν άλλο τογιάτρο, ο όποιος τούθγαλε ένα δόντι.

Τό ίδιο πρωί, ο δόκτωρ Στρώγκ είδοποίησε πως ήπα αδιάθετος κι' έμεινε κλεισμένος μέσα, καθ' όλη τη διάρκεια της διαμονής της Άγνης και του πατέρα της στο Λονδίνο. Μόνο μιά οδομάδα μετά την άναχώρησή τους, έλα χίσαμε τη συνεργασία μας στό Λεζικό. Την προηγουμένη, ο δόκτωρ μου είχε δώσει έν' άνοιχτό πιπιλιέτο. Άπευδύονταν σε μένα και με παρακαλούσε με λίγα στοργικά λόγια νά μη μιλήσω ποτέ γιά τό έπεισόδιο που διηγήθηκα παραπάνω. "Εγώ είχα μιλήσει σχετικώς στη θεία μου, μά σε κατέναν άλλον. "Ηταν ένα θέμα γιά τό όποιο δέν μπορούσα νά κουβεντιάσω στην Άγνη που άσφαλώς δέν είχε την παραμικρή ιδέα γιά όσα είχαν συμβή.

Όύτε κι' η κ. Στρώγκ είχε έκείνη την εποχή την παραμικρή ιδέα. Πολλές οδομάδες πέρασαν χωρίς νά ιδώ σ' αυτήν την παραμικρή μεταβολή. "Η μεταβολή αυτή ήρθε άργά, σάν ένα σύννεφο όταν δέν υπάρχει άνεμος.

Στην άρχή φάνηκε νά ξαφνιάζεται με τη γλυκεία συμπνοια με την οποία της μιλούσε ο σύζυγός της και γιά την έπιθυμία που της έξεδήλωσε νά δ ή την μητέρα της νά έκαθίσταται κοντά της γιά νά διακόψη τη θλίψη μοναχίας της υπάρεξέως της. Όταν έργαζόμαστε με τόν δόκτωρ, κι' έκείνη καθόταν κοντά μας, την έθλεπα ν' άφήν ή έπιθυμία της και νά κυττάξη τόν σύζυγό της με μιά έκρηξη που δέν μπόρεσα ποτέ νά την εγχασω. Μιά μέρα μάλιστα την είδα νά σηκώνεται με τά μάτια της πλμυρωμένα άκρυα και νά θγαίνει από τό δωμάτιο. Σιγά-σιγά ένας πείλας μελαγχολίας απλώθηκε πάνω από την όμορφιά της, έτσι πέπλος που γινόταν πυκνότερος από μέρα σε μέρα. Έκείνη την εποχή, η κ. Μάρκλεχαμ, η μητέρα της, ήρθε κι' έγκαταστάθηκε κοντά της. Μά η γυνάικα αυτή μιλούσε άπ' τό πρωί ως τό θράδυ και δέν αντίλαμθανόταν τίποτε.

Ένώ η μεταβολή αυτή γινόταν στην Άννι, που η όμορφη όμορφιά της φώτιζε άλλοτε τό σπίτι του δόκτωρος, ο τελευταίος τσάκιζε όλοένα και γινόταν πιό σοβαρός. Πάντως, η γλυκύτης του χαρακτήρος του, η γαλήνια καλοσύνη των τρόπων του και η αγάπη του προς την Άννι μετέλασε διαρκώς, άν αυτό ήταν δυνατόν, την ήμερα των γενεθλίων της γυναικάς του, καθώς έκείνη ήρθε πρωί κι' έγκαταστάθηκε μπρός στό παράθυρο του γραφείου του (η συνθειά της αυτή ήταν παλιά, άν και τώρα τελευταία ήγινε και καθόταν μπρός στό παράθυρο μ' ένα ύψος δειλό κι' έβέβαιο που μου έσφιγγε την καρδιά), είδα τό δόκτωρ νά παίρνει τό μετωπό της άνάμεσα στά δυο του χέρια, ν' άποθέτ ή σ' αυτό ένα φίλημα κι' έπειτα ν' άπομακρύνεται έστω στικά, άνίκανος νά συγκρατήση την συγκίνησή του. Την είδα ν' άπομένη στό μέρος όπου την άφησε άκίνητη σάν άγαλμα. Έπειτα νά σκύβη τό κεφάλι της και νά κλάη.

Πολλές φορές, μετά τό έπεισόδιο αυτό, είχα την ένοπωση πως ή Άννι στις στιγμές που μέναμε μόνι, ήθελε νά μου μίληση. Μά δέν μου μίλησε ποτέ. Ο δόκτωρ είχε πάντα στό μυαλό του καινούργια σχέδια γιά νά την κάνει νά έπισκεδάζη έξω από τό σπίτι με την συντροφιά της μητέρας της. "Η κ. Μάρκλεχαμ, στην όποια άρεσε πολύ νά θγαίνει έξω, έπεδοκίμαζε μ' ένθουσιασμό τά σχέδιά του και δέν έπαυε νά έκθειάζη τό γαμπρό της. Μά ή Άννι, θλιμμένη και χωρίς κέφι, πήγαινε όπου την ώδηγούσαν και δέν άχαραριστόταν με τίποτε.

Πρίν κλείσω αυτό τό κεφάλαιο, πρέπει νά περάσω σ' ένα άλλο θέμα. Κατά τη διάρκεια της διαμονής των Γουίγκφιλντ στο σπίτι του δόκτωρος, πρόσεξα ότι ο ταχυδρόμος έφερε κάθε πρωί δυο-τρεις έπιστολές γιά τόν Ούρια Χίπ, που είτε παρατείνε κι' αυτός τη διαμονή του στο Λονδίνο, σάν άπομων τό φάκελλο άναγνώριζα τό γραφικό χαρακτήρα του κ. Μικάουμπερ. Υπέθετα ότι έπρόκειτο περί έπιστολών άμνηστιακής φύσεως κι' έβγαζα τό συμπέρασμα ότι ο κ. Μικάουμπερ προώδευε στό νέο του έπάγγελμα. Φαφνίστηκα λοιπόν όταν έλαβα την ίδια εποχή την άκόλουθη έπιστολή άπ' τό τρυφερό του ήμισυ:

«Καντέρμπουρ, Τρίτη θραδυ

Θά ξαφνιαστήτε άσφαλώς, άγαπητέ μου κύριε Κόπερφιλντ, λαμβάνοντας την έπιστολή αυτή. Τό περιεχόμενο της θά σας ξαφνιάση πιό πολύ κι' έτσι ακόμα περισσότερο η παράκλησή μου νά κρατήσετε άπόλυτη μυστικότητα. Αισθάνομαι την άνάγκη ν' άνοίξω κάπου την καρδιά μου, νά σας μιλήσω γιά την άνάγκη μου νά έξω άλλαν από την έλπίδα νά μωρώ νά ζητήσω μιά συμβουλή έκτός από σας, τόν παλιό σύζυγό μου κώ μας φίλο.

Ξέρετε βέβαια, άγαπητέ μου κύριε Κόπερφιλντ, ότι μεταξέ έσώ κι' του κ. Μικάουμπερ (τόν όποιο δέν θά έγκαταλείψω ποτέ) βασίλει

του πνεύμα άμοιβαίας έμπιστοσύνης. Ποτέ ο κ. Μικάουμπερ δέν είχε μυσικό από μένα και κάθε θράδυ, την ώρα του φαγητού, δέν παρέλειπε νά μου διηγηθ ή τά γεγονότα της ήμέρας. Μπορείτε λοιπόν νά φανταστήτε, άγαπητέ μου κύριε Κόπερφιλντ, πόση θλίψη αισθάνομαι πληροφρόντας σας τώρα ότι ο κ. Μικάουμπερ άλλαξε τελευταία έντελώς. "Εγινε πολύ έμπελακτικός και μυστηριώδης. "Η ζωή του κατήντησε ένα αίνιγμα γιά την σύμφρο της ζωής του. "Εκτός από τη δουλειά του, δέν ξέρω πειά τί τόν άπασχολεί.

Μά δέν είν' αυτό όλο. Ο κ. Μικάουμπερ έγινε παράξενος, δέν έχει πια κέρι. Δέν δείχνει κανένα ένδιαφέρον γιά τό γυιό του και την κόρη του. Τά δίδυμά του έπαφαν νά είνε τό καμάρι του. Κυττάζει τέλος με ψυχρότητα τό μικρό δάδο πλάσμα που ήρθε τελευταία στόν κόσμο γιά νά μεγαλώη την οικογένειά μας. Με μεγάλη δυσκολία άποσπώ άπ' αυτόν τ' άπαιτητά χρήματα γιά ν' άνταποκριθώ στά έξοδά μας που έχουν περιορισθ στο έλάχιστον. Μά κι' αυτά τά δίνει λέγοντας ότι «η ιστορία αυτή πρέπει νά τελειώνη!» Κι' άρνείται έπιμονά νά δώση την παραμικρή έξήγησή γι' αυτήν την άκατανόητη συμπεριφορά του.

Από είνε γιά μένα μιά πολύ σκληρή δοκιμασία. Μου συντρίβει την καρδιά. "Αν μωρούσατε νά μου ύποδείξετε τί πρέπει νά κάνω σ' αυτήν την κρίσιμη περίσταση, θά προσθέσετε μιά άκόμη όποχρόνισι σ' αυτές που έχω ήδη σε σας.

Τά παλιά σας χαρετούν, άγαπητέ μου κύριε Κόπερφιλντ, και διατελώ με τη μεγαλύτερη στοργή.

η παλαιά σας φίλη: ΕΜΜΑ ΜΙΚΑΟΥΜΠΕΡ

Τι νά της άπαντήσω; Τί άλλο παρά νά προσπαθήση με την έπιμονή και τη γλυκύτητα ν' άνακτήση την έμπιστοσύνη του συζύγου της, μά η έπιστολή της μ' έκανε νά σκεφθώ σχετικώς με τόν κ. Μικάουμπερ.

XII

Μιά φορά άκόμα ζητώ την άδεια νά σταθώ γιά ν' άναπολήσω λίγο μιά άξιολογημένη περίοδο της ζωής μου, και, μπαίνοντας παράμερα, νά δώ νά παραλαβώνουν μπροστά μου τά φαντάσματα αυτών των ήμερών του παρελθόντος.

"Η οδομάδες, οι μήνες, η έποχές περνούν. Μου φαίνονται μόλις πώ μεγάλες από μιά καλοκαιρινή ήμερα ή μιά χειμωιάτικη νύχτα. Τώρα, τό λιβάδι όπου κάνω τόν περίπατό μου με την Ντόρα είνε γεμάτο λουλούδια, μ' έναν άληθινό χρυσαφένιο τάπητα που λάμπει. "Επειτα, τό χιόνι τό σκεπάζει με τόν λευκό του μανδύα.

Τίποτε δέν άλλαξε μέσα στό σπίτι των δύο γρηών δεσποινίδων Σπένλοου. Τό ρολόι έξακολουθεί τό αιώνιο τίκ-τάκ του πάνω άπ' τό τζάκι. Τά θαρόμετρο κρέμεται στόν προθάλαμο.

Νά μαι πειά στην άνδρική μου ήλικία. "Εφτασα τά είκοσιένα μου χρόνια. Μά, ως δοίμε σε τί άλλο έφτασα έκτός άπ' αυτό.

"Έμαθα αυτή την τρομερή έπιστήμη που την λένε στενεγραφία. Κερδίζω άπ' αυτήν έν' αξιόλογο εισόδημα. "Η γνώσις μου σε ό,τι άφορά την τέχνη αυτή έκτιμώνται πολύ και είμαι ένας από τους δώδεκα στενογράφους που κρατούν τά πρακτικά του Κοινοβουλίου γιά μιά πρωινή ένημερίδα. Κάθε μέρα, καταγράφω προβλέψεις των βουλευτών που δέν πραγματοποιούνται ποτέ, ύποσχέσεις που δέν έκτελούνται, έξηγήσεις που δέν έχουν άλλο σκοπό παρά νά τά μπερδεύουν όλοι. "Η θέσις μου στά παρασκήνια μου έπιτρέπει νά έκτιμώ την πολιτική ζωή κατά την άξία της.

Συγχρόνως, δειλά και άτολμα, προσπάθησα νά σταδιοδρομήσω και ως συγγραφέας. "Εγραψα κρυφά ένα πεζογράφημα που τό έστειλα σ' ένα περιοδικό, και τό περιοδικό τό δημοσίευσε. Αυτό μου έδωσε κουράγιο νά γράψω διάφορα μικροπράγματα. Τώρα τά έργα μου πληρώνονται κανονικά. Μά δυο λόγια, κερδίζω εύκολα τη ζωή μου. Κερδίζω τετρακόσιες λίρες τό χρόνο, ποσόν καθόλου άσημάντο.

"Εγκαταλείψαμε τό διαμέρισμά μας του Μπούκινχαμ-

ΕΞΕΔΘΗ

και άπεστάλη εις τά ύποπρακτορεία

“Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ,”

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τά γραφεία μας.

Διά τους έν 'Αθήνας Δρ. 10

Διά τους έν ταίς έπαρχίαις Δρ. 12

συμπεριλαμβανομένων και των έξόδων ταχ. άποστολής.

"Η μίς Κλάρισσα και η θεία μου τλινώνται άνάμεσα από τό Λον-

δίνο γιά ν' άνακαλύψουν έπιπλα και είδη του νοικοκυριού γιά νά πάμε νά τά πάρουμε κατόπιν η Ντόρα κι' εγώ. Θά έκαναν καλύτερα νά τ' άγόραζαν άμέσως χωρίς νά τά ύποβάλουν στην έγκρισή μας, γιάτί ενώ πηγαίνουμε νά δοίμε μιά λάμπα ή ένα ντουλάπι, η Ντόρα θέλει ένα κινέζικο σπιτάκι γιά τόν Ζίπ με κουδουνάκια, και τό παίρνει άμέσως. "Ο Ζίπ δυσκολεύεται πολύ νά συνηθίσθ στην καινούργια του κατοικία. Δέν μπορεί ούτε νά μπη, ούτε νά θγη χωρίς νά κάνει τά κουδουνάκια νά χτυπάνε δλα μαζί, πράγμα που του προκαλεί ένα τρομερό φόβο.

"Η καλή μου Πέγκοττυ φτάνει γιά νά συμμετάσχη κι' αυτή στις προετοιμασίες του γάμου κι' άρχίζει άμέσως τη δουλειά. "Ο ρόλος της φαίνεται νάνε νά καθαρίζη τά πάντα και, όταν τελειώνη, ν' άρχίζη πάλι ξανά. Τρίβει ότι μπορεί νά τριφτ ής δτου τό κάνει νά λάμπη σάν τό άγαθό και τίμιο πρόσωπό της.

Και νά, ξαναθλέπω τόν Τρήντλ νά μου φέρνη την άδεια του γάμου, στην όποία είνε γραμμένο τόνομα μου πλάι στό όνομα της Ντόρας.

Νοιώθω τόν έαυτό μου σάν μέσα σ' ένα όνειρο — ένα όνειρο παραγμένο, χαρούμενο, γεμάτο γοργές περιπέτειες. Δέν μωρώ νά πιστέψω πως όλ' αυτά γίνονται γιά την εύτυχία μου και μου φαίνεται άδύνατον νά μην έξερουν οι άνθρωποι με τους όποιους διασταυρώνομαι στό δρόμο ότι παντρεύομαι μεθούριο την Ντόρα.

"Η Άγνη έρχεται έπίτηδες άπ' τό Καντέρμπουρ γιά τό γάμο μου. Πηγαίνω και την παίρνω από τό λεωφορείο και νοιώθουμε πάλι την εύτυχία νά την έχουμε μεταξύ μας.

Όστόσο, έξακολουθώ νά είμαι άπιστος. Περνούμε μιά ύπεροχη θραδυά κι' είμαστε όλοι έξαιρετικά εύτυχισμένοι.

Την άλλη μέρα πηγαίνουμε όλοι μαζί νά έπισκερτούμε τό σπίτι, — τό σπίτι μας, τό σπίτι της Ντόρας και τό δικό μου. Δέν μωρώ νά πιστέψω ότι σε λίγο θά είμαι εγώ ο οικοδεσπότης εκεί μέσα!...

Τί ύπέροχο σπίτι!... "Όλα σ' αυτό είνε τόσο καινούργια, τόσο λαμπρά!... Τά λουλούδια στούς τάπητες είνε τόσο φρέσκα, σάν νά τάκόψαν πρό όλίγου και τά πράσινα φύλλα στό χαρτί των τοίχων φαίνονται σάν νά φύτρωσαν μόλις έκεί.

"Η κουρτίνες είνε από μουσελίνα λευκή και τά έπιπλα έχουν χρώμα τριανταφυλλί. Τό καπέλλο που θά φορά η Ντόρα στόν κήπο, κρέμεται κιάλας στόν προθάλαμο κ' η θήκη της κιθάρας της είνε κι' αυτή έκεί.

"Επειτα έρχεται μιά άλλη θραδυά, έξ ίσου γοητευτική με τις προηγούμενες και, πρίν φύγω, τρυπώνω στη συνηθισμένη καμαρούλα γιά νά μου δώση, όπως πάντα, η Ντόρα τό φίλημα της καληνύχτας. Μά η Ντόρα δέν έρίσκεται ακόμα έκεί. Χωρίς άλλο δέν έχει τελειώσει ακόμα με τις πρόσες των φορεμάτων της. "Η μίς Λαβίνια προβάλλει τό κεφάλι της με ύφος μυστηριώδες και μου λέει ότι δέν θ' άργήση πολύ.

"Η ώρα περνάει ώστόσο.

"Ακούω έπιτέλους ένα φρου-φρου στό διάδρομο και μά-ποιος χτυπάει στην πόρτα.

Φωνάζω: «Έμπρός!» Μά κανείς δέν μπαίνει μέσα και χτυπάνε πάλι.

Ξαφνιασμένος, πηγαίνω στην πόρτα, την άνοίγω και θρίσκομαι μπροστά σ' ένα ζευγάρι μάτια, σ' ένα πρόσωπο τριανταφυλλένιο. Είνε τό πρόσωπο και τά μάτια της Ντόρας, στην όποία η μίς Λαβίνια φόρεσε, γιά νά την δώ, την τουαλέττα και τό καπέλλο που θά φορέση αύριο.

Σβίγγω τη μικρή μου γυναικούλα στην άγκαλιά μου. "Η μίς Λαβίνια θγάζει μιά μικρή κραυγή, γιάτί έκανα νά πέση κάτω τό καπέλλο της Ντόρας και η Ντόρα κλαίη και γελάει συγχρόνως με την εύτυχία μου. Μά έξακολουθώ νά πιστεύω πως όλα αυτά είνε όνειρο.

— Με θρίσκεis όμορφη, Ντόν-του; με ρωτάει η Ντόρα.

"Όμορφη μόνο; Θέλ' μου, δέν έχω δ ή στόν κόσμο τίποτε πιό όμορφο άπ' αυτήν!...

— Και είσαι βέβαιος ότι μ' άγαπάς πολύ; Ξαναρωτάει.

Αυτή η έρώτησις κάνει τό καπέλλο της νά διατρέξη τέτοιους κινδύνους, ώστε η μίς Λαβίνια θγάζει μιά καινούργια κραυγή και με παρακαλεί νά καταλάβω ότι η Ντόρα είν' έκεί γιά νά την κυτάξω μόνο κι' όχι γιά νά την άγκαλιάζω.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΣΠΡΟΝΚ

Σαράντα περίπου χιλιόμετρα μακριά από την Βαρκελώνη, προς την Σαραγώσα, ορθώνεται το όρος Μονσερρά, όγκος επίβλητικός στην βουνοσειρά των Πυρηναίων. Έκει, σε μία άπατητη κορυφή του βουνού αυτού, έζησε έν μετανοία και πέθανε ο έρημίτης Χουάν Γκαρέν, μία από τις θρησκευτικότερες μορφές της Ισπανίας. Κάθε χρόνο, χιλιάδες πιστών σκαρφαλώνουν στην άγρια αυτή τοποθεσία για να προσκυνήσουν τον τάφο του αγίου, την σπηλιά όπου ένας μεγάλος άμαρτωλός εξιλεώθηκε, ύστερ' από όλονύχτιες και σκληρές προσευχές, από ένα βαρύ του κρίμα. Θρύλος ή πραγματικότης, ή ιστορία του Γκαρέν είναι μία από τις πιο συγκινητικές που έχει να μās παρουσιάση ή Ισπανική φιλολογία. Άκούστε την:

Ο Χουάν Γκαρέν δεν είχε εκδηλώσει από μικρό παιδί την παραικρή κλίση για τον μοναστικό βίο. Πρίν γίνη άσκητης, υπήρξε στρατιώτης. Σε ηλικία είκοσι χρονών, είχε λάβει μέρος σ' όλες τις μάχες που έδωσαν οι Ισπανοί κατά των Σαρακηνών, των κατακτητών της πατρίδος των. Γενναίος και άτρόμητος ιππότης, μεθοδούσε από τις πολεμικές λαχές και άνέπνευε έλεύθερα μονάχα μέσα στην ατμόσφαιρα της μάχης. Η ψυχή του δεν γνώρισε ποτέ τον τρόμο. Καί άλλοιμονο σε κείνον που θα δοκίμαζε την κόμη του σπαθιού του ή την αίχμη του κονταριού του.

Ωστόσο, μία μέρα, σε μία επίθεσι κατά των Σαρακηνών, ένας έχθρος χτύπησε τον Χουάν με το κοντάρι στο κεφάλι με τόση όρμη, ώστε του έσπασε την περικεφαλαία και τον έρριξε από το αλογό του. Ο Γκαρέν δεν λαβώθηκε από το χτύπημα αυτό. Μά έμεινε μία ώρα άναίσθητος. Καί όταν συνήρθε, βρέθηκε αιχμάλωτος στα χέρια των Σαρακηνών, οι όποιοι τον είχαν μεταφέρει στο κάστρο τους, δεμένον πισθάγκωνα. Τρία δλόκληρα χρόνια, ο Χουάν τράβηξε άπεριγράπτα μαρτύρια από τους Σαρακηνούς που τον μεταχειριζόντουσαν σαν σκλάβο και που προσπαθούσαν να τον κάνουν ν' άπαινηθή την πίστι του. Η δοκιμασία, όμως, χαλύβδωναν την ψυχή του Ισπανού πολεμιστού. Οι έξευτελισμοί που δοκίμασε τον έκαναν να γίνη ταπεινός και ν' άφοσίωση δλόκληρη την σκέψι του σ' Εκείνον που βασανίστηκε για την άγάπη των ανθρώπων. Κι' ένα βράδυ, ο Χουάν Γκαρέν, ενώ προσευχόταν στο άνήλιαγο κελλί του, έκανε τάμα, αν άποχτήση ποτέ την έλευθερία του, ν' άποσυρθή από τον κόσμο, χωρίς πειρασμούς του και τις μάταιες ήδονές του και να κλειστή σε μία σπηλιά, σε καμιά άπάτητη κορυφή, όπου δεν θα μπορούσαν να τον φτάσουν οι άνθρωποι...

Η παράκλησίς του εισακούστηκε. Την επομένη νύχτα, οι πρίγκηπες της Άραγώνος έμπαιναν νικηταί, ύστερ' από μία πολύωρη μάχη, στο κάστρο των Σαρακηνών. Ο Χουάν έλευθερώθηκε μαζί με όλους τους άλλους αιχμαλώτους... Όταν αντίκρουσε και πάλι τα καμπαναριά των εκκλησιών της Βαρκελώνης, έκλαψε από τη χαρά του. Οι φίλοι του άρχισαν να τον καλούν σε γλέντια και σε τραπέζια. Μά ο Χουάν δεν έξχασε το τάμα που είχε κάνει... Φόρεσε έναν τρίχινο χιτώνα, έδεσε ένα σχοινί από την μέση του, πήρε ένα ραβδί και ξεκίνησε για το όρος Μονσερρά, με την άποφάσι να μην ξαναγυρίση πίσω, στην πολιτεία...

Καί άρχισε άμέσως μία σκληρή, άσκητική ζωή. Μά ή στερήσεις του ήσαν γλυκές γιατί τον βοηθούσαν να πλησιάη περισσότερο Εκείνον. Η ατέλειωτες προσευχές, ή πολυήμερες νηστείες, ή όλονύχτιες γονυκλισίες έκαναν το κορμί του να σκεδρώση. Τά μάτια του όμως έλαμπαν από μία μυστική χαρά... Ο διάβολος προσπάθησε πολλές φορές να τον βάλη σε πειρασμό. Παρουσιαζότανε μπροστά του με μύριες άπατηλές και σαγηνευτικές μορφές. Άλλ' ο έρημίτης τον έδιωχνε από κοντά του με τους έξορκισμούς και τις προσευχές. Άνεως πειρασμός δεν μπορούσε πειά να τάράζη την μακαρία γαλήνη της ψυχής του.

Ο Χουάν Γκαρέν έφτασε έτσι σε ηλικία τριανταπέντε ετών. Από εδώ κι' έφτά χρόνια είχε άπαινηθή τον κόσμο, ζαφνικά, του συνέβη μία περιπέτεια που λίγο έλειπε να τον σπρώξη στον γκρεμό της άπώλειας και που τον έκανε ν' αλλάξη ριζικά τη ζωή του.

Κυβερνήτης της Βαρκελώνης ήταν τότε ο κόμης Βιλφρέντο. Ο άρχων αυτός, άγαθός, πονετικός και γενναίος πολεμιστής, θα ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, αν ή μοναχοκόρη του ή Ρικιλντα δεν έπασχε από παράξενη άρρώστεια, που την έκανε άδρες-άδρες να κλείται κάτω και να οπαρταρά σαν ψάρι, με άφρισμένο στόμα. Ο κόμης Βιλφρέντο κάλεσε όλους τους γιατρούς της Ισπανίας να κυττάσουν την κόρη του. Κανείς όμως δεν μπορούσε να την κάνει καλά, ούτε και να καταλάβη τι έβγει. Με έτοι περνούσαν ή βδομάδες, οι μήνες και τά χρόνια, χωρίς ή Ρικιλντα να βλέπη καμιά καλύτερησι. Ο πατέρας της είχε πειά άπελπιστή, όταν μία μέρα πληροφορήθηκε ότι στην κορυφή του όρους Μονσερρά έμενε ένας έρημίτης που είχε κάνει πολλά θαύματα ως τότε. Άποφάσισε τότε να κάνει μία τελευταία προσπάθεια και να δοκιμάση την έραπειτική δύναμι του Χουάν Γκαρέν. Καί μετέφερε τον ίδιο στην κόρη του στη σπηλιά, άκολουθούμενος από μία γάλη συνοδεία, και την παρέδωσε στον άναχωρητή, λέγοντας ότι θα τον άφηνε για λίγον καιρό, ώπου να την κάνει καλά από την παράξενη άρρώστεια της...

Ο Χουάν δεν τόλμησε να φέρη καμιά αντίρρηση στην πανόγυρο κυβερνήτη. Δεν άργησε, όμως, να μετανοήση πικρά έπειδή δέχτηκε να κρατήση κοντά του την Ρικιλντα. Η παρουσία της όμορφης αυτής κοπέλλας στη σπηλιά του έζύπνησε μέσα του παληούς, άποκοιμισμένους πάθος. Ο διάβολος είχε παρουσιαστή πολλές φορές μπροστά του με γυναικεία μορφή. Έφτανε, όμως, ένας έξορκισμός του Χουάν για να διαλυθή άμέσως σαν σύννεφο. Μά δεν μπορούσε να κάνει το ίδιο και με την Ρικιλντα.

Πρίν περάσουν πολλές μέρες, ο άναχωρητής κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πειά να προσηλώση το νου του στην προσευχή. Του κάκου άγκάλιαζε με άπεινωμένη δύναμι τον εύλινο σταυρό, από τον όποιο άντλούσε άλλους κάμους, γαλήνη. Η φαντασία του πετούσε τώρα σ' άλλους κόσμους, έσναυθμόταν εικόνες από την παλιά του ζωή, που τις έλησημονήσει από καιρό... Στο διάστημα αυτό, ή Ρικιλντα φαινότανε σαν να είχε άπαλλαγή από τά δαιμόνια που την βασάνιζαν άλλοτε... Ήταν εύθυμη και γελαστή και περνούσε την ήμέρα της τραγουδώντας. Τά δαιμόνια, όμως, που άφηναν αυτήν μπήκανε στο σώμα του Χουάν...

Ένα άπόγευμα, ενώ ή Ρικιλντα έκοβε ίριδες, ο Γκαρέν βρέθηκε ξαφνικά μπροστά της, έπιστρέφοντας από έναν μακρινό περίπατο που είχε κάνει, για να κουράση το σώμα του και το μυαλό του και να πάψη να συλλογίζεται την άλοξενούμενη του... Όταν είδε την Ρικιλντα, λουλούδι, έμμεσα στα λουλούδια, ωραιότερη από κάθε άλλη φορά, ένοιωσε το μυαλό του να θολώνη και την καρδιά του να φουσκώνη από μία άπαιρητη έπιθυμία... Καί ήταν τά μύθοι που τον έπιασε τόσο δυνατο, ώστε ο Χουάν δεν μπορούσε να υποτάξη τά συναισθήματά του στην λογική... άγνωρίζοντας πειά τί κάνει, πλησίασε την Ρικιλντα, γονάτισε μπροστά της και άρχισε να της ψιθυρίζει γλυκά λόγια, αγάπης... Η φωνή του άνηχούσε παράξενα σ' αυτά που δεν μπορούσε να πιστέψη ότι τά βέβηλα αυτά λόγια του έβγαιναν από τά δικά του χείλη, που είχαν μάθει τόσο χρόνια να προφέρουν μονάχα προσευχές — και όμως έξακολουθούσε να μιλάη...

Η Ρικιλντα τον άκουε, χαμογελώντας από ελπίδα. Κι' έμειναν μαζί, ενώ ή νύχτα άρχιζε να τους σκοτεινιά-σιγά-σιγά με τον πέπλο της. Καί μονάχα όταν έληξαν, όταν τ' άστέρια άρχισαν να τρεμοσβύνουν στον ούρανο,

ΡΙΚΙΛΝΤΑ άποκοιμήθηκε, με το κεφάλι της άκουμπισμένο στον όμο του έρημίτου...

Όταν ο ήλιος φώτισε την πλάσι, διέλυσε μαζί με το σκοτάδι και το έρωτικό παραλήρημα του Χουάν Γκαρέν. Ο άναχωρητής σηκώθηκε όρθιος, είδε την Ρικιλντα δίπλα του να χαμογελά μέσα στον ύπνο της, άναλογίστηκε το έγκλημά του και έφριξε δλόκληρος από τρόμο και άηδία για τον εαυτό του! Πώς μπόρεσε να κάνει το παραστράτημα αυτό; Καί ποιά ήταν ή γυναίκα αυτή που ήρθε ξαφνικά να τον βάλη σε πειρασμό, να τον κάνει να χάση την ήρεμία της συνειδήσεώς του, την σωτηρία της ψυχής του;... Ά! δεν υπήρχε άμφισβόλια ότι θα την είχε στείλει ο διάβολος... Ο Χουάν ένοιωσε τότε στην καρδιά του τρελλό θυμό, άπέραστο μίσος για το άμαρτωλό αυτό πλάσμα που τον παρέσυρε μαζί του στην άβυσσο της άπώλειας... Η άπελπισία του θόλωσε το μυαλό. Ζαλισμένος από τον πυρετό, την άγανάκτηση και την άγωνία, άρπαξε έξαφνα ένα μαχαίρι κι' έκοψε το λαμό της άποκοιμισμένης Ρικιλντας...

Ύστερα, χωρίς να περιμένη να παγώση το πτώμα, άνοιξε με τά νύχια του ένα λάκκο, έρριξε μέσα το θύμα του, ξανασκέπασε τον τάφο με χώματα και πέτρες κι' έφυγε μακριά από κείνα τά μέρη, χειρονομά-τας και παοαιμώλντας σαν τρελλός...

Περιπλανήθηκε δλόκληρους μήνες δεξιά και άριστερα, σαν άλήτης, ζητιανεύοντας λίγο ψωμί, περνώνας τις νύχτες του σε σπηλιές και σε χαντάκια, κλαίνοντας για την κατάπτωσί του. Του κάκου σήκωνε ψηλά τά σκελετωμένα χέρια του, ζητώντας από το Θεό γαλήνη και παρηγορία. Τίποτε δεν μπορούσε να τον κάνει να ξεχάση το βάρυ, το άσυγχώρητο κρίμα του.

Τέλος, άποφάσισε να πάη στη Ρώμη, να βρή τον πάπα και να τον παρακαλέση να του δώση άφεση άμαρτιών. Καί ξεκίνησε για την Αιώνια Πόλι ως προσκυνητής περνώνας από άγνωστες περιοχές, υποφέροντας από πείνα και δίψα, από το κρύο και την ζέστη. Όταν έφτασε στη Ρώμη, είχε σχεδόν γεράσει.

Ο πάπας τον άκουσε με μεγάλη προσοχή, κατάλαβε από τον τόνο της φωνής του ότι ο άνθρωπος αυτός είχε μετανοήσει για τί έγκλημά του, τον παρηγόρησε όπως μπορούσε και τον συμβούλεψε να ξαναγυρίση στην σπηλιά του, στο Μονσερρά, περπατώντας πάντοτε με τά γόνατα και με τά χέρια, χωρίς να σηκώση ποτέ το κεφαλι του, χωρίς ν' άνοιξη ποτέ το στόμα του, περιμένοντας να του άποκαλυφτή μ' ένα σημείο ή συγγνώμη του Θεού...

Πέρασαν από τότε είκοσιεφτά χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ο Χουάν Γκαρέν δεν σηκώθηκε ούτε μία φορά στα πόδια του. Περπατούσε πάντοτε με τά τέσσερα... Τά ρούχα του έπασαν από πάνω του και το κορμί του σκεπαστήκε από μακρυές τρίχες... Δεν διέφερε πειά δόλου από ζωο... Οι τομπάνοι τον έπαιρναν για λύκο, όταν τον έβλεπαν μπροστά τους και τον κυνηγούσαν να τον σκοτώσουν...

Τέλος, μία μέρα, ενώ ο έρημίτης περνούσε από μία καλύβα, έγινε ένα θαύμα. Ένα μωρό, ηλικίας τριών μηνών, έκεί που θήλαζε στον κόρφο της μάνας του, γύρισε προς τον Χουάν και του είπε:

— Ο Θεός σε συγγώρεσε, Χουάν, για το κρίμα σου!... Ο έρημίτης σηκώθηκε τότε όρθιος και άρχισε να εύχεται για την άπειρη καλωσύνη του. Η τρίχες έπασαν από το κορμί του και ξαναπήρε την παλιά ανθρώπινη μορφή του... Καί θέλοντας να εξιλεώθη όριστικά για το παλιό του έγκλημα, παρουσιάστηκε στον κυβερνήτη Βιλφρέντο, ο όποιος ζούσε ακόμα, και του φανέρωσε ότι αυτός σκότωσε την κόρη του. Έδειξε μάλιστα και το μέρος που την είχε θάψει... Οι στρατιώται, που έτρεξαν ν' άνοίξουν τον τάφο της, την βρήκανε εκεί μέσα ζωντανή, νέα και όμορφη όπως ήταν την ήμέρα που την σκότωσε ο Χουάν... Ο Θεός έδινε ακόμη μία άπόδειξι της συγγνώμης...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΓΙΑ

(Του κ. Ναπολ. Λαπαθιώτη)

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΓΕΡΝΕΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Τό βράδυ γέρνει πάλι στο θουνό: μοιάζει μακρινό και κουρασμένο· θυμίζει κάποιο ρόδο μαραμένο. Φεύγει, σαν νάνε για παντοτεινά.

Πέρασε τόσο δίπλα στους ανθρώπους — τόσο κοντά στη λυπή των ανθρώπων — χωρίς να δώση κάπου μιάν έλπίδα, χωρίς να φέρη κάπου μιή χαρά...

Πέρασε κι' αυτό, μαζί με τ' άλλα, χωρίς έλπίδα και χωρίς σκοπό...

Γι' αυτό το λόγο γέρνει μαραμένο.

Γι' αυτό το λόγο φεύγει κουρασμένο — και διάζεται και διαίζεται να φύγη, γιατί τό ξέρει πόσο το θλιμμένο, το χλιοκουρασμένο πέρασμά του — τό πέρασμά του τό γιομάτο δόξα, που, κατά θάθος, είχε στηριγμένες όλες τις έλπίδες του σ' αυτό — για τους ανθρώπους και για τη χαρά τους, πήγε του κάκου και χωρίς σκοπό — πήγε κι' αυτό, χαμένο, σαν και τ' άλλα...

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΪ, ΚΑΘΩΣ ΞΥΠΝΟΥΣΑ

Σήμερα, το πρωί, καθώς ξυπνούσα, κι' άπλωνα το χέρι έξω, μετά να ξεδιπλώσω την εφημερίδα, βέλω με παμμεγέθη κεφαλαία:

ΩΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪΝΗ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
Η ΘΑΥΜΑΣΙΩΤΕΡΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ, ΑΦ' ΗΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΝΟΥΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ! — ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ. — Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ ΕΙΝΕ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΟΝ! — Η ΑΥΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. ΕΝΑΣ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ. — ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. — ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ. — ΟΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΜΑΣ ΝΕΚΡΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ!...

Κι' άκολουθούν όλα τά καθεκαστα...

Δεν ήταν, μέσ' στο φύλλο, τίποτ' άλλο! Μήτε χρονογράφια, μήτε «κοινωνικά». Στο φύλλο δεν υπήρχε τίποτ' άλλο — μόνο το φοβερό, το γερό, μακροσκελές έκείνο τηλεγράφημα!

Τά δάχτυλά μου, τρέμοντας, γυρνάνε τις σελίδες! Τά μάτια μου κυτάνε θαμπωμένα...

Άκούω, τότε, μιή θαθείά φωνή, που μου ψιθυρίζει από πίσω:

— Άφήτε τους νεκρούς στην ήσυχία τους, κ' οι νεκροί δεν έρχονται σε μās! Οι νεκροί δεν έρχονται σε μās, δε μās μιλούν, δε μās παρηγορούν — ίσως, άκόμα, και να μās ξεχνούν — γιατί' είνε φοβερά εύτυχισμένοι...

Κι' άλλη μιή, θαθύτερη φωνή, να την κόβη στη μέση μ' ειρωνεία:

— Μη λές θλακείες κ' οι νεκροί δεν έρχονται σε μās, γιατί ΔΕΝ ΜΠΟΥΝ να ρθούν σε μās — άπλως και μόνον, γιατί δεν υπάρχουν...

Γυρίζω πίσω να κυττάω — και ΞΥΠΝΩ!

Η καμαρή μου, μόνη, καθώς πάντα — κι' έγώ, μέσ' στο κρεβάτι, καθώς πάντα...

Έχει, τώρα, φέξει για καλά.

Κάποιοι διαθές άργοπορημένοι, περνούν απόξω, τώρα, καθώς πάντα — περνούν με θήμα θιαστικό, και πάνε στη δουλειά τους...

του!... Η ώραία άρχοντοπούλα γύρισε στην πολιτεία δροσερή, γιατρεμένη, πρόσχαρη...

Καί ο Γκαρέν, με την συνειδησι άναπαυμένη, άποσύρθηκε στη σπηλιά του, όπου έζησε πολλά χρόνια ακόμα, τιμώμενος ως άγιος άπ' όλους τους Ισπανούς...

ΜΩΡΙΣ ΣΠΡΟΝΚ

Η ώραία άρχοντοπούλα γύρισε στην πολιτεία δροσερή και πρόσχαρη.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Πιέρ-Ρισάρ, ως αξιωματικός της τσαρικής φρουράς και η Βέρα Χορέν, ως κατάσκοπος, στο φιλμ «Εis την Ολύμπιον του Γασάρου»

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η περίφημη βεντέττα Λωρέττα Γιούγκ, η «γυναίκα με τα ωραιότερα μάτια του κόσμου», στο φιλμ «Η μυστηριώδης ώρα»

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΠΩΣ Ν' ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΝΤΙΖΗΛΟ ΣΑΣ!

("Άρθρο της διασήμου ηθοποιού του κινηματογράφου ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ)

ΕΧΕΤΕ, αγαπητές μου αναγνώστριες, μια αντίζηλο; "Εχω κι' εγώ μια αντίζηλο. Ποιά είναι η γυναίκα εκείνη που θα μπορούσε να καυχηθεί ότι δεν έχει αντίζηλο; Το θλιβερό, όμως, για μας είναι ότι δεν θέλουμε ν' αναγνωρίσουμε την αξία της αντιπάλου αυτής. "Ενώ την γυναίκα αυτή θα έπρεπε να την προσέξουμε για να διορθώσουμε τα ελαττώματά μας ή για να συμπληρώσουμε ό,τι μας λείπει, της ρίχνουμε βλέμμα αδιαφορίας και περιφρονησέως — ή και προσπαθούμε να της βγάλουμε τα μάτια με τα νύχια μας, να την ξεσχίσουμε με τα δόντια μας, να την εξαφανίσουμε από το πρόσωπο της γης!...

Και όμως: η αντίζηλός μας θα μπορούσε να μας παράσχει πολλές εκδουλεύσεις — πιστέψτε με!

"Η ζήλεια είναι ένα από τα πιο παράδοξα συναισθήματα του ανθρώπου. "Η μας κάνει να παραλογιζόμαστε και να διαπράττουμε τρέλλες ή μας βάζει μυαλό και φώτισι και μας χαρίζει σωτήριες έμπνεύσεις!

"Ας μου επιτραπεί τώρα να δώσω στις αναγνώστριές μου μερικές συμβουλές, πως μπορούν να απαλλαγούν από μια επικίνδυνη κι' ενοχλητική αντίζηλο:

Α' — Να μην είστε ζηλιάρες!

Τότε μονάχα θα κάνετε έναν άντρα να σας αγαπήσει μ' όλη την καρδιά του, όταν θα πεισθεί ότι έχετε μεγάλα και ευγενικά αισθήματα. "Αλλ' η ζήλεια είναι ένα από τα ταπεινότερα αισθήματα του ανθρώπου. Πολύ συχνά τον παρακινεί να κάνει πράγματα αξιοκατάκριτα. Ποτέ δεν μας εξυψώνει ψυχικά και πνευματικά, ποτέ δεν μας κάνει συμπαιθητικούς!

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι είναι πολύ δυστυχισμένη η γυναίκα που πληροφορείται ότι έχει μια αντίζηλο. Περπατούσε στα σύννεφα, λουμένη στο φως του ήλιου και, ξαφνικά, πέφτει σε μία σκοτεινή χθυσσο... Της φαίνεται τότε ότι ο κόσμος δεν έχει πια κανένα θέλητρο γι' αυτήν. Για να είμαστε ωστόσο ειλικρινείς, η γυναίκα αυτή δεν πρέπει να πάρη το πράγμα κατάκαρδα. "Απεναντίας: έχει την υποχρέωση να σκεφθεί ότι αν δεν μπόρεσε να κρατήσει κοντά της τον άντρα που αγαπούσε, ή ευθύνη βαρύνει αποκλειστικά αυτήν και όχι την αντίζηλό της.

"Από τη στιγμή εκείνη, η γυναίκα που προδόθηκε πρέπει να δείξη μεγάλη περίσκεψη. "Αν την τυφλώση η ζήλεια και το μίσος, χάθηκε. "Η ζηλοτυπία και το μίσος δεν είναι τα πιο κατάλληλα φάρμακα για κάτι τέτοιες πληγές της καρδιάς. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, είναι πολύ κοινή η γυναίκα που κάθεται και ασχολείται με την αντίζηλό της, δημιουργώντας σκηνές μ' αυτήν ή κακολογώντας την δεξιά και αριστερά. Το καλύτερο που έχει να κάνει η «απατημένη» είναι να φροντίση για τον ίδιο τον έαυτό της.

Πρέπει άμεσα να διερωτηθεί: — Γιατί ο άντρας που αγαπώ τόσοον καιρό άρχισε ξαφνικά να ενδιαφέρεται για μία άλλη; Το σφάλμα είναι μίαν δικό μου;

Και ίσως τότε η γυναίκα αυτή ν' ανακαλύψη, ύστερ' από μια προσεκτική εξέταση, ότι έχει ελαττώματα τα οποία ήθελε ν' αγνοή και ότι τα ελαττώματα ακριβώς αυτά απομακρύνουν τον αγαπημένο άντρα από κοντά της... "Αν έχη λοιπόν την δύναμη και την ικανότητα να διορθώση τις ατέλειές της, θα δοκιμάση την μεγάλη χαρά να δει τον &

ποτο να επιστρέφει μετανοιωμένος σ' αυτήν...

"Όπωςδήποτε, μην προσπαθήτε ν' αποσπάσετε τον άντρα που αγαπάτε από την αντίζηλό σας. Μην τον ενοχλήτε με τις ίκεσίες σας και με την όργη σας... Μην καταργείτε σε τεχνάσματα και ραδιουργίες, για να ξανακερδίσετε την καρδιά του. Φραντσίστε μονάχα πως να γίνει πιο γοητευτική από την αντίζηλό σας, πιο υπομονετική και καλόκαρδη και περιποιητική από αυτήν...

Β' — Πρέπει να γνωρίζετε καλά τον έαυτό σας και να είστε ειλικρινείς στην εκδήλωσι των αισθημάτων σας.

Για να κάνετε τον άπιστο να ξαναγυρίση κοντά σας, δεν αρκεί να προκαλέσετε και πάλι την συμπάθεια και το ενδιαφέρον του. Πρέπει συγχρόνως να τον πείσετε ότι εκεί μονάχα τον νοιώθετε, ότι έσεις μονάχα μπορείτε να καταλάβετε τον χαρακτήρα του και τα γούστα του — ότι αποπροσωπεί για σας ολόκληρο τον κόσμο.

"Η αγάπη, η αγάπη που θέλει να διατηρηθι πολύν καιρό, πρέπει να κάνει πάντοτε υποχωρήσεις. Στον έρωτα, τα συμβαλλόμενα μέρη πρέπει να δίνουν αλληλοκατανοήσιμα και αλληλοσυμπληρώσιμα, να μη διατάζουν πρό των παραχωρήσεων. Δεν μπορείτε να έχετε από έναν άντρα την αξία που σ' ελπίσατε να έχετε, αν σ' ελπίσατε να έχετε από αυτόν την αξία που σ' ελπίσατε να έχετε, αν σ' ελπίσατε να έχετε από αυτόν την αξία που σ' ελπίσατε να έχετε...

"Η αγάπη, η αγάπη που θέλει να διατηρηθι πολύν καιρό, πρέπει να κάνει πάντοτε υποχωρήσεις. Στον έρωτα, τα συμβαλλόμενα μέρη πρέπει να δίνουν αλληλοκατανοήσιμα και αλληλοσυμπληρώσιμα, να μη διατάζουν πρό των παραχωρήσεων. Δεν μπορείτε να έχετε από έναν άντρα την αξία που σ' ελπίσατε να έχετε, αν σ' ελπίσατε να έχετε από αυτόν την αξία που σ' ελπίσατε να έχετε...

Γ' — Να κάνετε ότι θα θέλατε να κάνουν και οι άλλοι.

"Υπάρχουν πολλοί τρόποι μόνιμης μίας προδομένης γυναίκας. Μπορεί να εξευτελίση την αντίζηλό της, να την ρίξη στο βόρβορο, να την δυσφημήση σε γνωστούς και άγνωστους.

Μπορεί να προσποιηθι την άπαρηγόρητη, την αποφασισμένη να θέση τέρμα στον βίο της. Μπορεί να καταφύγη και σε απειλές. "Αλλ' η τακτική αυτή δεν εξασφαλίζει τη νίκη.

Μπορεί να υποκριθι την άφορη, να κάνει ότι δεν πολυνοιάζεται αν ο άντρας που αγαπώ τρέχει ή αν ο άντρας που αγαπώ τρέχει ή αν ο άντρας που αγαπώ τρέχει...

Μπορεί να δοκιμάση να κάνει τον άντρα να ζήσει και αυτός. Δεν αποκλείεται όμως, με την μέθοδο αυτή να τον παρακινήση ν' αποσπάσει τον άντρα από κοντά της...

Μπορεί ν' αγοράση καινούργια φουστάνια, ν' αλλάξη χτένισμα, να μεταχειρισθι πιο μεθυστικά αρώματα, να επισκεφθι τα ινστιτούτα καλλονής... Μήπως όμως δεν μπορεί να κάνει το ίδιο και η αντίζηλό της;

— Το καλύτερο, λοιπόν, που έχει να κάνει μια γυναίκα για να ξεφορτωθι μια αντίζηλό της, είναι να χρησιμοποιήσιν ομόν τον ψυχικά της εφόδια και να εκμεταλλεύσιν τα άρετάς και τα προτερήματά της για να συγκινήσιν τον άπιστο με το ψυχικό μεγαλείο της.

"Ας μη γελοιοποιή, έμεις η γυναίκες: οι άντρες συγκινούνται περισσότερο με την ευγένεια των αισθημάτων μας με την ψυχική δηλαδή ωμορφιά μας, παρά με την σωματική τελειότητά μας...

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΕΧΕΙΣ έμπιστοσύνη σε μένα, αγαπημένη μου;

— "Όση και στο Θεό, αγαπημένη μου...

— Τότε, γλυκειά μου Ρενέ, άς μη χάνουμε το θάρος μας. Με την βοήθεια ή καλύτερα με την συνεισφορά της θείας μου, θα νικήσουμε την άδικαιολόγητη αντίστασή σου πια. Νά είσαι βέβαιη ότι θα γίνης όπωσήποτε γυναίκα μου.

Και βλέποντας την χαρούμενη λάμψη που πέρασε από τα μάτια της Ρενέ, ο Πάωλ Ντεγκράν έπρόσθεσε:

— Προπάντων πρόσθεσε να μην αμφισβόλλης για την αγάπη μου ό,τι κι' αν μάθης...

— Ποτέ δεν μπορεί να περάση μια τέτοια σκέψις από το μυαλό μου, του άπάντησε ή νέα.

— Κι' αν άκόμα περάσης μια προσωρινή, άλλα τρομερή δοκιμασία...

— Ποτέ, σοφ' είπα! Ξαναείπε ή Ρενέ, κυττάζοντάς τον με αγάπη.

"Ο Πάωλ την έσφιξε στην άγκαλιά του και της ψιθύρισε σ' αυτή:

— "Η ζωή μου κ' ή καρδιά μου είναι δικές σου για πάντα!

"Ο Προσπέρ Ντεγκράν, ο "πατέρας του Πάωλ, ο πλούσιος βιομήχανος, δεν λογάριαζε τίποτε άλλο από το χρήμα. Δεν έπείρεπε στον μοναχογυιό του να έχη άλλη θέληση εκτός από τη δική του.

— Για να είναι δυο σύζυγοι εύτυχοι, πρέπει να έχουν την ίδια κοινωνική θέσι και την ίδια περιουσία. "Όταν λείπουν οι δυο σπουδαιότατοι αυτοί παράγοντες, ή εύτυχία είναι άδύνατη.

Σιγά-σιγά, με το να διατυπώνη διαρκώς τις αντίληψεις του αυτές, είχε κάνει και την γυναίκα του να τις συμμερισι. Φαντασθήτε λοιπόν την έκπληξη των δυο συζύγων όταν μια μέρα ο γυιός τους ο Πάωλ, τους δήλωσε ότι άγαπούσε την εξαδέλφη του Ρενέ Μπορέλ και ότι ήθελε να την παντρευθι.

— Την εξαδέλφη σου;... Τη Ρενέ;...

— Ναι... Δεν είναι άμορφη;... "Εχει όλα τα χαρίσματα για να κάνει έναν άντρα εύτυχισμένο...

— Δεν άρνούμαι τα χαρίσματά της, είπε ο κ. Ντεγκράν κάνοντας ένα περιφρονητικό μορφασμό, άλλα δυστυχώς δεν έχει περιουσία.

— Τι με πειράζει αυτό; διαμαρτυρήθηκε ο Πάωλ. "Εχω εγώ και για τους δυο μας.

— Έμένα όμως με πειράζει, γυιέ μου. Δεν θα σου δώσω ποτέ την συγκατάθεσί μου σ' αυτό τον γάμο.

— Μα την αγάπώ, πατέρα!

— Άνοήσιες! Μικροσυμπάθειες που περνάνε εύκολα. Την γυναίκα που θα πάρης, θα σου την διαλέξω εγώ. Και θα φροντίσω να σου ταιριάξη σε όλα.

Την ίδια άρνηση βρήκε ο Πάωλ και από την μητέρα του. "Η ίκεσίες του, τα δάκρυά του, ή έπιμονή του δεν κατόρθωσαν να νικήσουν την αντίστασι των γονέων του.

Τότε ο νέος κατέφυγε στην καλή του θεία, την χήρα κ. Ντελαρός, ή οποία ήξερε τι άγύριστο κεφάλι είχε ο άδελφός της και πόσο αγαπούσε τα χρήματα.

— Άγαπήσατε πολύ με την Ρενέ; ρώτησε ή κ. Ντελαρός τον άνηψό της.

— "Α! θεία μου! της άπάντησε εκείνος. Λατρεύομαστέ.

— Άφοβ' είν' έτσι, μην άπελπίζεσαι... Μοι' αναθέτεις έμένα να τελειώσω αυτή τη δουλειά;

— Πολύ εύχαρίστως, θεία μου.

— Και θα κάνης ό,τι θα σου πω χωρίς να μοι' ζητάς τίποτα;

— Σοι' το υπόσχομαι, θεία μου.

— Καλά. Είδοποίησε τότε την Ρενέ και πές της να μην τρουάξη ό,τιδήποτε κι' αν άκούση για σένα.

— "Επει' από δυο μήνες, ο πατέρας του Πάωλ έφτασε ένα

πρωτ' έξαλλος στο σπίτι της αδελφής του κ. Ντελαρός.

— Τάμαθες, της φώναξε, τα κατορθώματα του προκομένου μας του Πάωλ; "Εχει μια γκαρσονιέρα στην όδο Ρουάαρ, 6 και ξεδεύει ένα σωρό λεπτά...

— Ποιά λεπτά; ρωτάει με μια έλαφρά ειρωνεία ή κ. Ντελαρός. "Οχι βέβαια αυτά που του δίνεις εσύ.

— "Όχι!... "Επese στα νύχια τοκογλόφων. Πληροφορήθηκα από ένα άνώνυμο γράμμα ότι δανείστηκε πενήντα χιλιάδες από τον "Εθραίο εκείνον έκμεταλλευτή, τον Σαλμόν, κι' ότι τώρα του ζητάει κι' άλλα. Φαίνεται πως έχει σχέσεις με κάποια γυναίκα του ήμικόσμου, για την όποια ξεδεύει άσυλλόγιστα.

— Ναι, έτσι φαίνεται, γιατί και μένα μοι' είπαν ότι τον είδαν κάποιο βράδυ στο θέατρο με μια άγνωστη γυναίκα...

— Θεέ μου, τί να κάνω!... Θα μας καταστρέψη, το παληό παιδί!

— "Υπάρχει ένα μέσο σωτηρίας, είπε ή κ. Ντελαρός, άφοβ' έκανε πως σκέπτεται λίγη ώρα.

— Ποιό;

— Να τον παντρεύουμε!

— Μα δεν θέλει... Τοι' πρότεινα τελευταία μια πλούσια νύφη, μα εκείνος άρνήθηκε κατηγορηματικά. Μοι' δήλωσε μάλιστα ότι δεν έχει καμιά διάθεσι να παντρευθι. Τι να κάνω; Τι να κάνω;

— Για ό! αυτά, άδελφέ μου, φταίς κι' εσύ λίγο...

— Φταίω κι' εγώ;

— Ναι, γιατί δεν τον άφηνες να παντρευθι με την Ρενέ... Θα ήταν μια ιδανική σύζυγος για το γυιό σου... "Είνε προικισμένη με τόσα χαρίσματα ή νέα αυτή, ώστε δεν έπρεπε να λάθης καθόλου όπ' όψιν σου το ότι δεν έχει προίκα... "Εχει άλλωστε λίγα χρήματα κι' αυτή...

— "Ετρεφα μεγαλύτερα όνειρα για τον γυιό μου, έκανε ο κ. Ντεγκράν άναστενάζοντας.

— "Ωραία!... Βλέπεις όμως τώρα τ' άποτελέσματα της άρνήσεώς σου. "Ο γυιός σου, για να ξεχάση την Ρενέ, μπλέχτηκε με άλλες γυναίκες...

— Και ξεδεύει άσυλλόγιστα την περιουσία μου...

— Φυσικά... Τοι' κάνουν εύκολα δάνεια οι τοκογλόφοι γιατί ξέρουν πως έχει πατέρα πλούσιο.

— Μα έτσι θα καταστραφεί.

— Βέβαια...

"Ο κ. Ντεγκράν έκανε μερικά βήματα συνωφρωμένου. "Επειτα σταμάτησε έξαφνα μπροστά στην αδελφή του και την ρώτησε:

— Πές μου, σε παρακαλώ, τί θα κάνεις αν ήσουν εσύ στη θέσι μου;

— Άπλούστατα, θα πάντρευα τον Πάωλ με τη Ρενέ κι' έτσι θα τελείωναν όλα μια χαρά.

— Μα την Ρενέ ούτε την συλλογίζεται πια... Την έχει ξεχάσει...

— Μ' άφήνεις έμένα να φροντίσω να τους προσγγίσω πάλι;

"Ο κ. Ντεγκράν φάνηκε για μια στιγμή διστακτικός.

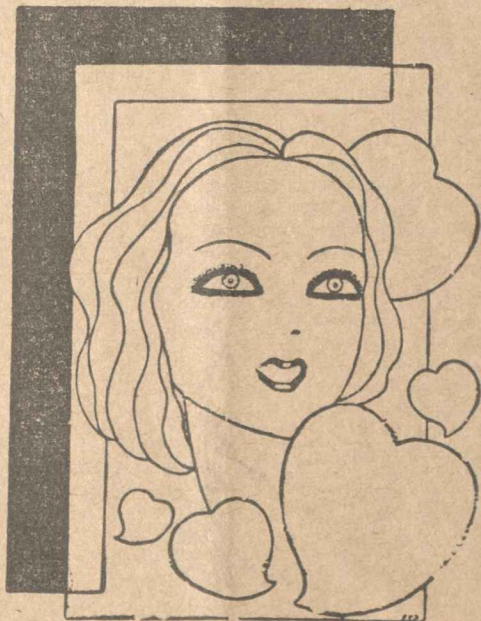
— Κάνε ό,τι σε φωτίση ο Θεός! άπάντησε κατόπιν άποφασιστικά.

Μιά θριαμβευτική λάμψις πέρασε από τα μάτια της κ. Ντελαρός.

— "Εννοια σου! είπε στον άδελφό της. Θα τα κανονίσω εγώ όλα...

Την άλλη μέρα, ή αγαθή κυρία Ντελαρός προσκάλεσε τον Πάωλ και την Ρενέ στο σπίτι της.

— Τα κατάφερα μια χαρά, τους είπε. "Ο άδελφός μου έπese στην παγίδα. Προσέξτε όμως, παιδιά μου, μην το άποκαλύψετε τίποτε... Δεν πρέπει να τον πειράξουμε στο φι- (Η συνέχεια εις την σελίδα 50)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο
Κάρλος Σεβρύ, ένας
ζωντανός Γάλλος
και η σύζυγός του

Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με εξωτική ομορφιά, επιτρέφουν έπειτα από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με το μοναδικό σκοπό να μάθουν τι άγινε κάποια κυρία της αριστοκρατίας και το παιδί της, την οποία μυστηριωδείς έχθροι είχαν συμφέρον να εξαφανίσουν, για να σφετερισθούν τη μεγάλη της περιουσία. Το μόνο που ο Σεβρύ ξέρει σχετικώς με την τύχη της γυναίκας αυτής είναι ότι οι συγγενείς της την είχαν σχεδόν φυλακίσει προ έτών σε κάποιο μισοερείπωμένο πύργο κοντά στο Βλαινκούρ, όπου και πηγαίνει τώρα για να συγκεντρώσει πληροφορίες. Στο ίδιο δώμα λεωφορείο μ' αυτόν και με τη σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ύποπτος τύπος, ένας Βλαϊρώ, ο οποίος αναλαμβάνει επί πληρωμή διάφορες εγκληματικές και σκοτεινές υποθέσεις κι' ο οποίος κατορθώνει να πιάσει κουβέντα με το Σεβρύ και να μάθει το σκοπό του ταξιδιού του, προσφέρεται δέ να τον εξυπηρετήσει και να τον βοηθήσει στις αναζητήσεις του. Ο Σεβρύ δέχεται ευχαρίστως, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τα καταχθόνια σχέδια του Βλαϊρώ, ο οποίος του παρουσιάζεται με το ψευδώνυμο Ιούλιος Κορνέφρ. Έτσι οι ταξιδιώτες φθάνουν στο Βλαινκούρ. Εκεί, ο Βλαϊρώ κατορθώνει να παρασύρει τον Σεβρύ σε ένεδρα τη νύχτα και τον πνίγει στο ποτάμι. Η Ζελιμά, που είχε έγκυος, μόλις τον βλέπει νεκρό ταραξάται τόσο, ώστε κάνει πρόωρο τοκετό, φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι και πεθαίνει στη γέννα. Δεκάξη χρόνια περνούν κι' η κόρη της Ζελιμάς, η Ιωάννα, ζει κοντά σ' έναν αγαθό απόστολο αξιωματούχο, τον λοχαγό Βαγιάν, ο οποίος την έχει υιοθετήσει. Είναι δέ έρωτευμένη μ' ένα νεαρό χωρικό, τον Ιάκωβο, ο οποίος φεύγει εκείνες τις ημέρες για να υπηρετήσει στρατιώτης. Εκεί κοντά, στα δάση του Μαρέλ, ζει ένας μυστηριώδης αγριάνθρωπος, νέος κι' άρσενος, ο Λυκογιάννης, του οποίου το μυστήριο άσπασχολεί όλη την περιφέρεια. Μιά μέρα σε μία συγκέντρωση στον πύργο της θωρώνης ντε Σιμέζ γίνεται συζήτηση σχετικώς και μερικές νέες αποφασίζουν, από περιέργεια, να πάνε να θρουν το Λυκογιάννη. Στο Βουνό όμως, η κόρη της θωρώνης Εριέττα, κινδυνεύει να πέσει σε μία άδυσσο, μιά ο Λυκογιάννης την σώζει την τελευταία στιγμή. Από τότε ένα τρυφερό αίσθημα γεννιέται στις καρδιές των δύο νέων. Μα συγχρόνως ο άδελφός της Εριέττας, ο Ραούλ, θέλησε μιά νύχτα να κάνει δική του την Ιωάννα και μπήκε στην κάμαρή της. Μα την τελευταία στιγμή, έντελως άπροσδόκητα, έπεμθανει ο Λυκογιάννης.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ραούλ κατάλαβε ότι ο Λυκογιάννης τον συγχωρούσε, αλλά δεν μπόρεσε να μαντέψει την άφορμή της καλωσύνης του. Άργά-άργά, σηκώθηκε τότε άπάνω και στη λάμψη μιάς νέας άστραπής, είδε τον άγριο να του δείχνει το παράθυρο.

Τίποτε άλλο καλύτερο δεν ήθελε ο Ραούλ παρά να φύγει. Όρμησε λοιπόν προς το παράθυρο και σε μία στιγμή το δρασκέλιος κι' έγινε άφαντος.

Τότε ο Λυκογιάννης πλησίασε προς το κρεβάτι και, χαμηλώνοντας το κεφάλι του, στήριξε το αυτί του στο στήθος της νέας. Ένας έλαφρός παλμός του απέδειξε ότι η Ιωάννα δεν ήταν νεκρή, άλλ' άπλως λιποθυμισμένη. Τί ήταν λιποθυμία, το ήξερε, γιατί είχε δη την Εριέττα στην ίδια κατάσταση την ημέρα που την είχε σώσει.

Φάνηκε τότε σαν να καθούσασε κι' έκανε να φύγει. Άλλά αλλάζοντας ξαφνικά γνώμη, κάθισε σε μιά καρέκλα και κρατώντας το κεφάλι του με τα δύο του χέρια, έμεινε άκίνητος.

Πέρασαν έτσι δυο ώρες... Η καταιγίδα είχε ξεσπάσει πειά κι' ο όριζοντας φάνηκε να καθαρίζει προς την άνατολή. Πλησίαζε πειά η αύγή και σε λίγο θα διαλύοντουσαν τα νυχτερινά σκοτάδια.

Η Ιωάννα, ξαφνα, συνταράχτηκε άνάλαφρα και βγάζοντας έναν βαθύ στεναγμό, άνοιξε τα μάτια της. Τα τρο-

μερά περιστάτικά που είχαν προκαλέσει την λιποθυμία της ξαναγύρισαν στο μυαλό της και άνασηκώνοντας το σώμα της κύτταξε με βλοσυρά μάτια το άνοιχτό παράθυρο. Το Λυκογιάννη δεν τον είδε, γιατί αυτός για να μη την μάξη με την άπτοτη εμφάνισί του, είχε κρυφτεί στο πλάι μέρος του κρεβατιού.

Μετά μία στιγμή, η Ιωάννα έβγαλε και δεύτερο στεναγμό και πηδώντας κάτω απ' το κρεβάτι, άναψε το κερί. Τότε είδε την άκαταστασία που έπικρατούσε στο δωμάτιο. Τα ρούχα της ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα, ταλαιπωμένα και πατημένα, η καρέκλα άναποδογυρισμένη κι' έσπορευε άναποδογυρισμένο πύργο κοντά στο Βλαινκούρ, όπου και πηγαίνει τώρα για να συγκεντρώσει πληροφορίες. Στο ίδιο δώμα λεωφορείο μ' αυτόν και με τη σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ύποπτος τύπος, ένας Βλαϊρώ, ο οποίος αναλαμβάνει επί πληρωμή διάφορες εγκληματικές και σκοτεινές υποθέσεις κι' ο οποίος κατορθώνει να πιάσει κουβέντα με το Σεβρύ και να μάθει το σκοπό του ταξιδιού του, προσφέρεται δέ να τον εξυπηρετήσει και να τον βοηθήσει στις αναζητήσεις του. Ο Σεβρύ δέχεται ευχαρίστως, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τα καταχθόνια σχέδια του Βλαϊρώ, ο οποίος του παρουσιάζεται με το ψευδώνυμο Ιούλιος Κορνέφρ. Έτσι οι ταξιδιώτες φθάνουν στο Βλαινκούρ. Εκεί, ο Βλαϊρώ κατορθώνει να παρασύρει τον Σεβρύ σε ένεδρα τη νύχτα και τον πνίγει στο ποτάμι. Η Ζελιμά, που είχε έγκυος, μόλις τον βλέπει νεκρό ταραξάται τόσο, ώστε κάνει πρόωρο τοκετό, φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι και πεθαίνει στη γέννα. Δεκάξη χρόνια περνούν κι' η κόρη της Ζελιμάς, η Ιωάννα, ζει κοντά σ' έναν αγαθό απόστολο αξιωματούχο, τον λοχαγό Βαγιάν, ο οποίος την έχει υιοθετήσει. Είναι δέ έρωτευμένη μ' ένα νεαρό χωρικό, τον Ιάκωβο, ο οποίος φεύγει εκείνες τις ημέρες για να υπηρετήσει στρατιώτης. Εκεί κοντά, στα δάση του Μαρέλ, ζει ένας μυστηριώδης αγριάνθρωπος, νέος κι' άρσενος, ο Λυκογιάννης, του οποίου το μυστήριο άσπασχολεί όλη την περιφέρεια. Μιά μέρα σε μία συγκέντρωση στον πύργο της θωρώνης ντε Σιμέζ γίνεται συζήτηση σχετικώς και μερικές νέες αποφασίζουν, από περιέργεια, να πάνε να θρουν το Λυκογιάννη. Στο Βουνό όμως, η κόρη της θωρώνης Εριέττα, κινδυνεύει να πέσει σε μία άδυσσο, μιά ο Λυκογιάννης την σώζει την τελευταία στιγμή. Από τότε ένα τρυφερό αίσθημα γεννιέται στις καρδιές των δύο νέων. Μα συγχρόνως ο άδελφός της Εριέττας, ο Ραούλ, θέλησε μιά νύχτα να κάνει δική του την Ιωάννα και μπήκε στην κάμαρή της. Μα την τελευταία στιγμή, έντελως άπροσδόκητα, έπεμθανει ο Λυκογιάννης.

Η Ιωάννα πήρε το φτωχό ζωο στην άγκαλιά της κι' έπειτα, άφήνοντάς το να πέσει κάτω, σκούπισε δυο δάκρυα και ξεφώνισε:

— Θεέ μου! Θεέ μου! Τι συνέβη λοιπόν εδώ;...

Ένοιωθε το κεφάλι της φλογισμένο και το έσφιξε με τα δύο της χέρια.

Ο άνθρωπος εκείνος! έπρόσθεσε κατόπιν με βαθύ φωνή.

Έξαφνα, μιά ιδέα φρικαλέα, τρομερή πέρασε από το μυαλό της κι' έβγαλε μιά άγρια κραυγή:

— Χάθηκε! Άτιμάστηκε!

Θά έπεφτε κάτω άν δεν πρόφτανε να πιαστεί από μια καρέκλα. Της φαινόταν πως θα τρελλαινόταν.

Έξαφνα άκουσε πίσω της θόρυβο και, γυρίζοντας το κεφάλι της, άντίκρυσε τον Λυκογιάννη.

Πήδηξε τότε προς τα πίσω βγάζοντας μιά κραυγή φρίκης.

Ο Λυκογιάννης την κύτταξε με γλυκύτητα και σιωπώνα.

— Θέριο! φώναξε η Ιωάννα με φωνή πνιγμένη. Τι συνέβη εδώ; Έμεινες να δεις την λύπη μου, τα δάκρυά μου; Άπολαύσης τον πόνο μου; Γιατί, μετά το άτιμο έγκλημα σου, δεν γύρισες στο δάσος να κρυφτείς στη σπηλιά σου; Λέγε λοιπόν, κακούργε, άθλιε!... Πισώ!... Φύγε! Φύγε! Μου προξενείς φρίκη!... Ναί!... Φρίκη και άηδία!...

Ο Λυκογιάννης δεν ένοιωσε τίποτε. Άλλά καταλάβαινε ότι τα λόγια της Ιωάννας δεν ήταν λόγια εύγνωμοσύνης... Έβλεπε την όργη να λάμπει στα μάτια της και με λέξεις της άνηχούσε δδυνήρα σ' αυτήα του...

— Ω! άν μπορούσε να μιλήσει...

Έκανε ώστόσο το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει... Γονάτισε μπροστά στην Ιωάννα κι' έναντώντας τα χέρια του φάνηκε σαν να την παρακαλούσε...

Άλλά εκείνη παρεξήγησε τη στάση αυτή του Λυκογιάννη... Νόμιζε ότι ο άγριος μετανούσε και της ζητούσε συγγνώμη...

Τον έσπρωξε με το πόδι της με φρίκη και γυρίζοντας αλλού το κεφάλι της με άηδία, τραθήχηκε πίσω, μακριά του...

Ο δυστυχισμένος Λυκογιάννης έβγαλε τότε ένα στεναγμό και άφοι σηκώθηκε, πήγε να σκούπισει τα δάκρυά του στην πιο σκοτεινή γωνιά του δωματίου.

Ι Ε'

Η ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Η Ιωάννα έμεινε μερικές στιγμές άκίνητη, βυθισμένη στις άπαισιες σκέψεις της μαύρης της άπελπίας.

Όλες η έλπίδες της, όλα τα δεινρά της είχαν χαθεί. Σε μία στιγμή, όλα κατέρρευσαν γύρω της και είχε πε-

ταστραφή. Δεν είχε πειά μέλλον, ήταν χαμένη...

Μέσα στο φλογισμένο κεφάλι της η σκέψις αυτές έρχόντουσαν ή μιά κατόπιν της άλλης και την έκαναν σχεδόν τρελή.

Σε μία στιγμή, σηκώθηκε άπτοτομα... Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα και το πρόσωπό της κατάχλωμο. Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα με σπασμωδικές κινήσεις κι' έπειτα, μαζεύοντας τα μαλλιά της, φόρεσε ένα λευκό σκούφο.

Κατόπιν άνοιξε την πόρτα και μπαίνοντας στο δωμάτιο του λοχαγού Βαγιάν, κάθισε μπρος στο γραφείο του και του έγραψε σ' ένα κομμάτι χαρτί τα έξής:

«Κηλιδώθηκα, άτιμάσθηκα. Ο Λυκογιάννης είναι ο ένοχος. Δεν μπορώ πειά να ζήσω, πρέπει να πεθάνω! Το πτώμα μου θα θρεθί μέσα στο ποτάμι.

Γιάννα μου, λυπήσου με και προσπάθησε να παρηγορήσεις τον Ιάκωβο μου.

ΙΩΑΝΝΑ ΒΑΓΙΑΝ»

Κατόπιν έβαλε το χαρτί σ' ένα φάκελλο, έγραψε από πάνω: «Για τον πατέρα μου» και τον άφησε στο γραφείο.

Ο Λυκογιάννης την κύτταζε άνησυχος. Ένοιωθε ύπουλο νιδητα ότι η νέα είχε πάρει κάποια τρομερή απόφαση.

Η Ιωάννα ξαναγύρισε κατόπιν στο δωμάτιό της και στάθηκε μπρος στις εικόνες του Ιακώβου Βαγιάν και της σύζυγού του με τα χέρια ένωμένα σαν να προσευχόταν. Έπειτα έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στα άντικείμενα που ήταν γύρω της και τα όποια άφνε για πάντα και τράβηξε προς την πόρτα.

Ο Λυκογιάννης έκανε τότε ένα πήδημα και βρέθηκε μπροστά της, φράζοντας της το δρόμο.

Η Ιωάννα άνατρίχιασε σύγκορμη και τον έσπρωξε άργισμένη. Καθώς δέ εκείνος θέλησε να την πιάσει από το μπράτσο, σήκωσε έξαλλη το χέρι της και τον έρράπισε στο πρόσωπο, ρίχνοντάς του συγχρόνως ένα βλέμμα τρομερό.

Ο Λυκογιάννης, σαστισμένος, τραθήχηκε πίσω. Τότε η Ιωάννα άνοιξε την πόρτα και γρήγορα-γρήγορα κατέθηκε τη σκάλα.

Ο Λυκογιάννης έμεινε μερικές στιγμές σαν άπολιθωμένος. Καθώς είχε το βλέμμα του προσηλωμένο στο έδαφος, πρόσεξε κάποιο πράγμα που έλαμπε κάτω. Έπειτα πρόσεξε και κάτι άλλο κοντά στο πρώτο.

Έσκυψε και τα πήρε και τα δυο.

Το πρώτο ήταν ένα δαχτυλίδι που το είχε δη άλλοτε στο χέρι του Ραούλ και το δεύτερο ένα χαρτοφυλάκιο με τ' άρχικά Ρ.Σ.

Τά έριξε και τα δυο στην δεξιά τσέπη του έφθαρμέντου παντελονιού κι' έτρεξε κατόπιν πίσω απ' τα ίχνη της νέας. Όταν σε λίγο έφτασε στη γωνία του δρόμου, την είδε να ακολουθεί το μονοπάτι της κοιλάδος και να τρέχει προς το ποτάμι.

Άν και η Ιωάννα είχε προχωρήσει αρκετά, ο Λυκογιάννης μπορούσε να την φτάσει άν ήθελε. Άλλά δεν τόλμωσε. Περιώριστηκε μόνο να την παρακολουθή απ' κοντά, ούτως ώστε να μη την χάσει από τα μάτια του.

Έξαφνα, η Ιωάννα χάθηκε μέσα στα καλάμια που φύτρωναν στην όχθη του ποταμού.

Ο Λυκογιάννης ένοιωσε κρύον ιδρώτα να βρέχει το μέτωπό του.

Ήταν δυνατόν;

Η Ιωάννα πήγαινε πραγματικά να ριχτεί στο ποτάμι. Κυριευμένος από τρομερή άνησυχία άρχισε να τρέχει και

σε δυο λεπτά βρέθηκε κοντά στην όχθη.

Άλλά δεν πρόφτασε να έμποδίσει την Ιωάννα.

Άκουσε τον θόρυβο της πτώσεώς της και είδε το νερό να παφλάζει στο ίδιο άκριβώς μέρος όπου είχε σώσει άλλοτε το παιδάκι από το Μπλαινκούρ.

Χωρίς να χάνη ούτε στιγμή, ρίχτηκε κι' αυτός στο ποτάμι και βυθίστηκε μέσα στο νερό.

Άλλά σε λίγο άνέβηκε πάλι στην επιφάνεια με άδειανά τα χέρια.

Βούτηξε και πάλι και αυτή τη φορά ξαναπαρουσιάστηκε, κρατώντας τη νέα από τα μαλλιά και κολυμπώντας με δύναμι προς την όχθη.

Την ίδια στιγμή, στο δρόμο που ήταν παράλληλος προς το ποτάμι, άκούστηκε θόρυβος άμαξιού και καλπασμός άλόγου.

Το άμαξι έφτασε σε λίγο κοντά στο μέρος του ποταμιού, όπου ο Λυκογιάννης έπάλευε κατά του ρεύματος προσπαθώντας να φτάσει στην όχθη.

Μέσα στο άμαξι καθόταν ένας άντρας πενήντα χρόνων περίπου. Ήταν ντυμένος άπλούστατα, αλλά το σύνολό του τον έδειχνε για άνθρωπο εύπορο. Είχε μακριά γυνειάδα που είχε άρχισι πειά να άσπρίζει και τα μαλλιά του ήταν κάτασπρα. Το πρόσωπό του ήταν άρσενος κι' έκφραστικώτατο κι' όπως θα μπορούσε να μαντέψει κανείς εύκολα, πρόωρα ρυτιδωμένο από τις θλίψεις.

Το βλέμμα του διετηρείτο φλογερό και περήφανο, αλλά άμα τον κύτταζε κανείς προσεκτικώτερα, θα έβλεπε μέσα στο βλέμμα αυτό πολλή μελαγχολία και άποθάρρυνση, που έποδίδε μεγάλους πόνους της καρδιάς.

Ο παφλασμός των νερών τράβηξε την προσοχή του άμαξά, ο όποιος, όπως φαινόταν από το πρόσωπό του και τους τρόπους του, θα ήταν άμαξάς μεγάλου σπιτιού, άν και τη στιγμή εκείνη δεν φορούσε την έπίσημη στολή του.

Σε κάποια στιγμή γύρισε προς το έσωτερικό του άμαξιού και είπε στον έπιβάτη:

— Κυττάξε, κύριε, εκεί κάτω, μέσα στο ποτάμι...

Ο έπιβάτης έσκυψε και κύτταξε:

— Βλέπετε, κύριε; ρώτησε ο άμαξάς.

— Ναί, βλέπω.

— Θα είναι κανένας λύκος που περνάει το ποτάμι ή κανένας άγριόχοιρος, γιατί, καθώς φαίνεται, ύπάρχουν πολλά τέτοια ζώα στο μέρος αυτό.

— Στάσου Λαντρώ! Σταμάτησε το άλογο! διέταξε ξαφνα ο έπιβάτης. Δεν είναι ούτε λίκκι, ούτε άγριόχοιροι, άλλα άνθρωπος που παλεύει κατά του ρεύματος και προσπαθεί να φτάσει στην όχθη του ποταμιού!

Το άλογο στάθηκε κι' ο ταξιδιώτης, άνοίγοντας την πόρτα, κατέβηκε κάτω, ενώ συγχρόνως ο Λαντρώ πηδούσε απ' το θάσι του.

— Είναι δυο, κύριε! φώναξε ο Λαντρώ. Είναι δυο! — Ναί, είναι δυο, άπάντησε ο κύριος, και ο ένας πνιγμένος να σώσει τον άλλο.

Κύριος και ύπηρέτης έτρεξαν κι' οι δυο προς το ποτάμι. Ο Λυκογιάννης που είχε κατορθώσει έπιτέλους να φτάσει στην όχθη, είχε άρπάξει ένα κλώνο Ιτιάς που έβγαζε απ' το ποτάμι.

Όστόσο, έπειδή τα πόδια του δεν έφταναν στον ποταμό να κρατήσει το κεφάλι της Ιωάννας από το νερό, του ήταν δύσκολο ή μάλλον άδύνατο να φτάσει στο ποτάμι.

Έπειδή δεν είχε παρά μόνο το δεξί του χέρι, άφηνε, κρατούσε μ' αυτό το κλαδί της Ιτιάς, το ό-

Ο Λυκογιάννης γονάτισε μπροστά στην Ιωάννα...

θα παρασυρόταν πάλι από το ρεύμα...

Νά παρατήρη τη νέα, ούτε καν τὸ σκεφτόταν.

Προτιμοῦσε νὰ πεθάνη μαζί της.

— Θάρρος! Θάρρος! τοῦ φώναξαν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ὄχθη.
— Ο Λυκογιάννης ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, βλέποντας τοὺς ἀνδρες νὰ πλησιάζουν.

— Εἶνε γυναῖκα, νέα! φώναξε ὁ ἐπιβάτης τοῦ ἀμαξιοῦ. Γρήγορα, γρήγορα, Λαντρή, βοήθησέ με νὰ σώσουμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους! Τράβηξε τὸ κλωνάρι αὐτὸ πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ σιγά-σιγά!... Πρόσεξε νὰ μὴ σπάσῃ... Περίφημα!... Μπράβο, Λαντρή!... Ἀκόμα λίγο!...

Καὶ ὁ ταξιδιώτης, πού εἶχε γονατίσει στὴν ἄκρη τῆς ὁχθῆς, ἀπλώσε τὰ χέρια του, ἑτοιμος ν' ἀρπάξῃ τὴ νέα.
— Σώθηκαν! φώναξε ἔξαφνα. Μπράβο, γενναῖε μου Λαντρή!...

Κρατοῦσε περὶ τὴν Ἰωάννα γερὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τὴν τράβηξε ἔτσι εὐκόλως ἔξω καὶ τὴν ξάπλωσε κάτω σ' ἓνα στρώμα ἀπὸ ξερά φύλλα καλαμιῶν.

Συγχρόνως κι' ὁ Λυκογιάννης, χωρὶς τὴν βοήθεια κανενός, βγήκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τινάχτηκε σὰν μουσκεμένος σκύλος.

— Ο ταξιδιώτης ἔρριξε ἓνα ξαφνιασμένο βλέμμα στὸν εὐρωστο αὐτὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποῖου τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ τὰ δασυτρίχια χέρια καὶ πόδια μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν τὴν περιέργεια καὶ τοῦ πιὸ ψυχροῦ ἀνθρώπου.

— Ἐπίσης κι' ὁ Λαντρή τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ταξιδιώτης ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὶς πρώτες βοήθειες πρὸς τὴ νέα. Ἐσκυψε πρὸς αὐτὴ καὶ βλέποντας ὅτι ἀνάπνεε, φώναξε μὲ χαρὰ:

— Ζή!

— Ἡ Ἰωάννα τὴν στιγμή ἐκείνη σάλεψε κι' ὁ Λυκογιάννης γονατίσε κοντά της, κλαίοντας ἀπὸ χαρὰ.

— Τὰ δάκρυα τοῦ ἀγρίου φάνε-
ρωναν τόση ψυχικὴ εὐγένεια, ὥστε ὁ ταξιδιώτης κι' ὁ ἀμαξῆς τοῦ κατασυγκινηθῆκαν.

Κατόπιν ἡ Ἰωάννα τράβηξε τὰ βλέμματα τοῦ ταξιδιώτου. Θάμπωμένους στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τὴν ἐξαισία της καλλονῇ, ἄρχισε κατόπιν νὰ τὴν ἐξετάζῃ μὲ προσοχή.

Ἐξαφνα ὅμως ἀνασκήρτησε καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀνοίχτηκαν διάπλατα. Μιὰ κραυγὴ συγχρόνως ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ πού τὸ εἶχε φουσκώσει ἡ ἀγωνία.

— Τί ὁμοιότης! εἶπε. Εἶνε ἐκείνη, ἐκείνη ἡ ἴδια! Ἀλλὰ ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε μόλις δεκαοχτὼ χρονῶν... Καί, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες μου, ἔχουν περάσει δεκαεφτά περίπου χρόνια ἀπὸ τότε πού χάθηκαν ὁ Κάρολος Σεθὺς καὶ ἡ Ζελιμά...

— Ναι, δεκαεφτά χρόνια καὶ ἡ Ζελιμά ἦταν ἔγκυος... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Ἄν ἦταν ἡ κόρη της!... Καὶ γιατί δὲν! Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ὁμοιότης... Ἀλλὰ ἡ οὐχία καὶ ἡ προσοχή... Ἄ, Θεέ μου, ἀποφάσεις ἐπιτέλους νὰ κάνῃς καὶ γιὰ μένα;

— Ἀνασηκώθηκε μὲ μιὰ μόνο κίνησι καὶ βάζοντας τὸ χερσὶν ὅμοιο τοῦ ἀγρίου, εἶπε:

— Παλληκάρι μου, ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ νέα; Ποῦ κάθεται; γιατί ρίχτηκε στὸ ποτάμι; Ἀποκρίσου μου γρήγορα μου!...

— Ο Λυκογιάννης κάρφωσε τὰ μάτια του σ' αὐτὸν πού τὸν κοίταξε τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε θλιβερά:

— Ὁ Θεὸς λέει:

— Ὁ Θεός... Ἰωάννα... ἔδειχνε τὴ νέα.

— Ὁ γυνώστης θέλησε καὶ πάλι νὰ τὸν ρωτήσῃ, ἀλλὰ τὸν ἔκλεισε, μὴ καταλαβαίνοντας, κοίταξε πάλι θλιβερά τὸν κι' ἀναστέναξε βαθειά.

— Ὁ Λυκογιάννης, μὲ καταλαβαίνει, ψιθύρισε ὁ ταξιδιώτης. Δὲν ξέρει... Ὁ δυστυχισμένος θὰ εἶνε ἡλιθίος... Ὁ γυνώστης δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἔχῃ δύναμι καὶ καρπὸν... Ὁ γυνώστης οὐχί νὰ νοιώθῃ συμπάθεια πρὸς τὸν Λυκογιάννη.

— Λαντρή, εἶπε ὁ ταξιδιώτης, δὲν μποροῦμε ν' ἀφήσουμε ἔδω τὴ νέα αὐτή.

— Ἔχετε δίκιο, κύριε.

— Νά τὴν πάρουμε μαζί μας.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ πού πηγαίνουμε.

— Ὁ ὑπηρετὴς κύτταξε τὸν κύριό του ξαφνιασμένος.

— Δὲν θὰ ἦταν ἀπλούστερο, παρατήρησε, νὰ τὴν ἐπι-
στευθοῦμε στοὺς χωρικοὺς τοῦ πρώτου χωριοῦ πού θὰ ἀ-
ναντήσουμε;

— Ὁχι, θὰ τὴν πάρω μαζί μου, σοῦ εἶπα.

— Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, μουσκεμένη ὥπως εἶνε;

— Τί πειράζει;

— Δὲν φοβόσαστε μήπως κρουολογήσῃ;

— Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε κιόλας καὶ μετὰ μιὰ ὥρα θὰ κἄνῃ ζέστη. Ἐξ ἄλλου θὰ τὴν περιποιηθῶ... ἔχουμε μαζί μας σκεπάσματα, ζάχαρι, κρασί, ὅτι τελοσπάντων χρειάζεται.

— Σεις ξέρετε καλύτερα τί πρέπει νὰ κάνετε, εἶπε ὁ Λαντρή, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ κύριός του εἶχε τοὺς λό-
γους του γιὰ νὰ λάβῃ μιὰ τέτοια παράδοξι ἀπόφασι.

— Πάμε, Λαντρή... Ἄς φύγουμε!... Δώσε ὅμως πρώτα ἓνα εἰκοσόφραγγο στὸν γενναῖο αὐτόν.

— Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἀνοίξει περὶ τὰ μάτια της κι' ὁ ταξιδιώ-
της παίρνοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὡδήγησε στὸ ὁ-
μάζι του. Συγχρόνως ὁ ὑπηρετὴς ἔδωσε στὸν Λυκογιάννη ἓνα εἰκοσόφραγγο. Ἐκεῖνος κύτταξε τὸ νόμισμα κι' ἔπειτα τὸ ξαναγύρισε στὸν ὑπηρετὴν κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Περιήφανος σὰν ἀρχηγὸς ψιθύρισε ὁ Λαντρή βάζοντας τὸ νόμισμα μέσα στὴν τσέπη τοῦ Λυκογιάννη, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ προσέξῃ.

— Ἐπειτα ξαναγύρισε στὸ ὁμάζι, ἀνέθηκε πρὸς τὸν καὶ τὸ ὁμάζι ξεκίνησε, μεταφέροντας καὶ τὴν Ἰωάννα.

— Ο Λυκογιάννης εἶδε τοὺς ἑ-
νους νὰ παίρνουν τὴν Ἰωάννα, χωρὶς νὰ κἄνῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ὅποιοιδήποτε ἄλλοι κι' ἂν ἦταν, θὰ γίνονταν μανιώδεις καὶ θὰ σκοτώνονταν γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μη-
στή τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ ἀπὸ-
ναντι στὸν ἀγνωστο ταξιδιώτη, δὲν ἔκανε τίποτε... Τὸν εἶχε μα-
γνητίσει ἡ γλυκερὰ ἔκφρασι τοῦ βλέμματός του.

— Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ὁμάζι ἐ-
κολοθοῦσε ἀργὰ τὸν ἀνηφορ-
κὸ δρόμο. Σὲ λίγο ἔφτασε σὲ μέρος ἐπίπεδο καὶ τὸ ὄλογο ἄρχισε νὰ καλπάζῃ... Σὲ μερ-
κὲς δὲ στιγμὲς ὁ ὁρόδος τῶν

Ὁ Λυκογιάννης εἶχε ἀρπάξει ἓνα κλῶν Ἰτιδς...

τροχῶν ἔσβυσε ἐντελῶς.

Τότε ὁ Λυκογιάννης ἔφερε δυὸ-τρὶς φορές τὸ χερὶ του στὸ μέτωπό του, σὰν νὰθελε νὰ διώξῃ κάποια ἀνατριχί-
στικὴ σκέψι κι' ἔπειτα ἔφυγε σὰν βέλος κι' ἔγινε ἀφανὴς μέσα στὸ δάσος.

■ Ε ■

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

— Ὅταν, κατὰ τς ἑπτὰ τὸ πρωῒ, πῆγε ἡ Γερτρούδη πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν, ξαφνιαστικὴ βρισκοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

Μπήκε στὴν αὐλὴ καὶ ἄρχισε νὰ σαρώνῃ τὸ κάτω πό-
διον. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐτοίμασε τὸ πρόγευμα, κάλεσε τὴν Ἰωάννα. Μὴ λαβαίνοντας ὅμως ἀπάντησι, νόμισε πὺς ἡ Ἰωάννα ἔα βρισκόμενι στὸν κῆπο καὶ, βγαίνοντας σ' αὐτὸν, τὴν ὡνόμασε πάλι:

— Δεσποινὶς Ἰωάννα, ἔλτε. Τὸ πρόγευμα εἶν' ἑτοιμα-
καμιά ὅμως ἀπάντησι.

— Παράξενο πρᾶγμα! ψιθύρισε κυττάζοντας πρὸς τὸ πα-
ράθυρο.

Βλέποντας τότε τὶς κουρτίνες καταβεσχισμένες καὶ τὴν σκάλαν στημένην στὸ παράθυρο, καταταράχτηκε προσπα-
νομένη κάποιο δυστύχημα.

— Θεέ μου!... Τί σημαίνουν αὐτά; ψιθύρισε.

Ξαναγύρισε γρήγορα στὸ σπίτι κι' ἀνεβαίνοντας στὸ ἄνω πάτωμα, ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ δωμάτιο τῆς Ἰω-
άννας.

Ἐβγαλε τότε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ.

Εἶδε τὴν Πιστὴ ἀσάλευτη στὸ πάτωμα καὶ ὅλα τὰ πράγ-
ματα μέσα στὸ δωμάτιο ἀναστατωμένα. Ἀπ' αὐτὸ καταλά-
βαινε ὅτι εἶχε γίνῃ ἐκεῖ μέσα πάλι μεταξὺ τῆς νέας καὶ
ἐνὸς ἢ περισσοτέρων ἀνθρώπων.

Περίτρομη ἡ Γερτρούδη, κατέθηκε τὶς σκάλες τέσσερες-
τέσσερες καὶ, θγαλίνοντας στὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ
νὰ φωνάζῃ:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Μερικὲς γυναῖκες ἔτρεξαν καὶ σχημάτισαν ὄμιλο, γιατί
οἱ ἄνδρες ἔλειπαν σχεδὸν ὅλοι στὰ χωράφια.

Ἡ Γερτρούδη ἔξακολουθῆσε νὰ τρέχῃ ὡς δτου ἔφτασε
στὸ σπίτι τοῦ παρέδρου. Μπήκε ἀμέσως μέσα χωρὶς νὰ
χτυπήσῃ καὶ θρῆκε τὸν παρέδρο νὰ πῇ τὸν καφέ του μὲ
τὸν ταμῖα καὶ τὸν ἀγροφύλακα.

— Κύριε παρέδρε! φώναξε σὰν τρελλὴ ἡ φτωχὴ γυναῖκα.
Ἐλτε γρήγορα! Θεέ μου, τί δυστυχία! Τί τρομερὸ πρᾶγ-
μα! Τρέξτε! Ἐλτε!

— Ἦσυχασε, Γερτρούδη! Τί τρέχει;... Ἐξηγήσου!

— Μὰ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν ξέρω καλὰ-καλὰ ἀκόμη τί τρέ-
χει, Θεέ μου! Τί θὰ πῇ ὁ κύριος ὅταν γυρίσῃ ἀπόψε ἀπὸ τὸ
Ἐπινάλ; Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα...

— Ἐ λοιπόν; ρώτησε ὁ παρέδρος ἀνήσυχος.

— Χάθηκε!...

— Ἀ!

— Ἡ κουρτίνες τοῦ παραθύρου τῆς εἶνε καταβεσχισμένες,
ἡ φτωχὴ Πιστὴ πνιγμένη κι' ὅλα μέσα στὸ δωμάτιο τῆς ἀνα-
στατωμένα... Φαίνεται ὅτι μπήκαν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ
μιὰ σκάλα, πού τὴν ἀκούμπησαν στὸν τοῖχο!... Θεέ μου, τί
δυστυχία!...

— Ὁ παρέδρος ἔγινε κατάχλωμος.

— Ἄς τρέξουμε, κύριοι, εἶπε, ἄς τρέξουμε γρήγορα!
Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν, ὁ ὄμιλος τῶν
γυναικῶν εἶχε μεγαλώσει γιατί εἶχαν τρέξει ἐν τῷ μεταξύ
τὰ χαμίνια τοῦ χωριοῦ καὶ τρεῖς-τέσσερες ἄνδρες. Κανένας
ὅμως δὲν εἶχε τολμήσῃ νὰ μπῇ μέσα.

— Ἡ Γερτρούδη πῆγε νὰ φωνάξῃ τὸν κύριό παρέδρο! ἔ-
λεγε ἡ γυναῖκα.

— Ὅταν δὲ ὁ παρέδρος φάνηκε, φώναξαν:

— Νά τος! Ἐρχεται!...

— Ὁ παρέδρος, ὁ ταμῖας καὶ ὁ ἀγροφύλακας, ἔχοντας τὴν
Γερτρούδη ὡς ὁδηγὸ, μπήκαν μέσα στὸ σπίτι. Οἱ συγκεν-
τρωμένοι ἀπ' ἔξω θέλησαν νὰ μπουρὶν κι' αὐτοί, ἀλλὰ ὁ ἀγρο-
φύλακας τὸν ἐμπόδισε, λέγοντας:

— Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδός!

Οἱ τρεῖς ἄνδρες εἶδαν μέσα στὸ δωμάτιο τῆς Ἰωάννας
ὅσα εἶχε δῇ καὶ ἡ Γερτρούδη. Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβο-
λία: ἕνας ἢ περισσότεροι κακοῦργοι εἶχαν μὴ ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο καὶ εἶχαν παλαίψῃ μὲ τὴν δυστυχισμένην νέα. Τὴν
Πιστὴ τὴν εἶχαν πνίξῃ γιατί τὸν ἐνωχλοῦσε μὲ τὰ γαυγί-
σματά της.

— Ὅστόσο, ὅταν ὁ παρέδρος ἀνοίξε τὰ συρτάρια τῆς Ἰω-
άννας, εἶδε πὺς δὲν εἶχαν πειραχτῇ καθόλου. Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε τὸ ρολοῖ τῆς μὲ τὴ χρυσὴ ἀλυσίδα του καί,
σ' ἓνα μικρὸ κουτί, ἀρκετὰ χρυσὰ καὶ ἀσημένια κοσμήματα.

Ἐτοὶ ἀποκλείεται ἡ ὑπόθεσις ὅτι αὐτοὶ πού εἶχαν μὴ
μέσα στὸ σπίτι ἦσαν κλέφτες.

— Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα ἀπήχθη! εἶπε γνωμοδοτώντας ὁ
ἀγροφύλακας.

— Βιαία καὶ προμελετημένη ἀπαγωγὴ! ἐπρόσθεσε ὁ πα-
ρέδρος. Αὐτὸ εἶν' ἀναμφίβολο.

Καὶ ἔξακολουθῆσε, πλησιάζον-
τας πρὸς τὸ παράθυρο:

— Οἱ ἀπαγωγεῖς μπήκαν βέ-
βαια ἀπὸ δῶ! Νά ἡ σκάλα!

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐξέτασε τὰ πάν-
τα μὲ προσοχή, μπήκε στὸ δωμά-
τιο τοῦ γέρο λοχαγοῦ. Ὅλα ὅ-
μως ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἐν πλήρει τά-
ξει.

Ἐτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῇ, ὅταν
ἔξαφνα τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὴν
ἐπιστολὴ πού ἡ Ἰωάννα εἶχε ἀφή-
σει ἀπάνω στὸ γραφεῖο. Πλησίασε
καὶ διάβασε τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ
φανελλοῦ:

ΓΙΑ Τὸν πατέρα μου

— Αὐτὸ εἶνε περίεργο! ψιθύρισε.

Πῆρε τὴν ἐπιστολὴ. Ἀλλὰ ἔπει-

Προσεχῶς στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς ἐπικῆς θασιλί-
σας τῶν ἐλληνικῶν βουνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας.
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

δὴ ἦταν σφραγισμένη, δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Γιατί ἡ Ἰωάννα νὰ γράφῃ στὸν πατέρα της, σκέφθηκε.
Τὴν ἀπήγαγαν ταχὰ πραγματικὰ διὰ τῆς θίας ἡ, μήπως ὁ-
ποῖς ἀποκρίσεις στὴν πάλι, ἀναγκάστηκε ν' ἀκολουθῇ ἔκου-
σιως στὸ τέλος τὸν ἀπαγωγέα της;

Καὶ κάνοντας τὶς σκέψεις αὐτές, ἔβαλε τὴν ἐπιστολὴ στὴν
τσέπη του.

— Ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πατέρας της, σκέφθηκε, τὸ μυστή-
ριο αὐτὸ θὰ διευκρινισθῇ.

Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ κἄνῃ τίποτε ἄλλο στὸ σπίτι, ἔ-
φυγε μὲ τὸν ταμῖα καὶ τὸν ἀγροφύλακα, ἀφοῦ πρῶτα ἔβγα-
λε ἀπὸ τὸν κῆπο τοὺς περιέργους κι' ἀνέθεσε τὴν φύλαξι
τοῦ σπιτιοῦ στὴ Γερτρούδη.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε σοδαρό! τοῦ εἶπε ὁ ἀγροφύλακας,
ὅταν θρῆθηκαν ἔξω.

— Εἶνε τόσο σοδαρό, ἀπάντησε ὁ παρέδρος, ὥστε νομίζω
ὅτι πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε ἀμέσως τὴ δικαιοσύνη.

— Ναι, καλὰ λέτε... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν εἰρη-
νοδίκη.

— Ὅθὰ τὸ ἀναλάβῃς ἐσὺ αὐτὸ... Θὰ φύγῃς γιὰ τὸ Ἀρεβίλ
κι' ἂν τὸν θρῆς ἐκεῖ, θὰ ξαναγυρίσῃς τὸ ταχύτερο μαζί του.

— Πότε θὰ γυρίσῃ ὁ κ. δήμαρχος; ρώτησε ὁ ἀγροφύλα-
κας.

— Ἀπόψε ἡ αὔριον τὸ πρωῒ τὸ ἀργότερο
— Φεύγω ἀμέσως.

— Πηγαίνει καὶ γύρισε τὸ ταχύτερο.

Ὁ ἀγροφύλακας θρῆκε τὸν εἰρηνοδίκη νὰ γευματίσῃ στὸ
σπίτι τοῦ κ. Βιολέν, ὁ ὁποῖος ἤξερε περὶ τῆς περιφρο-
νῆς τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν, τὸν Ἰακώβου Βαγιάν καὶ τὴν Ἰωάν-
να. Κ' οἱ τρεῖς λοιπὸν, μόλις ἔμαθαν τί συμβαίνει, σηκώθη-
καν ἀπὸ τὸ τραπέζι ἀνήσυχτοι.

— Ὅθὰ διατάξω νὰ ἐτοιμασῇ τὸ ἄμαξί μου, εἶπεν ὁ κ.
Βιολέν στὸν εἰρηνοδίκη. Θὰ σὰς συνοδεύσουμε ὡς τὸν πύρ-
γο τῆς θαρῶνης ντὲ Σιμεζ, ὅπου θὰ κατέβουμε ἐμεῖς, καὶ
κατόπιν τὸ ἄμαξί θὰ σὰς πᾶν ὡς τὸ Μαρέλ. Στὴν ἐπιστροφή
ἐρχόσαστε καὶ μᾶς παίρνετε ἀπὸ τὸν πύργο.

Ἡ Σουσσάνα ἐτοιμάστηκε γρήγορα καὶ σὲ λίγο ξεκίνη-
σαν.

Ὁ κ. Βιολέν καὶ ἡ κόρη τοῦ κατέβηκαν στὸν πύργο τῶν
Σιμεζ καὶ κατόπιν τὸ ἄμαξί ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τοῦ
πρὸς τὸ Μαρέλ.

Ἐκεῖ, ὁ εἰρηνοδίκης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν παρέδρο
καὶ τὸν ἀγροφύλακα, ἐξέτασε λεπτομερῶς τὸ σπίτι τοῦ Ἰα-
κώβου Βαγιάν. Ὁ παρέδρος τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ τῆς Ἰω-
άννας, μα οὔτε κι' αὐτὸς τόλμησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ὅταν κατέβηκαν στὸν κῆπο, ἀνεκάλυψαν, μεταξὺ τῶν
θημάτων τῶν περιέργων πού εἶχαν μὴ τὸ πρωῒ ἐκεῖ, καὶ
ἱχνὴ γυμνῶν ποδιῶν θαθεῖα ἀποτυπωμένα στὸ χῶμα, πού
τοῖς εἶχε μαλακώσει ἡ νυχτερινὴ θροχή.

— Διάβολε! ψιθύρισε ὁ εἰρηνοδίκης. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ
μπερδεύεται ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ.

Ἐξαφνα ἡ Γερτρούδη φώναξε:

— Ὁ κ. δήμαρχος ἐρχεται!

Ὁ Ἰακώβος Βαγιάν εἶχε ἐπιστρέψῃ πολὺ πιὸ γρήγορα
ἀπ' ὅτι φανταζόταν κι' ὁ ἴδιος. Εἶχε παραστῇ στὴ συνέλευσι
τῶν Ἐλευθέρων Σκοπευτῶν, ἀλλὰ ὁ διοικητὴς τῆς περιφε-
ρείας εἶχε πολλὰς ἀσχολίες καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν δῇ.

Ὁ γέρο λοχαγὸς ἔσπε

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κουκι, ο «γάτος» που ξαναγύρισε από μακριά»

κάγο όπου έμενε ως τότε και να πάει στο Ουίλμπερ της πολιτείας Νεβράσκα, σε αρκετών χιλιάδων χιλιομέτρων απόσταση. Στο ταξίδι της αυτό, που έγινε σιδηροδρομικά, η οικογένεια πήρε και τον γάτο της, τον Κουκι, όπως τον έλεγαν. Μά ο Κουκι, μόλις η οικογένεια του δικαστικού εγκαταστάθηκε στην καινούργια της διαμονή, γίνθηκε αφαντος. Φαντάζεστε δε εύκολα ποιά ήταν η έκπληξη των παλαιών κυριών του όταν, μία μέρα, μετά έξη μήνες, έλασαν ένα τηλεγράφημα από το Σικάγο, από τον παλιό σπιτονοικοκύρη τους, που τους πληροφορούσε ότι ο Κουκι είχε ξαναγυρίσει στο παλιό τους σπίτι!... Είχε κάνει, δηλαδή, ο άθεόφοβος με τα πόδια ένα ταξίδι έξη μηνών, μόνο και μόνο για να ξαναγυρίσει στην αγαπημένη του παλιά κατοικία... Πώς δεν έχασε το δρόμο σε μία τόσο τεραστία απόσταση, αυτό είναι μυστήριο!

Μοναδικό φαινόμενο για την επιστήμη αποτελεί ο Π. Γκόνσλεϋ από την Μπεντθίλ των Ήνωμένων Πολιτειών, για το λόγο ότι το σώμα του παρουσιάζει τις πιο περιεργές θερμοκρασίες. Στην καρδιά του καλοκαιριού, όταν οι άνθρωποι λιώνουν από τη ζέση και αναζητούν λίγη σκιά, ο κ. Γκόνσλεϋ όχι μόνο δεν ζεσταίνεται καθόλου, αλλά απεναντίας, αυτή την εποχή ακριβώς, κρύνει περισσότερο και συχνά μάλιστα αισθάνεται... ρίγη από το κρύο!

Τον χειμώνα, αντίθετως, ο κ. Γκόνσλεϋ παραπονείται για την μεγάλη ζέση που αισθάνεται, ακόμα και όταν το θερμομέτρο βρίσκεται αρκετούς βαθμούς κάτω από το μηδέν! Οι γιατροί δεν μπορούν να εξηγήσουν το περίεργο αυτό φαινόμενο, υποθέτουν όμως ότι η ανώμαλη και... ανάποδη αυτή συνείδηση του κρύου και της ζέσης, είναι από αποτέλεσμα μιας ήλιασας που χτύπησε πρό όλγων έτων τον κ. Γκόνσλεϋ.

Ο μεγαλύτερος ταχυδακτυλουργός και μάγος του περασμένου αιώνα υπήρξε αναμφισβητήτως ο Γάλλος Ουντέν. Η φήμη του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κάποτε η αυτοκρατορική κυβέρνηση του Ναπολέοντος του Γ' αναγκάστηκε να καταφύγει σ' αυτόν για να καταπνίξει μια επανάσταση στο Αλγέριο.

Κατά το 1856, δηλαδή, οι Ιθαγενείς μιας δρεινής περιφέρειας του Αλγερίου είχαν επαναστατήσει εναντίον της γαλλικής κατοχής και χωρυσμένοι σ' ένα φρούριο έκαναν επιδρομές εναντίον των Γάλλων και τους έδεκάτιζαν. Τού κάκου ολόκληρες μεραρχίες με τους καλύτερους Γάλλους αξιωματικούς πολιορκήσαν το φρούριο αυτό. Η θέσις του άφ' ενός πάνω στα βουνά και η γενναϊότης αφ' ετέρου των Αλγερικών, το καθιστούσαν απόρητο. Έπειτα από μηνών ολοκλήρων πολιορκία, η γαλλική κυβέρνηση αναγκάστηκε να επικαλεστεί την συνδρομή του ταχυδακτυλουργού Ουντέν.

γού Ουντέν, ο οποίος δέχτηκε πρόθυμα να θέσει πόντους του και την τέχνη του στη διάθεση της πατρίδας του.

Πήγε λοιπόν στο Αλγέριο κι' από κει στο πολυφρούριο φρούριο. Εκεί, στάθηκε κάτω από τα τείχη, έβάλει τις τών οποίων οι Αλγερίνοι τον κύταζαν δυνατά και άρχισε να κάνει διάφορα «θαύματα ταχυδακτυλουργικά». Έκανε δε τόσο άπιστευτα πράγματα την ημέρα εκείνη, ώστε στο τέλος οι Ιθαγενείς, θαμπωμένοι, πώς έβλεπαν τον ίδιο το Θεό. Και όταν στο τέλος ο Ουντέν, που ήταν έπιπλέον κι' εγκαστήριμος, τους φώναζε κάνοντας τη φωνή του ν' ακούγεται σαν ναρχόταν από τον ουρανό— να παραδοθούν, εκείνοι κατέθεσαν άμεσως τα όπλα τους φοβισμένοι κι' άνοιξαν τις πόλες του φρουρίου που τόσο ήρωικά το είχαν υπερασπιστεί στους Γάλλους. Έτσι, δε, δεν πέτυχε ένα ολόκληρο στράτευμα, το να τώρρωσε ένας άνθρωπος μόνο.

Όπως ήταν γνωστό ως τώρα, τα περισσότερα τέλη να εν σχέσει προς τον αριθμό των κατοίκων υπήρχαν «Ήνωμένες Πολιτείες και κατόπιν στη Σουηδία. Όμως όμως απέδειχθη τελευταία, αυτό δεν είναι σωστό, γιατί τα περισσότερα τηλεφώνια υπάρχουν στο κρατίδιο του Βερολίνου.

Το Έρεχθειον και η Καρυάτιδες

Είχε γνωστός ο έλληνας περιηγητής ο Λόρδος Έρεχθίου, ο οποίος συχνά τη νύχτα, κλαίοντας την χαμένη του δελφή, που την άρπαξε ο περίφημος Λόρδος Έρεχθίου, να την μεταφέρει στην Αγγλία. Μά ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύει τελευταία μια άλλη έκδοχή του θρύλου αυτού. Γράφει δηλαδή ότι ο Έρεχθίου σκόπευε να αρπάξει, όχι μόνο τις Καρυάτιδες, αλλά και να κατεδαφίσει το Έρεχθειο και να μεταφέρει όλες τις πέτρες του στην Αγγλία για να το ανοικοδομήσει εκεί.

Μά οι έργατα που είχαν πάει για να κατεδαφίσουν το Έρεχθειο, άκουσαν έξαφνα λυγμούς να βγαίνουν μέσα απ' τ' αγάλματα των Καρυατίδων. Τρόμαξαν δε τόσο ώστε αναγκάστηκαν να φύγουν τρέγοντας. Τού κάκου ο Έρεχθίου προσπάθησε να τους μαζέψει και πάλι. Έτσι κι' αυτός αναγκάστηκε ν' αρπάξει τη μία Καρυάτιδα.

Και το γαλλικό περιοδικό ρωτάει στο τέλος αν θα λυθώ ποτέ το μυστήριο του Έρεχθίου.

Ο περιηγητής Γάλλος ταχυδακτυλουργός Ουντέν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ

Σε λίγο θα πεθάνω, αγαπητέ μου φίλε... Ναί, καταλαβαίνω ότι η όρεξη της ζωής μου είναι μετρημένες... Γι' αυτό σε φώναξα... Πριν κλείσω τα μάτια μου, θέλω να σου εξιστορήσω την τρομακτική περιπέτεια που μου συνέβη χθές το βράδυ... μία περιπέτεια που μ' έφερε πριν της ώρας στο χέλιος του τάφου... Θα διερωτάσαι τώρα πώς έγω, ο βαρύνος ντ' Ωβέρν, με τριακόσιες χιλιάδες φράγκα εισόδημα το χρόνο, ένας άνθρωπος γερός ως προχθές, πεθαίνω ξαφνικά, χωρίς ν' άρρωστήσω, μέσα στον κρύο θάλαμο ενός νοσοκομείου... Κάνε λίγη υπομονή και θα τα μάθεις όλα... Προηγούμενος, όμως, πρέπει να σ' ευχαριστήσω επειδή ήρθες άμέσως να με δεις, μόλις σε ειδοποίησα... Αί το ξέρεα ότι θα μπορούσα να βασιστώ στα καλά σου αισθήματα, αδιάφορο αν ήσουν πάντοτε αόστηρός απέναντί μου, αν κατέκρινες πάντοτε την διαγωγή μου...

Και είχες δίκιο, καλέ μου φίλε... Από την εποχή που ένοιωσα τον έαυτό μου, έμαθα να ικανοποιώ όλες μου τις ιδιοτροπίες. Η μεγάλη περιουσία που μου άφησε ο πατέρας μου, μου επέτρεπε να είμαι σπάταλος, άσωτος... Σε ηλικία που οι νέοι ανοίγουν έκστατικά τα μάτια τους στο γοητευτικό πονόραμα του κόσμου, έγω είχα αδειάσει το ποτήρι των ηδονών. Δεν άφησα τρέλλα που να μην την κάνω... Η ζωή μου είχε μεταβληθεί σ' ένα διαρκές δρώριο, σε μία αδιάκοπη κραιπάλη... Ωστόσο, χωρίς στην γρήγορη μου κρίση, μπόρεσα ν' ανθέξω στη ζωή αυτή, που θάσπελε πολύ σύντομα στον άλλο κόσμο έναν ασθενικό οργανισμό... Μεταξύ όλων των γυναικών που γνώρισα—και ήσαν αυτές πάρα πολλές, πιστέψτε με!— υπήρχαν και τρεις που τις αγάπησα ίσως με την καρδιά μου. Τις γνώρισα και τις τρεις. Ήσαν ωραίες, έξυπνες και, το κυριώτερο, είχαν καλή καρδιά... Και η τρεις αυτές γυναίκες πέθαναν έξ αιτίας μου!

Την θυμάσαι την Ρενέ; Ήταν μία ψηλίσσμη, μελαχροινή και μελαγχολική άρχοντοπούλα από την Βρετανία. Όταν την γνώρισα, κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού μου, έπληττε θανάσιμα στον πύργο του πατέρα της, στον οποίο ζούσε σαν φυλακισμένη... Με αγάπησε τρελλά, παράφορα από την πρώτη στιγμή που με είδε... Μου εξωμολογήθηκε

θαρρετά το αίσθημά της, μου είπε ότι ήταν έτοιμη να με ακολουθήσει παντού, σαν πιστή και αφοσιωμένη σκιά... Δεν αρνήθηκα την προσφορά της, γιατί δολογώ ότι με συγκίνησε η δροσιά του αίσθηματός της... Και την έφηρα μαζί μου στο Παρίσι... Πέντε μηνών ζωή στην πρωτεύουσα μετέβαλε την Ρενέ σε μία γυναίκα φαινομενικά έπιπόλαιη... Κατά βάθος, όμως, η καρδιά της δεν έπαυε ποτέ να χτυπά για μένα. Και μου το απόδειξε μία μέρα... Θυμάσαι, βέβαια, την μονομαχία μου με τον Λόρδο Φάρντολ... Ο Αγγλος αυτός με τραυμάτισε θανάσιμα στο στήθος... Μονάχα μία μεταγγίσις αίματος θα μπορούσε να με σώσει... Και η Ρενέ προσφέρθηκε να μου δώσει από το αίμα της... Και μου έδωσε τόσο πολύ, ώστε πέθανε εκείνη για να γίνω έγω καλά!...

Την έκλαψα λίγο και ύστερα την λησμόνησα... Κανένα αίσθημα δεν μπορεί να ριζοβολήσει στην καρδιά ενός φιληδόνου... Η Έδιθ παρουσιάστηκε

κατόπιν ξαφνικά στη ζωή μου για να με κυριεύσει ολόκληρη... Έκανα μαζί της πολλά ταξίδια στο εξωτερικό... Από την στιγμή όμως που άρχισα έγω να την βαριέμαι, εκείνη άρχισε να μ' αγαπά πραγματικά, με άπελπισμένο πάθος... Την έδιωξα, χωρίς να δώσω σημασία στα δάκρυα και στις ικεσίες της... Κι' εκείνη άρχισε τότε να κάνει χρήση ναρκωτικών, για να με ξεχάσει, όπως πέθανε τρελή σ' ένα φρενοκομείο!

Ύστερ' από την Έδιθ, γνώρισα την Σάσα, την Ρωσίδα πριγκίπισσα. Η γυναίκα αυτή, μία φλογερή, ήφαι-στιάδης ιδιοσυγκρασία, θυσιάσε για μένα τα πάντα: την τιμή της, την περιουσία της και αυτήν ακόμη τη ζωή της... Ο πατέρας της την αποκλήρωσε όταν έμαθε ότι με είχε φίλο και ο άντρας της, όταν πληροφορήθηκε κι' αυτός—τελευταίος απ' όλους, όπως συμβαίνει πάντοτε—τον δεσμό της μαζί μου, την σκότωσε από τη ζήλεια του!...

Αυτές μονάχα η τρεις γυναίκες, που πέθαναν εξ αιτίας μου, μου χάρισαν κάποια συγκίνησι, ανάμεσα σ' όλες τις γυναίκες που γνώρισα στη ζωή μου...

Και τώρα, ήρθε η στιγμή να σου διηγηθώ την χτεσινοβραδυή μου περιπέτεια...

Χθές το βράδυ γύρισα σπίτι μου μαζί με μία Έθραϊά, που την γνώρισα σ' ένα μπαρ. Η Σαλώμη—έτσι την λένε την Έθραϊά αυτή—μπορεί να θεωρηθεί η προσωποποίηση του πόθου και της ακόλαστιας. Δεν είδα σ' αυτή ζωή μου γυναίκα πιο έλκυστική από αυτήν. Έχει άπάνω της κάτι το άγριο και το πρωτόγονο, που μαγνητίζει κι' έκρηδενίζει την θέλησι του άνδρός...

Την ώδηγησα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, στο οποίο δεν άφηναν να μπει κανείς άλλος εκτός από φίλες μου... Την κάμαρη αυτή την έλεγα «ναό του έρωτος». Και σ' αυτό το δωμάτιο, αγαπητέ μου φίλε, μέσα στο γλυκό φως που σκόρπιζαν τριάντα άρωματικά κεριά, είδα ξαφνικά ένα τρομερό δράμα που μου φανέρωσε, μέσα σε λίγες στιγμές, όλη την βδελυγμία και την ματαιότητα της ζωής μου.

Είχα γονατίσει έμπρός στην Σαλώμη κι' εκείνη έσκυβε άπάνω μου, προτείνοντας τα κερασένια χείλη της, όταν εξαφνικά άκουσα την πόρτα του δωματίου ν' ανοίγει δυνατά... Και όμως την πόρτα αυτή την είχα κλείσει από μέσα και είχα βάλει και τον σύρτη!...

Γύρισα άπότομα το κεφάλι μου και είδα μπροστά μου, με άπερίγραπτη φρίκη, μία ανθρώπινη σιλουέττα, τυλιγμένη σ' ένα σάβανο!... Ένα σκελετωμένο χέρι ύψώθηκε σιγά σιγά και ξεσκέπασε το κεφάλι, παρουσιάζοντας ένα πρόσωπο στο οποίο άνεγνώρισα τά χαρακτηριστικά της Σάσας, της Έδιθ και της Ρενέ!... Ένα φάντασμα με τρεις μορφές!... Και το φάντασμα αυτό προχωρούσε άθόρυβα, με το χέρι άπλωμένο άπειλητικά προς το μέρος μου... Φαίνεται ότι θα έγιναι κατακίτρινος, γιατί η Σαλώμη με ρώτησε φοβισμένη:—Τί έχεις;

Κι' έγω, χωρίς να της άπαντήσω, είπα κάτι στο φάντασμα που άρχισε να μιλάει κι' αυτό. Δεν θέλω, δεν μπορώ να επαναλάβω τά λόγια του φαντάσματος... Η Σαλώμη άκουγε τη φωνή μου, καταλάβαινε ότι μιλούσα με κάποιον, τον άποϊον εκείνη δεν μπορούσε να δει...

Ντυνόταν γρήγορα-γρήγορα καθισμένη στο γιτοάνι.

»Κύτταζε με τρόμο τὸ κενόν, στὸ σημεῖο ὅπου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ συνομιλητής μου. καὶ αἰγὰ-αἰγὰ τὴν κυρίεψε κ' αὐτὴν ὁ τρόμος, ὁ πανικός πού με κατείχε καὶ μένα... Τὰ μάτια της εἶχαν πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τὶς κογχές τους καὶ ἀπὸ τὸν λαϊμό της ἔθγαιναν ἀναρθρες κραυγές. Εἶχε βεβαιωθῇ περὶ ὅτι μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπλα της, ὑπῆρχε κάποιος, τοῦ ὁποίου τὴν παρουσία τὴν ἐνοιῶσε, ἀδιάφορο ἂν δὲν μπορούσε νὰ τὸν δῇ!..

»Τὸ φάντασμα ἀλλάζε μορφή ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη. Ἐπαιρνε τὰ χαρακτηριστικά ἄλλοτε τῆς Ἑοῖθ, ἄλλοτε τῆς Σάσας καὶ ἄλλοτε τῆς Νενέ! Καὶ καθεμιά ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς παλιές μου φίλες με κατηγοροῦσε γιὰ ὅλα τὰ σφάλματά μου, γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά μου, γιὰ ὅλα τὰ κυτῦρια πού τις ὑπέθαλα!... Μοῦ φαινόταν ὅτι ἔβλεπα νὰ κολᾶνε μπροστά μου ποτάμια ἀπὸ δάκρυα καὶ αἷμα, πού χύθησαν ἐξ αἰτίας μου!...

»Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Σαλώμη ἀκούγε μονάχα τὴν δική μου τὴ φωνή, ἐνῶ συνωμιλοῦσα με τὸ φάντασμα. Καὶ παρακολουθοῦσε τὴν συζήτησιν αὐτὴ τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο της. Δὲν τῆς πέρασε οὔτε γιὰ μίαν στιγμή ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ ὑπόνοια ὅτι ἦμουν μεθυμένος ἡ τρελλός. Φαινότανε σὰν νὰ ἔβλεπε καὶ ἡ ἴδια τὸ ἀόρατο φάντασμα...

»...Καὶ ὅταν τὸ τρομαχτικὸ ὄραμα διελύθη σὰν ἕνας κακὸς ἐφιάλης, ὅταν κάλεσα τοὺς υπηρέτες μου γιὰ νὰ διώξουν τὴν Σαλώμη πού ντυνόταν γρηγορὰ-γρηγορὰ καθισμένη στὸ ντιβάνι, ἔρριξα μιά ματιά στὸν καθρέφτη καὶ εἶδα ὅτι τὰ μαλλιά μου εἶχαν γίνει κάτασπρα, ὅτι τὸ πρόσωπό μου ἦταν ὡρὸ σὰν τοῦ πεθαμένου... Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τώρα ἀργὰ-ἀργὰ, ἔτοιμη νὰ σταματήσει.

»Κατάλαβα ὅτι ἡ ὥρες μου ἦσαν μετρημένες... Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω σπῆτι μου, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, διέταξα νὰ με μεταφέρουν ἐδῶ, στὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰ καλέσουν ἕναν ἱερέα γιὰ νὰ μ' ἐξομολογήσῃ... Μετέλαβα—καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ πεθάνω... Ἀφῆνω ὅλη τὴν περιουσία μου στοὺς φτωχοὺς... Ὡστόσο, πρὶν φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον, ἤθελα νὰ πῶ σὲ κύριον τὴν ἱστορία μου... Καὶ κάλεσα ἑσένα, ἀγαπητέ μου φίλε, ἑσένα πού με κατέκρινες τόσες φορὲς ἄλλοτε γιὰ τὴν διαγωγή μου... Ἐσὺ μονάχα ἤσουν ἱκανὸς ν' ἀκούσης ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου τὴν φλογερὴ αὐτὴν ἐξομολόγησί μου... καὶ νὰ παρακολουθήσης τὴν μετάνοιαν ἐνὸς ἀμαρτωλοῦ...»

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Ἀντουάν-Μωρίς ντὲ Μωζέ, βαρὼνος ντ' Ὠδέρν, πέθανε στὴν ἀγκαλιά μου... Δίστασα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ παραδώσω στὴν δημοσιότητα τὴν τελευταία ἐξομολόγησί του. Ἡ σκέψις, ὅμως, ὅτι ἴσως ἡ ἱστορία αὐτὴ νὰ χρησιμεύσῃ σὲ πολλοὺς παραστρατημένους, με παρακινεῖ σήμερα νὰ δημοσιεύσω τὴν θλιθερὴ περιπέτεια τοῦ βαρὼνου ντ' Ὠδέρν.

ΣΑΡΛ ΜΠΥΕ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΠΛΑ

»Ο θάνατος τοῦ γενναίου ἀρματοῦ Δίπλα, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ κλασικώτερα παραδείγματα αὐτοθυσίας καὶ γενναιότητος.

»Ὅταν κάποτε ὁ Κατσαντώνης πολεμοῦσε με τὰ λίγα παλληκάρια τοῦ ἐναντίου ἐνὸς σώματος Τουρκαλβανῶν, ὁ Δίπλος, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ἀδελφοποιτός του, ἔβρισκον στὸ πλευρὸ τοῦ καὶ ἀγωνιζόταν παλληκαρῶς.

»Ὅταν ὅμως οἱ ἐχθροί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολυπληθεστεροί, ζύγωσαν τὰ ταμπούρια τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ περικύκλωσαν, ὁ Κατσαντώνης διέταξε γενική ἐξόρμησιν καὶ πρῶτος πετάχθηκε πάνω, φωνάζοντας:

— Πίσω, μουρτάτες, κ' ἐδῶ εἶν' ὁ Κατσαντώνης!...

Οἱ Τουρκαλβανοὶ ὅμως ἄλλο πού δὲν ἤθελαν. Γιατὶ ἀκριβῶς τὸν Κατσαντώνη ζητοῦσαν νὰ ἴδουν καὶ νὰ κατευθύνουν ἐπάνω του τὰ πυρά τους.

Τὴν κρίσιμὴν ἐκείνη στιγμή πού ὁ γενναῖος Ἑλληὴν κλέφτης διακινδύνευε τὴ ζωὴ του, ὥρμησε μπροστὰ ὁ Δίπλος, φωνάζοντας:

— Ψέμματα λέει! Ὁ Κατσαντώνης εἶμ' ἐγώ! καὶ ρίχτηκε με τὸ γιγατάχιον στὸ χέρι μέσα στὸ ἐχθρικό ἀσκέρι, ὅπου κομματιάστηκε!...

Μὲ τὸν ἥρωϊκὸ ὅμως θάνατο τοῦ Δίπλα, ὁ Κατσαντώνης γλύτωσε κ' ἡ μάχη ἐκείνη ἔληξε ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀγνωστών του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθεύωσιν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας: ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἐναντὶ πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἑκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββὰ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλῆ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλῆ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἑννι σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντὲ Σεμουᾶ.
- 12) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ—Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» εἶδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας με δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
- «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σελίμας Λάγκερλεφ.
- «Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρξέ.
- «Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἑντγας Πόε.

(Δύο τόμοι, ἑκατὸς δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περὶ φημα:

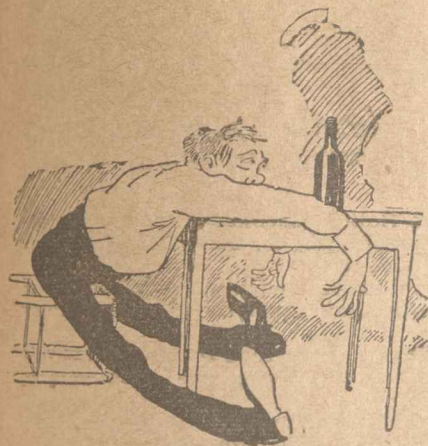
«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἑκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶς τελευτῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα. Εἰδοποιούνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους πρὸς κτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

..Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ...»

ΖΑΚ. — Μὲ περιμένει ἡ γυναίκα μου!...

(Ἡ σκηνὴ ὁ ἕνα μὲν τῆς Μονιμάτης)

ΤΟΤΟΣ.— Λοιπὸν, τί λὲς, Ζάκ; Θὰ πιοῦμε ἀκόμα ἕνα οὐίσκου—τὸ τελευταῖο;...

ΖΑΚ.— Ἀ! ὄχι! ὄχι! Ἡ γυναίκα μου με περιμένει σπῆτι... ὅ ἀνησυχῇ τῶρα ἡ καὶ μένει...

ΜΑΞΙΜ.— Μὰ τί σοῦ ἦρθε νὰ παντρευτῆς, εὐλογημένο παιδί;

ΖΑΚ (παίρνοντας σοβαρὸ ὄψος).— Ὑπάρχουν στὸν κόσμον προβλήματα, στὰ ὁποῖα δὲν θὰ δοθῇ ποτὲ μιά λύσις!...

ΤΟΤΟΣ.— Τὸ ἐπιχειρήμα σου εἶνε ἀκαταμάχητο! Μποροῦμε, μὲ φαίνεται, νὰ πιοῦμε εἰς ὑγείαν... τοῦ ἐπιχειρήματός σου!

ΜΑΞΙΜ.— Ἀμπαρὶ ἰδέα... (Φωνάζει): Γκαρόν! Τρία οὐίσκου!

ΖΑΚ.— Μὰ, τί κάνετε τώρα... Ἐπρεπε νὰ βρίσκωμαι σπῆτι μου τέτοια ὥρα... Τὸ χρυσὸ μου θὰ ἔχη μελαγχολήσει μόνο του... (Εἰς τὸν Μάξιμ).— Ἐτοιμος νὰ κλάψῃ... ἀπὸ τὸ μεθύσι τοῦ!

ΤΟΤΟΣ.— Ποτὲ δὲν εἶνε ἀργὰ γιὰ νὰ σφίξῃ κανεὶς στὴν ἀγκαλιά του μίαν ἀγαπημένη γυναίκα...

ΜΑΞΙΜ.— Τὰ φιλιὰ της θὰ εἶνε πό γλυκά, τώρα πού θὰ σὲ περιμένῃ με ἀγωνία...

ΖΑΚ.— Ναί, ἔχετε δίκην, καλοὶ μου, ἀγαπημένοι μου, μοναδικοὶ μου φίλοι!...

(Ἀδειάζει τὸ ποτήρι πού ἔφησε μπροστὰ τοῦ το γκαρόν!) ΤΟΤΟΣ.— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ κατηγορήσῃ ἐπειδὴ παντρευτῆς τόσο μικρός. Ἡ γυναίκα σου εἶνε ὑπέροχη!...

ΜΑΞΙΜ.— Θεοπεσία!...

ΤΟΤΟΣ.— ...Ζωντανὸ ἀριστοῦργημα τῆς φύσεως!...

ΜΑΞΙΜ.— ...Μάλιστα!...

ΤΟΤΟΣ.— ...Διαμάντι!...

ΖΑΚ (μὲ δακρυσμένα μάτια).— Σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια... Πρέπει νὰ πιοῦμε στὴν ὑγεία τῆς Λίζας μου! (Φωνάζει): Γκαρόν! Τρία ἀκόμη, παρακαλῶ!... (Ἡ παραγγελία ἔρχεται ἀμέσως).

ΜΑΞΙΜ.— Στὴν ὑγεία τῆς τελειοτέρας συζύγου τοῦ κόμου!

ΤΟΤΟΣ.— Στὴν ὑγεία ἐνὸς ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ!

ΖΑΚ.— Στὴν ὑγεία τοῦ ἀγγέλου μου! (Ἀδειάζει τὸ ποτήρι καὶ σηκώνεται ὀρθοῦς):

Ἐ! εἶνε καιρὸς περὶ νὰ πηγαίνω... Ἡ γυναίκα μου με περιμένει!...

ΜΑΞΙΜ (τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ σακκάκι καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ξανακαθῇ).— Ἐ! στάσου! πού πᾶς; Εἶνε ἡ σειρά μου τώρα νὰ κερᾶσω...

Δὲν εἶμι μα καὶ οὐ...

ΤΟΤΟΣ.— Καὶ οὐτερον θὰ παραγγεῖλω κ' ἐγὼ ἄλλα τρία...

ΖΑΚ.— Μὰ... με περιμένει ἡ γυναίκα μου!...

Πρόσωπα

ΖΑΚ, 23 ἐτῶν. Φοιτητῆς, δὴθεν, τῆς νομικῆς.

ΜΑΞΙΜ, τῆς αὐτῆς ἡλικίας με τὸν Ζάκ. Φοιτητῆς, δὴθεν, καὶ αὐτὸς τῆς νομικῆς.

ΤΟΤΟΣ, 24 ἐτῶν. Μοναχογιὸς ἐνὸς πλουσίου μπαμπᾶ. Δὲν ἐργάζεται καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα, δὲν πρόκειται νὰ ἐργασθῇ ποτὲ στὴ ζωὴ του.

ΜΑΞΙΜ.— Ἡ γυναίκα σου*θὰ ἔχῃ φάει τώρα... Ἡ ὥρα εἶνε περασμένης δέκα... Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ τσιμπήσῃς κ' ἐσὺ κάτι, πρὶν γυρίσῃς σπῆτι... Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πᾶς τέτοια ὥρα σπῆτι νηστικός, γιὰτὶ θὰ θάλλῃς τὴν γυναίκα σου στὸν κόπο νὰ ξαναστρώῃς τραπέζι...

ΤΟΤΟΣ.— Ἀπόψε ἡ σοφία ὁμιλεῖ διὰ τοῦ στόματος τοῦ Μαξίμ.

ΜΑΞΙΜ.— Ἐπειδὴ, λοιπὸν, πεινῶ κ' ἐγώ, προτείνω νὰ πᾶμε νὰ τσιμπήσουμε κάτι στὸ «Ἀμπασιάντρε»... Ἀπόψε, μάλιστα, ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ ἡ διάσημη μαύρη χορεύτρια Λαουλαλαλί...

ΖΑΚ.— Καλὰ! ...καὶ ἡ γυναίκα μου πού θὰ με περιμένῃ; Νομίζω ὅτι... (Δὲν πρόφτασε, ὅμως, νὰ πῇ τί νόμιζε. Ὁ Μαξίμ καὶ ὁ Τότος τὸν ἄρπασαν σὰν δέμα καὶ τὸν μετέφεραν στὸ αὐτοκίνητο πού περιμένε ἔξω ἀπὸ τὸ μπάρ).

(Ἡ συνέχεια τῆς σκηνῆς στὸ ντάνσιγκ-ρεστορὰν «Ἀμπασιάντρε».)

ΜΑΞΙΜ (τρώγοντας με θουλιμῖα).— Ἡ κοτολέττες αὐτὲς λιώνουν στὸ στόμα!

ΤΟΤΟΣ (ἀπασχολημένος με τὴν ἴδια ἐργασία).— Αὐτὸς ὁ ἀστακὸς μαγιονέζα εἶνε πόημα!

ΖΑΚ (καταβροχθίζοντας μίαν πιατέλλα μακαρόνια παρμεζάνας).— Ἀπόψε πεινούσα... Τὰ μακαρόνια αὐτὰ εἶνε ἐξαισία...

ΜΑΞΙΜ.— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς παράπονο ἀπὸ τὸ κρασί; ΖΑΚ (μὲ μπουκωμένο στόμα).— Ὁ, ὄχι...

ΤΟΤΟΣ.— Γκαρόν! Φέρε μας δυὸ ἀκόμη μπουκάλια... Ἀπὸ τὸ ἴδιο: Πομμερὰ 1926.

ΖΑΚ (βγάζοντας τὸ ρολόϊ του).— Μὰ ἡ ὥρα εἶνε ἀντεκάμισυ... Πρέπει νὰ φύγω... Ἡ γυναίκα μου με περιμένει...

ΤΟΤΟΣ.— Δὲν θὰ φᾶς τὰ μακαρόνια σου;

ΖΑΚ.— Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τ' ἀφῶ... (Πέφτει καὶ πάλι με τὰ μούτρα στὴν πιατέλλα): Μὰ δὲν θὰ πῶ ἄλλο κρασί... Σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας θὰ φύγω...

ΜΑΞΙΜ.— Ζάκ! Λόγοι τιμῆς σοῦ ἐπιβάλλουν νὰ μείνῃς... Μὴ ξεχνᾷς ὅτι σὲ μισὴ ὥρα ἀρχίζουν τὰ νουμέρα... Νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ δῇς τὴν Λαουλαλαλί;... Ἐσὺ, ἕνας παλιὸς Παρισινός, θὰ διαπράξης τὸ ἐγκλημα νὰ μὴ παρακολουθήσης τὸ ντεμποῦτο μίαν ἐξῆς καλλιτεχνίδος;

ΖΑΚ.— Ναί, βέβαια, ἔχεις δίκην... Δὲν μπορῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὴν πρεμιέρα. (Στὸ μεταξὺ τὸ γκαρόν εἶχει φέρεϊ τὰ δυὸ μπουκάλια κρασί...)

ΤΟΤΟΣ.— Ἐξάλλου, Ζάκ, μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἡ γυναίκα σου θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς κοιμηθῇ τέτοια ὥρα... Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωσιν νὰ σὲ περιμένῃ... Τὴ στιγμή αὕτη θὰ ροχαλίσῃ...

ΖΑΚ.— Μὲ συγχωρῆς, ἡ γυναίκα μου δὲν ροχαλίζει!

ΤΟΤΟΣ.— Δὲν κατάλαβες, καὶ μένει, ὅτι αὐτὸ πού εἶπα ἦταν φραστικὸ σχῆμα;... Ἡ γυναίκα σου λοιπὸν, θὰ κοιμᾶται τώρα! καὶ θὰ βλέπῃ ἑσένα στ' ὄνειρό της...

ΖΑΚ.— Καὶ ἂν δὲν κοιμάται; Ἄν με περιμένῃ με ἀγωνία; Ἄν ἔχῃ τηλεφωνήσει σ' ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα γιὰ νὰ μᾶθῃ μήπως με πάτησε κανένα αὐτοκίνητο; Ἄν ἔκανε καμμιά ἀπόπειρα αὐτοκτονίας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της; Πρέπει νὰ πηγαίνω... (Σηκώνεται ὀρθός. Προσπαθεῖ δηλαδὴ νὰ σταθῇ ὀρθός. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἐκείνη σδύνουν τὰ φῶτα, ἀνάβει ἕνας προβολεὺς καὶ ὁ μαῖτρ ἀγγέλλει με τὸ μεγάφωνο τὴν ἐμφάνισιν τῆς διάσημης χορεύτριας Λαουλαλαλί... Ὁ Ζάκ ἐναναθάται...)

(Ἰδὸς σκηνικὸς διάκοσμος. Μὲ μίαν μικρὴ διαφορὰ: ἡ ὥρα εἶνε δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Οἱ πελάτες ἔχουν φύγει καὶ τὰ γκαρόνια ἀρχίζουν νὰ μαζεῖν τὰ τραπέζια).

ΖΑΚ (καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ μάτια του ἀνοιχτά).— Ἡ γυναίκα μου με περιμένει... (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 51).

ΖΑΚ.— Θὰ τῆς πᾶω σκνίπα στο μεθύσι!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Τζών Μόλλισον και τὸ Ούϊσκι. Ο Μέγας Ναπολέων ὡς ἡθοποιός. Ἡ παληὲς ἀγάπες τοῦ Χίτλερ. Ἐνας Ἀσιάτης μονάρχης στὸ κυνήγι. Ο Μέγας Πέτρος καὶ οἱ ἀπόμαχοι κ.τ.λ.

Ο Τζών Μόλλισον, ὁ περίφημος ἀεροπόρος, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κατορθωμάτων του, κατέρριψε τελευταία τὸ ρεκόρ τῆς ταχυτέρας διαβάσεως τοῦ Ἀτλαντικοῦ, δὲν ξεχνάει ποτέ, πρὶν ἀπὸ κάθε ἀπογειώσῃ του, νὰ ἐφοδιάζεται μὲ καύσιμο ὕλη γιὰ τὴν... πρὸ σωπικὴ τοῦ χρῆσι, ὅπως λέει!

Καί, γιὰ νὰ ἐξηγούμεθα, μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοεῖ, ὅτι δὲν παραλείπει νὰ παίρνει μαζί του δυο-τρὶς μπουτίλιες οὔϊσκι.

Τὸ οὔϊσκι εἶναι ἡ βενζίνη τοῦ μοτέρ τοῦ κορμιοῦ μου! λέει ὁ Μόλλισον. Εἶναι ἡ καλύτερη βενζίνη τοῦ κόσμου. Τὴν συνιστῶ σὲ ὅλους!

Καὶ δὲν ἔχει ἴσως ἄδικο νὰ ἐκθειάζῃ τὴ βενζίνη αὐτή, ἀφοῦ ὡς τώρα τὸν ὡδήγησε ἀπὸ θρίαμβο σὲ θρίαμβο. Φτάνει μόνον νὰ μὴν κάνει κατάχρησι.

Όταν, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπ' τὴν "Ελθα, ὁ Μέγας Ναπολέων συναντήθηκε μὲ τὸν περίφημο ἡθοποιὸ Τάλμα, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέονταν φιλικώτατα, τοῦ εἶπε:

— Ο Σατωβριάνδος, γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ, βεβαιώνει ὅτι μοῦ δίνεις μαθήματα γιὰ νὰ ὑποδύωμαι τὸν αὐτοκράτορα. Μὰ ἐγὼ θεωρῶ τὴν κατηγορία αὐτὴ ὡς κοπλιμέντο, γιατί εἰμαι βέβαιος πὼς παίζω πολὺ καλὰ τὸ ρόλο μου!

«Ξαναγυρίζει κανεὶς πάντα στὶς παλιές του ἀγάπες...» ἔτσι τοῦλάχιστον βεβαιώνει ἓνα γαλλικὸ τραγουδάκι καὶ αὐτὸ συνέθη τελευταία μὲ τὸν Γερμανὸ ἀρχικαγκελλάριο Χίτλερ.

Πράγματι, κατὰ τὴν πρό μῆνός διαμονή του στὴν ἑπαυλὶ τοῦ τὸν θαυαρινῶν Ἀλπεων, ὁ Φύρερ ξαναπῆρε τὰ πινέλλα του καὶ τὶς μογιές του καὶ ζωγράφισε μερικὸς πίνακες, ὅπως τὸν καιρὸ πού ἦταν σπουδαστὴς στὸ Πολυτεχνεῖο τοῦ Μονάχου.

Μόλις ἐγίνε γνωστὸ αὐτὸ, πολλοὶ Ἀμερικανοὶ συλλέκται προσέφεραν ἀστρονομικὰ ποσά στὸν Χίτλερ γιὰ ν' ἀγοράσουν ἑστῶ κ' ἓναν ἀπὸ τοὺς πίνακές του.

Μὰ ὁ Γερμανὸς ἀρχικαγκελλάριος οὔτε κἀν ἀπάντησε στὶς προσφορές του.

Κάθε χρόνο, ὡς γνωστὸν, ὁ Πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας ὁργανώνει ἓνα μεγαλοπρεπὲς κυνήγι στὸ δάσος τοῦ Ραμπουγέ, στὸ ὁποῖο προσκαλεῖ διαφόρους ἐπισήμους ξένους.

Κάποτε λοιπὸν, ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Φαλλιέρ, μετὰ τῶν καλεσμένων ἦταν κ' ἓνας Ἀσιάτης μονάρχης, ὁ ὁποῖος εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν ὑπὸκόν του.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κυνηγιοῦ, οἱ ἐπίσημοι κυνηγοὶ ἐπέστρεψαν στὸ κυνηγετικὸ περίπτερο τοῦ Ραμπουγέ, ὅπου ὑπάρχει ἓνας πίναξ πού παριστάνει ἓναν κυνηγὸ, πληγωμένο ἀπὸ ἀδεξιότητα ἀπὸ κάποιο συνάδελφό του.

Ο Ἀσιάτης μονάρχης στάθηκε, κύταξε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα τὸν πληγωμένο κυνηγὸ τῆς εἰκόνας κ' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν Πρόεδρο τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας τοῦ εἶπε μὲ ὕφος λυπημένο:

— Ὡ! Πῶς!... Δὲν ἤξερα πὼς ρίχνουν κ' αὐτοὺς ἀνθρώπους... Κρίμα... Γιατὶ συνάντησα ἓνα σωρὸ στὸ δρόμο μου!...

Όταν ὁ Τσάρος τῆς Ρωσίας Πέ-

τρος ὁ Μέγας πῆγε στὸ Παρίσι, ἐπεσκέφθη μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων, δηγούμενος ἀπὸ τὸν ἐνδοξο στρατάρχη ντὲ Βιλλάρ.

Ο Ρώσος μονάρχης ἐφάσσε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού οἱ ἀπόμαχοι, οἱ διαιτῶμενοι ἐκεῖ, ἐτρώγαν στὴν τραπέζια τους.

Ο Μέγας Πέτρος ἐνθουσιάστηκε τόσο ἀντικρίζοντας τοὺς ἥρωας αὐτοὺς, ὥστε ἄρπαξε ἓνα ποτήρι καί, ὑψώνοντάς το, εἶπε:

— Στὴν ὑγεία τῶν συναδέλφων μου!

Κ' ἔπειτα κάθησε κ' ἔφαγε μαζί τους!

Σχετικὰ μὲ τὴ μυοτικότητα τῶν ἡγεμόνων, διηγούνται ὁ κόμα καὶ τὸ ἐξῆς γιὰ τὸν Λουδοβίκο ΙΔ', ὁ ὁποῖος εἶχε συνήθως:

— Θὰ ἔρριχνα στὴ φωτιά τὸ... κατέλλο μου, ἀν ἐγνώριζε τὰ μυστικὰ τοῦ κρύθω μέσα στὸ κεφάλι μου!...

Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΑ', σ' ἓναν περίπατό του μὰ μέρα, ἀπάντησε ἓναν ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος ἔπιγαινε καθάλα σ' ἓνα ὄρατο αἶμα μὲ χρυσὰ χαλινάρια.

Πανιερώτατε, τοῦ εἶπε τότε εἰρωνικά ὁ Λουδοβίκος, στὰ παλὰ χρόνια οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ ταῖς δευαν καθολικεύοντας ταπεινὸς γαϊδάρους, χαλινωμένους μὲ πενιχρά χαλινάρια... Τὸ ξέρετε;...

Τὸ ξέρω, Μεγαλειότητε, ἀπάντησε ὁ ἐξυπνὸς ἐπίσκοπος. Ἀλλὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο κ' οἱ βασιλεῖς ἦσαν ὅλοι τοσπάνηδες καὶ φυλάγαν οἱ ἴδιοι τὰ πρόβατά τους!...

Γιὰ τὴν μεγαλοφυΐα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, διηγούνται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο:

Κατὰ τὴν αὐτὴ ἐκστρατεία τῆς ὑπερηφάνειας τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, διηγούνται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο:

Κατὰ τὴν αὐτὴ ἐκστρατεία τῆς ὑπερηφάνειας τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, διηγούνται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο:

Όταν οἱ αἰχμάλωτοι ἀντίκρυσαν τὸν αὐτοκράτορα, ἐγάρρησαν στρατιωτικὰ, παίρνοντας στάσι προσοχῆς. Ἐνας ὁ μὴς ἀπ' αὐτοὺς, νεαρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἐπεσε στὰ γόνατα καὶ εἶπε διακοπτόμενος ἀπὸ λυγμούς:

— Εἶμαι ἀνάξιος νὰ ζῶ, Μεγαλειότητε! Ἐχασα ὅλα τὰ παρόδλά μου. Παρακαλῶ νὰ μὲ σκοτώσετε ἢ νὰ μοῦ δώσετε ἓνα πιστόλι ν' αὐτοκτονήσω.

— Ἐπιδοκιμάζω τὰ δάκρυά σου, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Ναπολέων, ἀλλὰ συλλογίσου ὅτι νηκήθηκες ἀπ' τὸ στρατὸ μου, πράγμα τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ γιὰ σένα ὀχι κατασχύν, ἀλλὰ τίτλο τιμῆς!...

Ἐνας ἐνοχλητικὸς ἀπηύθυνε μὴ μὲρα στὸ δάσκημα Ἀμερικανὸν γυμναστή τὴν Μάρκ Τουαῖν τὴν ἐξῆς ἐρώτησι:

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς γιὰ τὴν ἀνίπτυξί τοῦ ἐγκεφάλου πρέπει νὰ τρώγῃ ὁ ἀνθρώπος πολὺ ψάρι;

Ο Μάρκ Τουαῖν τοῦ ἀπάντησε τότε σοβαρώτατα ὡς ἐξῆς:

— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου κύριε. Τὸ ψάρι, ἐπειδὴ περιέχει πολὺ φώσφορο, εἶναι ἐξαιρετὸ γιὰ τὸν ἐγκέφαλο. Ἀν εἶναι ἐξαιρετὸ γιὰ τὸν ἐγκέφαλο, κρίνω ὅμως ἀπ' αὐτὰ πού μοῦ γράφετε, νομίζω ὅτι γιὰ νὰ ἀναδειχθῇ καὶ ὁ ἰδικὸς σας ἐγκέφαλος πρέπει νὰ φάτε πρὸς τὸ παρόν... δυο-τρὶς φάλαγγες!

Ο Μέγας Πέτρος καὶ οἱ ἀπόμαχοι

Ναπολέων καὶ Τάλμα

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Μ. PROVINZ

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Ο Ραούλ Ζιλμπέρ εἶν' ἓνας δραματικὸς ἡθοποιός. Δὲν ὑπάρχει ἐρωτικὸς ρόλος στὰ ἔργα τῶν συγγραφέων τῆς μόδας, πού νὰ μπορῇ νὰ τὸν ὑποδῇ ἄλλος ἀπ' αὐτόν. Ο Ραούλ Ζιλμπέρ εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ἐραστὴς κ' αὐτὸ συμβαίνει τριάντα χρόνια τώρα. Ο ἴδιος ἔχει ξεπεράσει ἀπὸ καιρὸ τὸν μισὸ αἶωνα, μὰ ἡ Παρισινὴς ἔχουν συνηθίσει τόσο στὰ πολλὰ τοὺς ἐραστὰς, ὥστε ὁ Ραούλ Ζιλμπέρ τὶς γοητεύει ὅσο κ' ἓνας πρωταγωνιστὴς τοῦ κινηματογράφου εἰκοσιπέντε χρόνων.

Μία ἀπὸ τὶς γυναῖκες πού ἔχει γοητεύσει ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς εἶναι καὶ ἡ Ἀμερικανίδα Μῶντ Στάρκ, ἡ ὁποία τὸν φαντάζεται καὶ στὴν ἰδιωτικὴ του ζωῇ, ὡραῖον, ἀνδρὸ καὶ θελκτικὸ, ὅπως καὶ στὴ σκηνή. Μὰ δυὸ λόγια, εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του. Φρόντισε νὰ τὸν γνωρίσῃ, πῆγε στὸ καμαρίνι του, τοῦ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό της καὶ στὸ τέλος τὸν προσέλασε νὰ τὴν ἐπισκεφτῇ στὸ μέγαρό της. Ο Ζιλμπέρ δίστασε πολὺ νὰ δεχτῇ τὴν πρόκλησί της, ἀλλὰ στὸ τέλος, μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τῆς Ἀμερικανίδας, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Στὴν ὁρισμένη ὥρα — μὴ καταχνησμένη ὥρα ἐνὸς φθινοπορινοῦ ἀπογεύματος, — ὁ Ραούλ Ζιλμπέρ πηγαίνει στὸ μέγαρο τῆς Μῶντ, ἡ ὁποία τὸν περιμένει ἡ ἴδια στὴν πόρτα.

Μῶντ (κατενθουσιασμένη). — Σὰς ἀνοίγω μὴν μου... Ἐδῶδε ὅλους τοὺς ὑπηρετὲς μου... Εἴμαστε μόνι... Περᾶστε, Ραούλ μου!...

ΡΑΟΥΛ (μπαίνοντας στὸ σκοτεινὸ προθάλαμο). — Τὶ διαβολόκαιρος!... Νόμιζα τὸ πρωτὸ πῶς δὲν θὰ μπορούσα νὰρθῶ!... Εἶχα ἓναν πονοκέφαλο!...

Μῶντ (μ' ἐνδιαφέρον). — Εἰστε καλύτερα τώρα;

ΡΑΟΥΛ. — Ναι... Ἡ εὐχαρίστησις πὼς σὰς θλέπω ἐδῶξε τὴν ἀδιαθεσίαν μου... Ἐξ ἄλλου, πῆρα ἓνα σωρὸ ἀσπιρίνης... Ὡ! δὲν κάνει καθόλου ζέστη ἐδῶ!...

Μῶντ. — Τί λέτε; Ἐγὼ θράω!...

ΡΑΟΥΛ. — Ἐγὼ ὅμως κρυάω!...

Μῶντ (μ' ἓνα προκλητικὸ χαμόγελο). — Θὰ σὰς ζεστάνω, ἀγαπητέ μου... Ἐλάτε στὸ σαλόνάκι μου!...

Τὴν ἀκολουθεῖ φορώντας τὸ ἑκατοστὸν τοῦ κασκόλ του καὶ τὸ κατέλλο του.

Μῶντ (γελώντας πρὸς τὸν ὅλ' ἐπεὶ ἔτσι κουκουλωμένη). — Τώρα μπορεῖτε νὰ τὰ θάλατε ὅλ' αὐτά! Ἰὰ θάλαει καὶ παρουσιάζεται ἔξωφρα,

ὅτι εἶναι ὡς φαίνεται στὸ θέατρο κάτω ἀπ' τὰ φώτα, μὲ μὴ νεότητά... Ζωγραφιστὴ, ἀλλὰ εἶται, ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα: ἓνας πενητάρης μαραμένος, μὲ ρυτίδες, μὲ μαλλὰ λιγοστά καὶ γκρίζα. Ἡ Μῶντ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ ἓνα ξεφωλά λιγοστά καὶ γκρίζα.

ΡΑΟΥΛ. — Τί εἶναι; Μῶντ. — Τίποτε!... Ἡ ἔκπληξις!... Ἡ ἔκπληξις!... Ἡ εὐτυχία!...

ΡΑΟΥΛ. — Ὁραῖα!... Ἀς καθήσομε! (Ριγώντας). — Θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ ρίξετε λίγα ξύλα στὴ φωτιά!... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ θερμοκρασία ἐδῶ δὲν εἶναι πῶς μεγάλη ἀπὸ 15 θαθμούς.

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ ἐργαλεῖο πού τὸ τοποθετεῖ πλάι στὸν τοῖχο.

Μῶντ (ἐξαφνισμένη). — Πῶς; Θερμόμετρο εἶν' αὐτό;

ΡΑΟΥΛ. — Ναι, κρατᾶς πάνταν θερμόμετρο ἐπάνω μου. Ὅταν ἡ θερμοκρασία σ' ἓνα μέρος εἶναι λιγώτερη ἀπὸ εἰκοσι θαθμούς, ἀρπάζω μὴ χαρὰ συνάχι. (Καταλαβαίνοντας ὅτι πρέπει νὰ ἐρωτοτροπήσῃ). — Εἰστε ὑπέροχη σήμερα, ἀγαπητὴ μου Μῶντ! (Κυττάζοντας γύρω του). Καὶ τὸ σπῆτι σας εἶναι γοητευτικόν.

Μῶντ (χαμογελώντας). — Μία φωνὴ γιὰ τὸν ἔρατά!...

ΡΑΟΥΛ. — Ἡ ἐπιπλοὶς θὰ σὰς στοίχισε ἀκριβὰ... Δὲν

σταθήκατε καθόλου φειδωλὴ σὲ χρήματα!

Μῶντ. — Καὶ σεις, ἐλπίζω, δὲν θὰ σταθῇτε καθόλου φειδωλὸς στὸν ἔρωτά!

ΡΑΟΥΛ. — Πῶς μπορεῖτε ν' ἀμφισβάζετε;

Μῶντ. — Διάβολε!... Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε ἀκόμα οὔτε μὴ ἐρωτικὴ κουβέντα!... Φτάνετε στὸ σπῆτι μιᾶς ὡραίας γυναῖκας πού σὰς ἀγάπησε — καὶ πού σὰς ἀγαπᾷ ἀκόμα πολὺ — σὰν νὰ κάνετε μὴ τυχαιὰ ἐπίσκεψιν... Οὔτε κἀν μὲ φιλήσατε ἀκόμα...

ΡΑΟΥΛ (ὁποκριτικὰ). — Δὲν τολμοῦσα!...

Μῶντ. — Ἐ λοιπὸν, τολμήστε... Τολμήστε, ἀγαπᾶστε τὸ ἐπιτρέπω! (Ο Ραούλ πλησιάζει κρατώντας τὸ χέρι του ἐνῶ πακέτο πού δὲν τὸ ἄφησε καθόλου ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἀφίξεώς του). — Μὰ ἀφήστε λοιπὸν αὐτὸ τὸ δέμα. (Νευριασμένη): Τί πολὺτιμο λοιπὸν ἔχετε ἐκεῖ μέσα;

ΡΑΟΥΛ. — Διάφορα μικροπράγματα πού θὰ τὰ χρειασιῶ σὲ λίγο... (Ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ἑσθῆς τὸ πακέτο): Ναι, ἔχετε δίκην... Ἀς παραδοθῶμε δλόκληροι στὴ χαρὰ αὐτῆς τῆς ἐξαιρετικῆς στιγμῆς... αὐτῆς τῆς στιγμῆς... (Μὴ θρῖσκοντας τὴν κατάλληλῃ λέξει, τὴν φιλεῖ... Ἐπειτα, λέει ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του): Τὴν ξέρω τὴν τέχνη τοῦ φιλήματος, ἔ; Μ' ἐρχετε δὴ στὸ «ὄητα»... ἓνα ἔργο στὸ ὁποῖο φιλάω ὅχτῳ γυναῖκες; Καὶ τὶς φιλάω τρεῖς φορές τὴν καθεμιά!... Κι' ἔχω ὀρθὴ εἰκοσιτέσσερες τρόπους φιλήματος!... Ἐπρεπε νὰ μὲ ἦτε! Ἐπρεπε νὰ μὲ δῆτε!...

Μῶντ. — Μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε αὐτὰ τὰ εἰκοσιτέσσερα φιλήματα καὶ σὲ μένα... (Παρασώροντας τὸν κανάπε): Ἐλάτε ἐδῶ κοντά μου!... Ἐλα!... Μπορεῖτε νὰ μοῦ μιλάτε καὶ σὺ στὸν ἐνικό!... Κάνε μου τὴν ἐξομολόγησί σου!...

ΡΑΟΥΛ. — Τὴν ἐξομολόγησί μου;

Μῶντ. — Ναι, πές μου τί νοιώθεις γιὰ μένα, μίλα μου γιὰ τὴ φωτιά πού καίει μέσα σου!... Πές μου λόγια φλογισμένα... ΡΑΟΥΛ. — Σὰν αὐτὰ πού λέω στὸν «Δὸν Ζουάν». «Ὡ, εἶ, ἡ πῶς ἐπιθυμῶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, τοῦ πού πάντοτε ὠνευρέθηκα, εἶ, πού μ' ἔνα θλέμμα σου μοῦ ἀναστάτωσε τὴ ζωῇ, ἓνα σου φίλημα μ' ἀνέβασε στὸν οὐρανὸν!...»

Μῶντ. — Ὡ! πόσο θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω, ἀγαπώντας με!... ΡΑΟΥΛ. — Ἄνοιγο κλειδώνοντας τὰ θύλαρά της). — Ναι, ναι, λέγε!... Λέγε ἀκόμα... ΡΑΟΥΛ. — Μὰ ξεχνάτε πὼς πρέπει νὰ παίξω ἀπόψε στὸ θέατρο...

Μῶντ. — Ἐ, κ' ὕστερα;

ΡΑΟΥΛ. — Μὰ ἀν ἐξακολουθήσω ν' ἀπαγγέλλω ἐδῶ, δὲν θὰ ἔχω κατόπιν καμμιὰ διάθεσι νὰ παίξω στὸ θέατρο...

Μῶντ. — Συλλογίζεσαι αὐτὰ τὰ πράγματα σὲ στιγμὲς ἔρωτος;

ΡΑΟΥΛ. — Ναι, συλλογίζομαι τὴν καλλιτεχνικὴ μου φήμη, ὅθ' τὴν χάσω, ἀν δειχθῶ κατώτερος τοῦ ἑαυτοῦ μου. (Ἡ Μῶντ ὑψώνει τοὺς ὤμους της): Θύμωσες!... Γιατί;... Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲν ἐξακολουθήσω... Μὰ θυμάσαι στὸν «Πόθος», σ' ἓνα ἔργο, στὸ ὁποῖο ἀκριβῶς κατακτῶ μὴ θυμωμένη γυναῖκα;...

Μῶντ (νευριασμένη). — Ὅχι, δὲν σὲ εἶδα! Ἐπειτα ὁ «Πόθος» πού παίζεις ἀπάνω στὴ σκηνὴ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει ὁ δικὸς μου πόθος. (Τραβώντας τὸν ἀπότομα κοντὰ της. Ο Ραούλ θγάζει μὴ μικρὴ κραυγὴ): Τί τρέχει;

ΡΑΟΥΛ. — Μ' ἔκανες νὰ πονέσω στὸν ὄμο... Ὑποφέρω,

Θέλετε, από αρθροτικά...

ΜΩΝΤ.— Άγαπημένε μου, πάρε με στα γονατά σου!...

ΡΑΟΥΛ (τ ρ ο μ α γ μ έ ν ο ς).— Άδύνατον!

ΜΩΝΤ.— Γιατί;

ΡΑΟΥΛ.— Γιατί έχω ρευματισμούς...

ΜΩΝΤ.— Άλήθεια;... Μά, φίλε μου, είσαι... παθολογικό μουσείο!

ΡΑΟΥΛ (π ε ι ρ α γ μ έ ν ο ς).— Ω! μην είσαι υπερβολική!... Όλος ο κόσμος έχει τις μικρές του ατέλειες... 'Η δικές μου είν' ένδοξες!

ΜΩΝΤ.— Νά ήταν τουλάχιστον αλήθεια αυτό!

ΡΑΟΥΛ (κ α τ α λ α θ α ί ν ο ν τ α ς ό τ ι π ρ έ π ε ι ν ά π α ρ α φ ε ρ θ ή λ ί γ ο).— Μικρή μου, αγαπημένη μου Μώντ, θά δης σέ λίγο πώς αυτό που σου λέω είν' αλήθεια... Σέ λατρεύω... Είσαι γοητευτική, πρωτότυπη, διασκεδαστική! Μου θυμίζεις τή Σ υ λ θ ί α στο «Αίω-νιο Θήλυ»! Μά είδες σ' αυτό τό έργο;

ΜΩΝΤ (δ ι α κ ό π τ ο ν τ ά ς τ ο ν).— 'Α! όχι! όχι!... Φτάνει!... Έδω θέλω νά σε δώ!

Κολλάει τά χείλη της στά δικά του. 'Ο Ραούλ κάνει μία απότομη κί-νηση.

ΜΩΝΤ.— Τι είναι πάλι;

ΡΑΟΥΛ (γ υ ρ ί ζ ο ν τ α ς τ ό κ ε φ ά λ ι τ ο υ α λ λ ο ύ γ ι ά ν ά ξ α ν α θ ά λ η σ τ η θ έ σ ι τ η ς τ ή ν ψ ε ύ τ ι κ η ό δ ο ν τ ο σ τ ο ι χ ί α τ ο υ): Τί-ποτε!... Τίποτε!...

ΜΩΝΤ.— Ω! έχεις ψεύτικα δόντια!... (Μ έ ά π ο γ ο -ή τ ε υ σ ι): Κι' έγω πού τά εύρισκα τόσο ωραία!...

ΡΑΟΥΛ (σ φ ί γ ο ν τ ά ς τ η ν).— Μά έχω και δικά μου, σου τ' ορκίζομαι... Μικρή μου Μώντ, μην προσέχης τόσο άσημαντες λεπτομέρειες!... Ω! Ω!...

ΜΩΝΤ.— Τι είναι πάλι;

ΡΑΟΥΛ.— Τίποτε... Τίποτε... ('Α ν ο ί γ ο ν τ α ς τ ό δ έ μ α τ ο υ, θ γ ά ζ ε ι κ ά τ ι σ κ ο ν ά κ ι α): Σας παρακαλώ, μου επιτρέψτε; Είπε ή ώρα πού πρέπει νά πά-ρω τά σκονάκια μου γιά τή χώνεψι...

ΜΩΝΤ (ή ό π ο ί α τ ρ α β ι έ τ α ι ά π ό τ ο μ α π ί σ ω).— 'Ελεύθερα! 'Ελεύθερα!... Πάρτε τά σκονάκια σας μέ τήν άνεσί σας... 'Εγώ δέν θά σας ένοχλήσω πειά...

Πηγαίνει και κάθεται μέ ψυχρότητα στήν άλλη γωνιά τοῦ δωματίου.

ΡΑΟΥΛ (ξ α φ ν ι α σ μ έ ν ο ς).— Πώς, δέν θέλεις πειά... 'Ελα, αγαπημένη μου, στήν άγκαλιά μου...

ΜΩΝΤ.— Ευχαριστώ!... Δέν έχω καμμία διάθεσι νά μέ κολλήσετε συνάχι ή γρίπη...

ΡΑΟΥΛ (π ρ ο σ π α θ ώ ν τ α ς ν ά σ υ ν έ λ θ η).— Τί σημασία έχει ή γρίπη σέ μία στιγμή έρωτικής μέ-θης!...

ΜΩΝΤ (ν ε υ ρ ι α σ μ έ ν η).— Αφήστε με, σάς παρακαλώ!... 'Α! Μπορείτε νά πηγαίνετε... 'Αρκετά! 'Αρκετά! Φτάνει πειά!...

ΡΑΟΥΛ.— Είστε ύπεροχη στό θυμό σας!... Μά θά σάς νικήσω... όπως στήν «Α ν τ ω ν ί α» τοῦ Δουμά - υιοῦ νι-κάω τήν γυναίκα πού δέν θέλει νά υποκύψει... Μ' έχετε δη-σ' αυτό τό έργο;

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου!... Σω-πάτε!... Σωπάτε!... Μου προκαλείτε άηδία!... Σας είδα και σάς παραείδα!...

(Σ π ρ ώ χ ν ο ν τ ά ς τ ο ν π ρ ό ς τ ή ν π ό ρ -τ α). 'Εθγάτε, κύριε... 'Ε-θγάτε! Θά σάς στείλω τό... φαρμακείο σας στό σπίτι σας, στό... μέγαρο τών 'Α-πομάχων!...

Μένοντας μόνη ή Μώντ κυριεύεται από μία νευρι-κή κρίσι, εσχίζει τό μαν-τηλάκι της, κομματιάζει τά μαξιλαράκια τοῦ καναπέ.

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου! Αύ-τός λοιπόν είνε ό άνθρω-πος πού εικοσιπέντε χρό-νια τώρα κάνει τίς Παρι-ζιάνες νά όνειρεύονται τόν έρωτα;...

ΜΙΧΕΛ ΠΡΟΒΙΝΣ

ΑΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

Η κακομοιριά των φιλαργύρων. Μιζέροι και θανάτου. Τό σχοινί τοῦ κρεμασμένου. Τό άκραί-ωντον τής τσιγκουνιάς. 'Ο φιλαργύρος πού γυ-νίζει κτλ. κτλ.

Κάποτε ένας φιλαργύρος, επειδή θρέθηκε στή σκληρή νάγκη νά ξεδεψή μερικά χρήματα, άπέλειπτε τόσο, ώστε έποφασισε ν' αυτοκτονήση... Ήλθε λοιπόν ένα σχοινί, πέ-ρεσε σ' ένα δέντρο και πέρασε τό λαϊμό του στή θήλια. Κάποιος γείτονας του όμως τόν είδε, έτρεξε και τόν έκα-τό σχοινί γιά νά τόν γλυτώση.

Μά ό φιλαργύρος, αντί νά ευχαριστήση τόν σωτήρα... ζήτησε νά τού πληρώση τό σχοινί πού τού κατέστρεψε!

Κι' ό φτωχός γείτονας πλήρωσε τόν «τιςρεμέ» αυτόν, α-λά κι' ώρκίστηκε νά μη ξανακαταευθί στις δουλειές τών φιλαργύρων, είτε κρεμασμένοι είνε, είτε καίγονται, είτε πω-γονται στή θάλασσα...

Κάποιος άλλος φιλαργύρος, όταν έπρόκειτο νά τού πά-ρη μέτρα ό ράφτης του στά πέντε χρόνια μια φορά, ανη-θιζε νά μένη τρείς μέρες νηστικός γιά ν' άδυνατίσει κι' έ-τσι... νά μη χρειάζεται πολύ ύφασμα γιά τά ρούχα του...

Ένας άλλος φιλαργύρος πάλι, πού ζούσε μόνος του σ' ένα έρημικό σπιτάκι, είχε μαζί του έναν σκύλο, ό όποιος έφόρνησε κάποτε από τήν καταναγκαστική διαίτα πού τού επέβαλλε ό κύριός του.

Τότε ό φιλαργύρος, γιά νά μην αγοράση άλλο σκυλί, έβγαине κάθε νύχτα στόν κήπο του και... γαύγιζε άρρη-στό, μιμούμενος τέλεια τή φωνή τοῦ ψόφιου σκύλου του, γιά νά φοβίξη και ν' άπομακρύνη τούς κλέφτες!...

Ένας φιλαργύρος άναγκάστηκε μία μέρα πού θρίσκα-το στήν έκκλησία, νά ρίξη ένα νόμισμα στό δίσκο πού είχα-το γυάλει γιά κάποιο φιλανθρωπικό σκοπό.

Ό έπίτροπος όμως, κατά λάθος, ξαναπήγε κοντά του.

— 'Εδώκα πρό όλίγου! είπεν ό φιλαργύρος.

— Τό πιστεύω, αλλά δέν σάς είδα, άποκριθήκε ό έ-πίτροπος κι' έκανε νά φυγή.

Τότε πετάχτηκε κάποιος πού στεκόταν κοντά στόν φιλα-ργύρο και πού γνώριζε τήν τσιγκουνιά του, και είπε:

— 'Εγώ τόν είδα, αλλά... δέν τό πιστεύω!...

Ένας πολύ φιλαργύρος κι' άρχικλέφτης χωρικός πήγε κάποτε νά έξομολογηθή. 'Ανάμεσα σ' άλλα μικροπαρπα-ματά του, ώμολόγησε στόν πνευματικό ότι είχε κάνει και μία κλεψιά.

— 'Εκλεψα ένα τραγί, δέσποτά μου, είπε, από κάποιον γείτονά μου.

— Τι λές, τέκνον μου; Πρέπει νά τό έπιστρέψης άμέσως στό νοικοκύρη του.

— Δυστυχώς τό έχω φάει, πάτερ, άπάντησεν ό χωρικός.

— Τόσο τό χειρότερο γιά σένα. Γιατί στή Λευτέρα Παρουσία, τό τραγί θα ζωντανέψη και θα σε κατα-γορήσει, κι' έτσι θα πιάς στήν Κόλασι.

— Θα ζωντανέψη, είπα; ρώτησε ό χωρικός.

— Βέβαια!...

— 'Α! τότε όλα διαλύ-νονται.

— Πώς; ρώτησε ό έξο-μολογητής.

— 'Απλούστατα, άφοῦ το-τραγί θα ζωντανέψη, στή Δευτέρα Παρουσία, θα τώ δώσω στόν γείτονά μου και θα τού πώ: «Πιά τό τραγί σου. Πάρ' το και έ-φορτώσου με γιά νά μ' έ-πάω στήν Κόλασι».

Κόκκαλο ό πνευμα-τικός.

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΖΑΜ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ό ποιητής έκύτταξε τούς φίλους του, τούς συγγενείς του, τόν πατέρα, τό γιατρό, τό σκυλάκι, πού ήσαν στήν κά-μαρη και πέθανε.

Σ' ένα κομμάτι χαρτί, γράψανε τ' όνομά του και τήν ή-λικία του: δεκαοχτώ χρονών.

Φιλώντας τον στό μέτωπο οί φίλοι τοῦ κ' οί συγγενείς, ένωσαν πώς ήταν κρύο, μά εκείνος διόλου δέν αισθάν-θηκε τά χείλη τους γιατί βρισκόταν στόν ούρανό. Και δέν άναρωτήθηκε καθόλου, έτσι πού έκανε όταν ήταν στή γή, άν ό ούρανό ήταν έτσι ή άλλοιώς. Μιά πού βρισκόταν έ-κεί δέν είχε ανάγκη από τίποτε άλλο.

Η μητέρα κι' ό πατέρας του πού ήσαν δέν ήσαν πριν άπ' αυτόν πεθαμένοι, ήρθαν νά τόν ανταμώσουν. Δέν έ-κλεισε κανείς τους γιατί κ' οί τρείς δέν χωρίστηκαν ποτέ.

Η μητέρα του τού είπε:

— Βάλε τό κρασί νά κρυώση. Θα φάμε τώρα μαζί μέ τόν Καλό Θεό, κάτω από τό κίσκι τοῦ κήπου τοῦ παρα-δείσου.

Ό πατέρας του τού είπε:

— Πήγαине εκεί κάτω νά κόψης φρούτα. Κανένα δέν εί-νε φαρμακερό. Τά δέντρα μόνα τους θα σου τ' άπλώσουνε, χωρίς τά φύλλα τους, ούτε τά κλαδιά τους νά πονέσουνε, γιατί είνε άνεξάντηλα.

Ό ποιητής γέμισε από χαρά, γιατί ήξερε πώς είχε χρέος νά ύπακούση στούς γονείς του. Όταν γύρισε από τά φρού-τα και βύθισε τίς καράφες τό κρασί μέσ' στό νερό, είδε τήν γρηά του σκύλλα, πού είχε πεθάνει πριν άπ' αυτόν, νά τρέχη κουνώντας τήν ουρά της. Τού έγλυψε τά χέρια και κείνος τήν έχάιδεψε. Κοντά της είχε όλα τά ζωά πού ά-γάπησε περισσότερο στή γή: ένα μικρό πυρρό γατάκι, δυό γατάκια σταχτιά, δυό γατούλες άσπρες, ένα πουλάκι, δυό κόκκινα ψάρια.

Και είδε στό έτοιμο τραπέζι νά κάθονται ό Καλός Θεός, ό πατέρας κ' ή μητέρα του, ένα άραίο κορίτσι πού είχε ά-γαπήσει έδω κάτω και πού τόν άκολούθησε στόν ούρανό, άν και δέν είχε πεθάνει.

Κατάλαβε πώς ό κήπος τοῦ παραδείσου δέν ήταν άλλος παρά ό κήπος τοῦ γενεθλίου του σπιτιού, κά-τω στή γή, στά 'Ανα Πυ-ρηνάια, γεμάτος από συνη-θισμένα κρίνα, ροδιές και λάχανα.

Ό Καλός Θεός είχε βά-λει χάμα τό μπαστούνι του και τό καπέλλο του. Ήταν ντυμένος σάν τούς φτωχούς τών μεγάλων δρόμων, κεί-νους πού μέσα σ' ένα δισά-κι έχουν ένα κομμάτι ψωμί και πού ή έξουσία τους συλλαμβάνει στήν είσοδο τών πόλεων και τούς φυλα-κίζει επειδή δέν ξέρουνε νά υπογράφουνε. Τά γένεια του και τά μαλλιά του ήσαν άσπρα σάν τό φως τής ήμέ-ρας και τά μάτια του βα-θεία και μαύρα σάν τή νύ-χτα.

Είπε, ή φωνή του ήταν γλυκεία:

— Νάρθουν οί άγγελοι νά μάς περιποιηθούν, άφοῦ ή εύτυχία τους είνε νά ύ-πηρετούνε.

— Τότε άπ' όλες τίς γω-νίες τοῦ θείου κήπου είδα-με νά προστρέχουν λεγεώ-νες. Πιστοί ύπηρετες πού

στή γή είχαν αγαπήσει τόν ποιητή και τήν φαμίλια του. 'Ο γέρο Γιάννης, πού πνίγηκε σώζοντας ένα άγοράκι, ή γρηά Μαρία πού είχε πεθάνει από ήλιασι, ό Πέτρος ό κου-τούς, ή 'Ιωάννα και ακόμα μία άλλη 'Ιωάννα.

Ό ποιητής σηκώθηκε γιά νά τους τιμήση και τούς είπε:

— Καίστε στή θέσι μου, γιατί πρέπει νά είσαστε κοντά στό Θεό.

Και ό Θεός χαμογέλασε, γιατί γνώριζε από πριν τήν ά-πόκρισί τους.

— Η εύτυχία μας είνε νά ύπηρετούμε. 'Ετσι είμαστε κοντά στό Θεό. Σῦ ό ίδιος δέν ύπηρετείς τόν πατέρα σου και τήν μητέρα σου; Μήπως εκείνοι δέν ύπηρετούν εκείνον πού μάς ύπηρετεί;

Και άξαφνα είδε τό τραπέζι νά μεγαλώνη, νέοι συνδαι-τημόνες παρεκάθησαν.

Ό πατέρας και ή μητέρα τής μητέρας του και τοῦ πα-τέρας του και ή προηγούμενες γενεές.

Ήρθε τό βράδυ. Οί πιό ήλικιωμένοι κοιμήθηκαν. 'Ο ποιητής και ή φιλενάδα του, αγαπηθήκανε. 'Αλλά ό Θεός, πού τούς είχε ύποδεχθή ξανάρχισε τό δρόμο του, όμοιος μέ τούς φτωχούς τών μεγάλων δρόμων, κείνους πού μέσα σ' ένα δισάκι έχουν ένα κομμάτι ψωμί και πού ή έξουσία τους συλλαμβάνει στήν είσοδο τών πόλεων και τούς φυλακίζει επειδή δέν ξέρουνε νά υπογράφουνε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

Ό Σαρλώ διηγείται συχνά τήν κάτωθι χαριτωμένη Ιστο-ρία, πού συνέβη σέ μία κινηματογραφική εταιρεία, στήν ό-ποία εργαζόταν άλλοτε:

Μία μέρα, εκεί πού γινότανε συνεδρίασις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τής εταιρείας, ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και τέσ-σερις άνδρες προσωποειδοφόροι εισήλθαν, μέ τά περιστρο-φα στό χέρι:

— Γρήγορα, τά ρολόγια σας, τά κοσμήματά σας! φώ-ναξαν.

Οί σύμβουλοι έσκασαν στά γέλια και συνεμορφώθησαν πρός τήν διαταγή, λέγον-τας:

— Μπράβο! μπράβο! πολύ έξυπνη, πρώτης τά-ξεως φάρσα!

Είχαν νομίσει οί άνθρω-ποι, ότι άνεγνώρισαν κάτω από τίς προσωπίδες τέσ-σερις από τούς συνεργά-τες των ήθοποιούς.

Τά πορτοφόλια, όμως, τά κοσμήματα και τά ρο-λόγια τους δέν ξαναγύρι-σαν στούς κυρίους των. Οί «συμμορίται» ήσαν πραγματικοί λαποδύτες!

ΠΑΝΣΕΔΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Πριν άποφασίσης νά δι-ορθώσης τούς άλλους, φρόντισε νά διορθώσης τόν έαυτό σου πρώτα.

Φε νε λ λ ό ν

Πήγαине όπου θέλεις: ή συνείδησίς σου θα σε συν-τροφεύη πάντα.

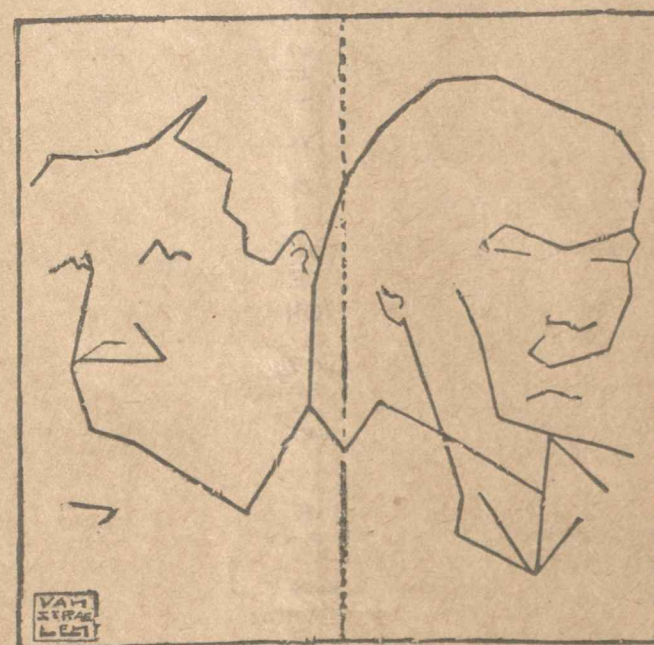
Ν τ ι ν τ ε ρ ώ

Η φιλαλήθεια είνε μεγάλο προτέρημα. 'Υπάρχει όμως και κάποιο μεγαλύτερο: ή διάκρισις. Β ο λ τ α ί ρ ο ς

Η ζωή είνε ένα λουλού-δι, ό έρωας είνε τό μέλι του.

Ο δ υ κ ά

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΚΑΚΙ ΣΑΣ

Αντιγράφετε αυτό τό σχέδιο σέ διαφανές χαρτί, διπλώστε στή γραμ-μή μέ τά στίγματα και θα ήθετε τή γελοιογραφία ενός διασήμου ξένου συγχρόνου πολιτικού.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ZENNEBRAND

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Καλά, καλά, κόρη μου, της είπε, κάνε όπως θέλεις εσύ.

Και την έφιλησε με στοργή στα μάτια. 'Αμέσως κατόπιν η Φλωρέτα έφυγε για το σπιτάκι των Καμάρ, για να δει τους φίλους της και να τους πάει τρόφιμα. Βρήκε τον γέρο Καμάρ να κόβει πέτρες σ' έναν κοντινό λόφο.

Η δουλειά εκείνη ήταν πολύ δύσκολη κι' επικίνδυνη. Ο Καμάρ άνοιγε στο βράχο τρύπες μ' ένα λοστό, τις γέμιζε με δυναμίτιδα, τοποθετούσε το φυτίλι, έβαζε φωτιά κι' ένα κομμάτι από τον πετρώδη λόφο τινάζονταν στον αέρα και γινόταν κομμάτια.

Η σύζυγός του έπλενε σε μία μικρή σκάφη τα ρούχα των παιδιών. Αυτά μόλις άναγνώριζαν τη Φλωρέτα, έτρεξαν γύρω της και την περικύκλωσαν. Τό 'ν' απ' αυτά προσπαθούσε να σηκώσει το σκέπασμα του καλαθιού της για να δει τι είχε μέσα. Την ημέρα που η Φλωρέτα τους είχε πει το κουνέλι και τα άλλα τρόφιμα, είχαν χορτάσει τόσο καλά — πράγμα που σπανίως τους συνέβαινε — ώστε δεν έχασαν καθόλου την καλή κοπέλλα που τους το είχε πεί.

Ο Καμάρ, αφήνοντας τη δουλειά του, πήγε κι' άνοιξε την πόρτα του καλυθόσπιτου και η γυναίκα του, αφού σκούπισε τα χέρια της στην ποδιά της, μπήκε μέσα, ακολουθούμενη από τα παιδιά της.

— Κάθισε, κυρία Φλωρέτα, της είπε. 'Εσύ είσαι γατακόκκινη... Μ' αυτό το βάρος που κρατάς στα χέρια σου, έχεις καταϊδρώσει...

Και η γριά μητέρα πήρε από το χέρι της το καλάθι, μ' έναν τρόπο ο οποίος έδειχνε μεγάλη περιέργεια και σήμαινε: «Τί να έχει άρα γε μέσα;»

— Σας έφερα τρεις οκάδες κρέας, τρεις οκάδες βούτυρο αλατισμένο από την αγελάδα μας και τρία ψωμιά, είπε η Φλωρέτα σάν ν' απαντούσε στη φτωχή μητέρα.

— Σ' εσύ δεν είσαι κορίτσι, εσύ είσαι άγγελος! φώναξε η καλή γυναίκα, κατασυγκινημένη. Πόσο καιρό έχουμε να βάλλουμε κρέας στο στόμα μας!

— Έχω κάτι να σου πω, κύρ Καμάρ, είπε η Φλωρέτα γυρίζοντας προς τον λατόμο.

Και κάθισε σάν να επρόκειτο να μιλήσει πολλή ώρα.

— Θά σ' άρεσε, τον ρώτησε, να εύρεις δυο χτηματάκι, να κάθεται με την οικογένειά σου μέσα στο σπιτάκι του και να καλλιεργεί τα χωράφια;

— Μά, κόρη μου, ποιός μ' ενοικιάζει έμας σπιτί και χωράφια; Μά τι ν' αγοράσουμε αγελάδα και ά'ετρα, 'Από τη μεγάλη φτώχεια μας, κανένας δεν μ' ενοικιάζει πια...

— Μά αν εύρισκες κανένα τέτοιο χτηματάκι και σέ βοηθούσαν και λίγο, πώς θα σου φαινόταν;

— Όποιος πεινάει, δεν τον ρωτάνε αν θέλει να φάει, απάντησε ο Καμάρ. Μά γιατί με ρωτάς; 'Ετσι, όποιο περιέργεια, ή έχεις κανένα σκοπό;

— Κύρ Καμάρ, έρχομαι από τον πατέρα μου να σου πω νάρθηκες στο χτήμα που αγοράσαμε τελευταία... Δεν είναι μεγάλο, μά μπορείς να δουλεύεις κι' άλλοι με μεροκάματο...

— Ω! Ο Θεός να σ' εβοηθή πάντα για την καλή σας καρδιά! φώναξε η γυναίκα του Καμάρ. Αυτό το χτηματάκι μου έχει μπη στην καρδιά μου. Κάθε φορά που περνούσα από κει, έλεγα από μέσα μου: «Νά, αυτό το χτήμα μ' εφτάνει...» Μά με τί ν' αγοράσουμε αγελάδα; Ούτε λεφτό δεν έχουμε...

— Θα προσπαθήσουμε να σ' εβοηθήσουμε, κυρά Καμάρ, απάντησε η Φλωρέτα. 'Ως το Πάσχα που μ' ερχεται, έχει ο Θεός...

Η Φλωρέτα, αφού κουβέντιασε λίγο με τα παιδιά, έφυγε. Δεν ξαναγύρισε όμως κατ' ευθείαν στο σπιτί της, αλλά

πήγε πρώτα — πρώτα στην αγορά των Ντεμάρ.

Είχε να δει την κυρά Ντεμάρ από τότε που σηκώθηκε από την άρρωστίει της! Γι' αυτό την αγάπησε και την φίλησε με μεγάλη συγκίνηση.

Τα μάτια της Φλωρέτα μιλούσαν περισσότερο από το στόμα της. Κ' η αγαθή γυναίκα καταλάβαινε όσα της έλεγαν, γιατί πριν η Φλωρέτα άνοιξη το στόμα της, η κυρά Ντεμάρ φώναζε σάν ν' απαντούσε στις ένδεχόμενες απαντήσεις της:

— Ναι, κόρη μου, ξέρω ότι μ' ενοιάζει!

Αλλά η Φλωρέτα λυπόταν πολύ που δεν έβλεπε πια αυτό το αγαπημένο σπιτί τον φίλο της. Στη θέση του ήταν ο εξάδελφός του ο Θωμάς, αλλά πια διαφορά! Ο Θωμάς αυτός ήταν ένα κοιμισμένο παιδί που δεν έκανε άλλο παρά να τρώει από το πρωί ως το βράδυ και που μόλις και μετά βίας σηκώθηκε από την θέση του για να πη στην Φλωρέτα μία καλημέρα.

Η καλή νέα είχε στο μυαλό της το σχέδιο που έβλεπε. Είπε λοιπόν στην κυρά Ντεμάρ πώς, σιγά-σιγά της έβγαζε τη ιδέα να εγκαταστήσει τον Καμάρ με την οικογένειά του στο κτήμα του πατέρα της και πώς ο Καμάρ δεν είχε χρήματα για ν' αγοράσει αγελάδα. 'Ωστόσο, επρόσθεσε, ο καθείς έδινε κάτι, θα μπορούσαν να μαζέψουν το ποσό που χρειαζόταν για ν' αγοράσουν την αγελάδα.

— Σωστά, κόρη μου, της απάντησε η κυρά Ντεμάρ. 'Εγώ εύχαρίστως θα πω στον άντρα μου να δώσει πενήντα φράγκα.

Η Φλωρέτα την φίλησε χαρούμενη. Και η κόρησα να λάντ θα έδινε βέβαια κάτι, και ο γέρο 'Αλλάρ και ελ...

Πραγματικά, έπειτ' από δυο μήνες, η κόρησα έστειλε από το Παρίσι στην εξοχική της βίλλα. 'Εμεινε δε κατάπληκτη όταν είδε πόσο είχε αλλάξει η Φλωρέτα.

— Πόσο μεγάλωσε, μικρούλα μου! της είπε. Η άρρωστίει σου σ' έκανε να ρίξεις μπόι. 'Ημουν πολύ άρρωστη για σένα. Είχα σκοπό να σου φέρω ύψασμα για να ρωτάς ένα-δυο φορέματα, μά καλύτερα να μου πής εσύ ό που τί σου άρέσει. Τί θέλεις λοιπόν;

— Κάτι ήθελα, μά δεν το μω...

— Λέγε, αφού σου το ζητώ...

— 'Ηθελα πολύ να βρω χρήματα για μία αγελάδα.

— Μήπως ψόφησε ή δική σας αγελάδα;

— 'Ω! Όχι, τα χρήματα αυτά δεν σ' εφτάνουν για να αγοράσεις, αλλά για κάτι φτωχούς, όπως είμαστε και μεις άλλοι, πριν ή κυρία κόρησα μ' εβγάλη από τη φτώχεια και την κακομοιριά...

Και η Φλωρέτα διηγήθηκε στην κόρησα την ιστορία της οικογένειας Καμάρ. Είπε ακόμα ότι ο πατέρας της τον παραχωρούσε το σπιτάκι τους για να κατοικήσουν και τα χωράφια τους για να τα καλλιεργούν, ότι η κυρά Ντεμάρ έδινε πενήντα φράγκα.

— Καλά, είπε η κόρησα χαμογελώντας, δίνω κι' εγώ τα υπόλοιπα. Και μην ξεχνάς, Φλωρέτα, πώς σε δόσε φιλανθρωπία κάνεις, θά δίνω εγώ τα μισά.

— Ω! κυρία, δίνετε πολλά, πάρα πολλά, είπε η Φλωρέτα. Και ο κύρ 'Αλλάρ ήθελε να δώσει πενήντα φράγκα.

— Ο 'Αλλάρ άς τους αγοράσει έν' ά'ετρα... 'Ετσι θά τους λείψει τίποτε... Την Κυριακή πήγαινε ν' αγοράσει ά'ετρας τις εύχαρίστες είδησεις στους προστατευόμενους σου!

Είχε ρηθί τώρα κ' η σειρά της Φλωρέτας να πηγαίνει, όπως άλλοτε ή κόρησα ντε λάντ, την εύτυχία, όπου κι' εβγήκε...

Με τις διακοπές, ο Ζάκ ξαναγύρισε στην βίλλα. Και τότες επίσης είχε ψηλώσει, γιατί κόντευε πια να κλείσει τα δεκαεφτά του χρόνια. Τώρα έμοιαζε λίγο στο πρόσωπο με την κόρησα ντε λάντ, αλλά τα μάτια της ήταν τόσο γλυκά και συμπαθητικά, ένω του γιου της... 'Ω! το γυ...

της δεν ένέπνεαν καθόλου εμπιστοσύνη...

Η Φλωρέτα βρισκόταν στο δάσος μία μέρα, όταν εξαφνα συνάντησε τον Ζάκ. Ο γιός της κοήσης ντε λάντ είχε μαζί του και τα ξηρα σκυλιά του, τα οποία μόλις είδαν τη Φλωρέτα έτρεξαν προς αυτήν κι' άρχισαν να τη δάβει ως το λαιμό της για να την χαϊδέψουν.

— Αι εσύ είσαι, Φλωρέτα; Δεν σε γνώρισα. Δεν είσαι πια κοριτσάκι... 'Εγινες άσπρη και τριανταφυλλένια σάν άρχοντοπούλα...

— 'Ημουν πολύ άρρωστη, κύριε Ζάκ.

— Αλήθεια... Κι' εγώ νόμιζα πώς οι χωριάτες δεν άρρωσταίνουν...

Κι' έπειτ' από την... εύγενική αυτή φράση, ο Ζάκ γύρισε τη ράχη του προς την Φλωρέτα.

Μία μέρα, η κόρησα ντε λάντ θέλησε να πάη να έπισκεφθί το κτήμα του κ. Ντεβίν, που είχε πολλά ζώα, κι' έπειτα τους σταύλους και το χοιροτροφείο του κ. Ντελαμότ. Τα δυο αυτά χτήματα γειτόνευαν. Η κόρησα διέταξε να ζέψουν το άνοιχτό της άμάκι κι' είπε στον Φραντί να καθήση κοντά της γιατί ήθελε να τον συμβουλευτή για μερικά ζώα που σκόπευε ν' αγοράσει, και πήρε και την Φλωρέτα μαζί της.

— Θά μάθης το γιατί, της ε...

Ο Ζάκ θέλησε να πάη κι' αυτός με την μητέρα του. Κάθισε λοιπόν κοντά της στο άμάκι κι' η Φλωρέτα άπέναντί τους.

Ο δρόμος ήταν ωραιότατος. Τό ποτάμι έτρεχε εδω ήσυχο, άλλοι έπεφτε με όρμη από ψηλά κι' ο ήλιος μετέβαλλε κάθε σταγόνα του νερού σε διαμάντι.

— Ζάκ, κύταξε τί όμορφος καταρράκτης! είπε η κόρησα ντε λάντ στον γιό της. Είν' ένας μικροσκοπικός Νιαγάρας!

Αλλά τα μάτια της Φλωρέτας συνάντησαν τη στιγμή εκείνη τα μάτια του Ζάκ, ο οποίος δεν τόλμησε πια να πη τίποτε.

Ο μικρός εκείνος καταρράκτης έμοιαζε πολύ με τον άλλο στον όποιον είχαν κινδυνεύσει να πνιγούν!

Σε μία στιγμή ο Ζάκ φαντάστηκε την βάρκα, το ρεύμα, το κουπί που του είχε ξεφύγει, την Φλωρέτα, ή οποία προσευχόταν γονατιστή και τον Γιάνη που τους έσωσε...

Αλήθεια, που ήταν ο Γιάνης; Δεν τον είχε δη καθόλου από τότε που γύρισε στη βίλλα.

Όστόσο, ο Ζάκ με κανένα τρόπο δεν θέλησε να λάνη λόγο γι' αυτόν, γιατί η Φλωρέτα θά καταλάβαινε ότι συλλογιζόταν το δυστύχημα του περασμένου χρόνου.

Μονάχα η κόρησα, που ήταν καταγοητευμένη από το ωραιότατο τοπίο, μιλούσε.

Τέλος, όταν είδε πώς είχε ανάψει στο έπακρο τον πόθο των φίλων της, φώναξε θριαμβευτικά:

— Αυτά τα όραία ζώα είνε δικά σας, κύρ Ντεμάρ... Σας τα προσφέρει ή κόρησα ντε λάντ...

— Ω! πραγματικά, με μεγάλη χαρά έγινε δεκτό το δώρο εκείνο!... Τίποτε δεν θά εύχαριστούσε τόσο το καλό άνδρόγυνο, όσο το ζευγάρι εκείνο των χοίρων κ' η αγαθή οικοδέσποινα τα περιποιήθηκε με μεγάλη φροντίδα.

— Εκεί θά βρήτε τις ωραιότερες αγελάδες που μπορείτε να φανταστήτε.

— Έχει και χοίρους; ρώτησε η κόρησα ντε λάντ, γελώντας.

— Ω! θά βρήτε λαμπρούς!

Ο Ντελαμότ ήταν στο κτήμα του μαζί με την γυναίκα του και το γιό του. Ο τελευταίος, ένας όραιος και χαρούμενος νέος, περιποιόταν με αγάπη τις αγελάδες του.

— Θά ήθελα ν' αγοράσω δυο άγγλικούς χοίρους, είπε η κόρησα.

Διάλεξε δυο και ρώτησε αν ύπρχε και καμιά καλή αγελάδα για πούλημα.

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

πάντσης ο κ. Ντελαμότ.

Η κόρησα συμφώνησε την τιμή της και την αγόρασε κι' αυτή.

— Φραντί, μείνε εδω για να φέρης τα ζώα, είπε στον δασοφύλακα της.

Κι' αφού πλήρωσε, ανέθηκε στο άμάκι της, αφήνοντας πίσω της το άρωμα της χάριτος και της καλωσύνης, που την έκανε αγαπητή σε όλους.

— Μαντεύεις, Φλωρέτα μου, για ποιόν αγόρασα ό'λ' αυτά τα ζώα;

— Όχι, κυρία...

— Δεν τ' αγοράσα για τον εαυτό μου. Η αγελάδα είνε για τους προστατευόμενους σου. Φύλαξέ την ως το Πάσχα, γιατί δεν έχουν τώρα σταύλο. Και τους χοίρους... για ποιόν τους αγόρασα;

— Δεν ξέρω, κυρία...

— Δεν ξέρεις να έχω καμιά ύποχρωςή;

— Όχι...

— Και το πολύτιμο πιάτο που μ' ες, χάρισαν οι Ντεμάρ, νομίζεις πώς το έχασα; Θά τους ανταποδώσω το δώρο τους... Και είμαι βέβαια πώς με χαρά θά δεχτούν τους δυο πόντους νοίους στην αγορά τους.

Και η Φλωρέτα ήταν βέβαιη γι' αυτό, γιατί είχε ακούσει την κυρά Ντεμάρ να λέη ότι θά έπιθυμούσε πολύ να είχε ένα ζευγάρι γουρουνάκια έγγλέζικα τα οποία παχαίνουν εύκολότερα από τα άλλα.

Όταν ο Φραντί έφτασε στη βίλλα με την αγελάδα και τους δυο χοίρους, ώδήγησε τα ζώα στους σταύλους. Η Φλωρέτα καταγοητεύθηκε απ' το όραίο γάλα της αγελάδας.

Κατόπιν ο Φραντί με την κόρη του πήγαν τους δυο χοίρους στην αγορά των Ντεμάρ. 'Εκει, η Φλωρέτα θέλησε να ξαφνιασθή την αγαθή οικοδέσποινα.

— Κυτάχτε, κυρά Ντεμάρ, είπε. Αυτά τα όραία ζώα, ή κόρησα ντε λάντ σας τα στέλνει για να τα τρέφετε για λογαριασμό της.

Ο Ντεμάρ και η γυναίκα του άρχισαν να ψηλαφούν τα δυο όμορφα ζώα, να κυτάνε τα όρθια αυτιά τους, τα παχειά μέρη τους, τους μακρούς τους ώμους και τα κοντά πόδια τους.

— Ω! τί όραία ζώα! Δεν ξέρω κι' εγώ τί θάδωνα για να έχω δυο απ' αυτά... Μά πρέπει να πάη κανείς μακριά για να βρή, κι' έπειτα λένε πώς ο Ντελαμότ δεν πουλάει σε όλους...

Η Φλωρέτα γελούσε, έξεθεί...

αζε τα δυο ζώα, τα θαύμαζε.

Τέλος, όταν είδε πώς είχε ανάψει στο έπακρο τον πόθο των φίλων της, φώναξε θριαμβευτικά:

— Αυτά τα όραία ζώα είνε δικά σας, κύρ Ντεμάρ... Σας τα προσφέρει ή κόρησα ντε λάντ...

— Ω! πραγματικά, με μεγάλη χαρά έγινε δεκτό το δώρο εκείνο!... Τίποτε δεν θά εύχαριστούσε τόσο το καλό άνδρόγυνο, όσο το ζευγάρι εκείνο των χοίρων κ' η αγαθή οικοδέσποινα τα περιποιήθηκε με μεγάλη φροντίδα.

— Εκεί θά βρήτε τις ωραιότερες αγελάδες που μπορείτε να φανταστήτε.

— Έχει και χοίρους; ρώτησε η κόρησα ντε λάντ, γελώντας.

— Ω! θά βρήτε λαμπρούς!

Ο Ντελαμότ ήταν στο κτήμα του μαζί με την γυναίκα του και το γιό του. Ο τελευταίος, ένας όραιος και χαρούμενος νέος, περιποιόταν με αγάπη τις αγελάδες του.

— Θά ήθελα ν' αγοράσω δυο άγγλικούς χοίρους, είπε η κόρησα.

Διάλεξε δυο και ρώτησε αν ύπρχε και καμιά καλή αγελάδα για πούλημα.

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

Τα παιδιά άναγνώρισαν άμέσως την Φλωρέτα και την περικύκλωσαν

Και η Φλωρέτα ήταν βέβαιη γι' αυτό, γιατί είχε ακούσει την κυρά Ντεμάρ να λέη ότι θά έπιθυμούσε πολύ να είχε ένα ζευγάρι γουρουνάκια έγγλέζικα τα οποία παχαίνουν εύκολότερα από τα άλλα.

Όταν ο Φραντί έφτασε στη βίλλα με την αγελάδα και τους δυο χοίρους, ώδήγησε τα ζώα στους σταύλους. Η Φλωρέτα καταγοητεύθηκε απ' το όραίο γάλα της αγελάδας.

Κατόπιν ο Φραντί με την κόρη του πήγαν τους δυο χοίρους στην αγορά των Ντεμάρ. 'Εκει, η Φλωρέτα θέλησε να ξαφνιασθή την αγαθή οικοδέσποινα.

— Κυτάχτε, κυρά Ντεμάρ, είπε. Αυτά τα όραία ζώα, ή κόρησα ντε λάντ σας τα στέλνει για να τα τρέφετε για λογαριασμό της.

Ο Ντεμάρ και η γυναίκα του άρχισαν να ψηλαφούν τα δυο όμορφα ζώα, να κυτάνε τα όρθια αυτιά τους, τα παχειά μέρη τους, τους μακρούς τους ώμους και τα κοντά πόδια τους.

— Ω! τί όραία ζώα! Δεν ξέρω κι' εγώ τί θάδωνα για να έχω δυο απ' αυτά... Μά πρέπει να πάη κανείς μακριά για να βρή, κι' έπειτα λένε πώς ο Ντελαμότ δεν πουλάει σε όλους...

Η Φλωρέτα γελούσε, έξεθεί...

αζε τα δυο ζώα, τα θαύμαζε.

Τέλος, όταν είδε πώς είχε ανάψει στο έπακρο τον πόθο των φίλων της, φώναξε θριαμβευτικά:

— Αυτά τα όραία ζώα είνε δικά σας, κύρ Ντεμάρ... Σας τα προσφέρει ή κόρησα ντε λάντ...

— Ω! πραγματικά, με μεγάλη χαρά έγινε δεκτό το δώρο εκείνο!... Τίποτε δεν θά εύχαριστούσε τόσο το καλό άνδρόγυνο, όσο το ζευγάρι εκείνο των χοίρων κ' η αγαθή οικοδέσποινα τα περιποιήθηκε με μεγάλη φροντίδα.

— Εκεί θά βρήτε τις ωραιότερες αγελάδες που μπορείτε να φανταστήτε.

— Έχει και χοίρους; ρώτησε η κόρησα ντε λάντ, γελώντας.

— Ω! θά βρήτε λαμπρούς!

Ο Ντελαμότ ήταν στο κτήμα του μαζί με την γυναίκα του και το γιό του. Ο τελευταίος, ένας όραιος και χαρούμενος νέος, περιποιόταν με αγάπη τις αγελάδες του.

— Θά ήθελα ν' αγοράσω δυο άγγλικούς χοίρους, είπε η κόρησα.

Διάλεξε δυο και ρώτησε αν ύπρχε και καμιά καλή αγελάδα για πούλημα.

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

— Έχω μία εξαιρετική, ή οποία βγάξει πολύ γάλα, ά...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΜΕΡΙΚ

Ο κόμης Ζάν ντε Βαλτανέζ ήταν από δώ κι' ένα μ' ένα περίπου πρόεδρος της άριστοκρατικής λέσχης «Ντάμα Σπαθί». Το αξίωμα αυτό το κατείχε πρώτα ο πατέρας του, ο μαρκήσιος ντε Βαλτανέζ. Στις τελευταίες, όμως, εκλογές ο μαρκήσιος απόσυρε την υποψηφιότητά του, προφανώς όντας ότι η ηλικία του — ήταν εξηνταπέντε ετών, αλλά θαλερός ακόμα — δεν του επέτρεπε να εκτελέσει τα προεδρικά του καθήκοντα με την απαιτούμενη ευσυνειδησία. Και πρότεινε ως διάδοχό του τον γιό του, τον κόμητα Ζάν ντε Βαλτανέζ. Τα μέλη της λέσχης τον ψηφίσαν παμψηφεί αφ' ενός επειδή ο κόμης ήταν γνωστός για την σοβαρότητα του χαρακτήρα του και την άμεμπτη διαγωγή του, και αφ' ετέρου επειδή, ως άγαμος, θά είχε καιρό διαθέσιμο να τον αφιερώσει στη λέσχη. Και δεν βγήκανε γελασμένοι στις προσδοκίες τους. Ο κόμης έδειξε, από την πρώτη κιόλας εβδομάδα, στην εξάσκηση των λεπτών καθηκόντων του, ότι ήταν ιδεώδης πρόεδρος για μια άριστοκρατική λέσχη. Ο μαρκήσιος, ο οποίος δεν έπαψε να είναι ένας από τους πιο τακτικούς θαμώνας της λέσχης, ήταν περήφανος για το γιό του.

Ο κόμης, λοιπόν, ήταν από έναν περίπου μηνός πρόεδρος της λέσχης όταν, ξαφνικά, ένα βράδυ, στο τραπέζι του μπακαρά, απεκαλύφθη ότι τα τραπουλόχαρτα ήταν σημαδωμένα!... Για πρώτη φορά από τον καιρό της ιδρύσεώς της, παρατηρήθη στην λέσχη αυτή μια αταξία τόσο σοβαρά... Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι μεταξύ των παικτών υπήρχε κάποιος απατεώνας! Αλλά ποιός ήταν αυτός; Κανείς δεν μπορούσε να υποπτευθεί τον διπλανό του, γιατί όλοι οι θαμώνες ήταν γνωστοί μεταξύ των ανθρώπων ανώτεροι κάθε ύποψιας... Ένας μονάχα θεωρήθηκε ύποπτος: ο νεαρός υποκόμης Μωρίς ντε Ρονσερέ, ο οποίος είχε κερδίσει μέσα σε δεκαπέντε μέρες πάνω από τριακόσιες χιλιάδες φράγκα. Η σκανδαλώδης αυτή ευνοια της τύχης ήταν επόμενο να προκαλέσει τις ύποψεις των άλλων. Με την διαφορά ότι κανείς δεν τολμούσε ν' απευθύνει κατά του υποκόμητος μια συγκεκριμένη κατηγορία. Έξ' άλλου, αυτό ήταν δουλειά του προέδρου.

Πράγματι, ο Βαλτανέζ, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του, παρακάλεσε τους παίκτες να μη φύγουν από την λέσχη πριν κάνει μια πρόχειρη ανάκριση. Και κάλεσε στο γραφείο του έναν-έναν τους υπαλλήλους της λέσχης και τους υπέβαλε διάφορα ερωτήματα, για να εξακριβώσει πώς βρέθηκαν ή σημαδεμένες τράπουλες.

Ένα από τα γκαρσόνια της σάλλας του παιχνιδιού υπέπεσε σε αντιφάσεις. Και όταν ο πρόεδρος τον φοβήθηκε ότι θα τον καταγγείλει στην αστυνομία, εκείνος άμολόγησε ότι αυτός αντικαθιστούσε τις τράπουλες που αγοράζαν με άλλες, σημαδεμένες, τις οποίες όμως του τις παρέδινε ένα μέλος της λέσχης!...

— Ποιός είναι αυτός; ρώτησε ο Βαλτανέζ.

— Δεν μπορώ να σας πω τ' όνομά του, κύριε πρόεδρε!

— Αν δεν μου το πής, θα σε παραδώσω στην αστυνομία!

— Ο κ. πρόεδρος ως μου επιτρέψει να τον συμβουλευτώ να μη το κάνει αυτό! είπε το γκαρσόνι με μοχθηρό χαμόγελο.

— Τολμάς, έλεεινέ, να... φώναζε ο Βαλτανέζ.

— Μάλιστα, τολμά, επειδή το πρόσωπό που μου παραδίνει τις σημαδεμένες τράπουλες είναι... ο πατέρας σας!... Και αν θέλετε να βεβαιωθείτε, δεν έχετε παρά να πάτε στο βεστιάριο και να ψάξετε σε μια κρυφή τσέπη, στο κάτω

μέρος του παλτού του... Έκεί θα βρήτε δυο σημαδεμένες τράπουλες, τις οποίες ο πατέρας σας δεν πρόλαβε να μου δώσει...

Ένα δυνατό ρίγος πέρασε από το σώμα του κόμητα ντε Βαλτανέζ. Ωστόσο, ο πρόεδρος της λέσχης, θέλοντας να διαψεύσει το γκαρσόνι, πήγε κι' έρριξε μια ματιά στο πανωφόρι του πατέρα του. Αλλοίμονο! Ο υπάλληλος είχε δίκιο!... Ο κόμης ανέκάλυψε στις τσέπες του παλτού του τράπουλες δυο μ' εκείνες που είχαν κατασχεθεί πριν από λίγο!...

— Είχα δίκιο, λοιπόν, κύριε πρόεδρε, που δεν ήθελα να φανερώσω τον συννερό μου; ρώτησε το γκαρσόνι, γελώντας σαρκαστικά.

Ο Βαλτανέζ έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, συντριμμένος από τη ντροπή του. Μια τρομερή πίκρα γινότανε μέσα του. Πέρασαν έτσι δέκα λεπτά της ώρας. Βαρεία σιωπή ήταν απλωμένη στο γραφείο. Τέλος ο κόμης σήκωσε το κεφάλι του με ύφος ανθρώπου που έλαβε μια όριστη απόφαση.

— Θα καταλαβαίνεις, βέβαια, και μόνος σου, είπε στο υπάλληλο, ότι δεν μπορείς να μείνεις στη λέσχη. Ωστόσο, θέλω να σε καταγγείλω στην αστυνομία... Θα σου δώσω, μάλιστα, κι' ένα τσέκ εκατό χιλιάδων φράγκων, που θα μπορείς να το ξαργυρώσεις στην Έλβετία, με τον όρο όμως να πάρης άμέσως το τρένο για τα σύνορα. Έχω να ζητήσω και κάτι άλλο από σενα: Σε λίγο θα ανακοινώσω στα μέλη της λέσχης το όνομα του ένοχου... Έσύ δεν πρέπει να διαμαρτυρηθείς ή να με διαψεύσεις...

— Θέλετε, λοιπόν, να ρίξετε το βάρος της κατηγορίας στον κ. Μωρίς ντε Ρονσερέ; ρώτησε το γκαρσόνι. Αυτό δεν είναι διόλου ευγενικό εκ μέρους σας!... Μά τι μ' ενδιαφέρουν έμένα ή υποθέσεις των άλλων;... Είμαστε σύμφωνοι, κύριε πρόεδρε... Μπορείτε να βασίζεστε σε μένα...

Τόσο το καλύτερο... θα φύγεις άμέσως για την Έλβετία. Και αν άργησει η ώρα της θής, θα επιμένεις ότι ο ένοχος είναι εκείνος που υπέδειξε έμένα...

— Πολύ καλά, κύριε! Μήπως έχω κανένα συμφέρον να πω το αντίθετο; Αφού μάλιστα πρόκειται να εισπράξω εκατό χιλιάδες φράγκα...

— Πάρε τώρα το τσέκ και πήγαινε.

Ύστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, ο πρόεδρος της λέσχης, αφού έμεινε λίγες στιγμές κλεισμένος ολομόναχος στο ιδιαίτερο γραφείο του, παρουσιάστηκε ξαφνικά στην αίθουσα του παιχνιδιού.

Τα μαλλιά του ήταν ανακατωμένα, τα μάτια του πεταμένα έξω από τις κόγχες. Θανάσιμος ωχρότης ήταν χυμένη στο πρόσωπό του.

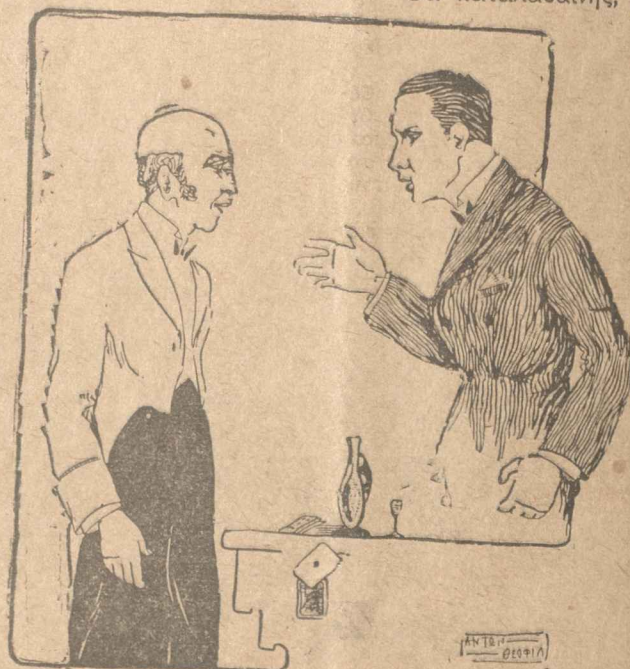
— Τι πάθατε, Βαλτανέζ; τον ρώτησαν κατάπληκτοι οι άλλοι του.

— Επέβαλα, κύριοι, στον εαυτό μου την τιμωρία που μου αξίζει! αποκρίθηκε ο κόμης με βραχνή φωνή. Είχα την ελπίδα ότι δεν θα με ανέκαλυπταν... Χαμένες, όμως, γιναν ή προσπάθειές μου... Το γκαρσόνι με πρόδωσε...

— Τι θέλετε να πείτε;

— Εγώ, κύριοι, προμήθευα στη λέσχη τις τράπουλες που μπακαρά... Κι' έβαζα σημάδι στα χαρτιά κάθε φορά που επρόκειτο να κάνω μπάνκο...

(Η συνέχεια εις την σελίδα 51)

— Τολμάς να κατηγορήσεις τον πατέρα μου, ελεεινέ! φώναζε ο Βαλτανέζ.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελήνη ως Γυναίκα

Η ΜΟΔΑ

Εκτός από τα ταγιέρ και από τα ανσάμπλ, για τα οποία έχουμε κάνει λόγο και σε άλλα φύλλα, το κοστούμι που θα φορεθώ πάρα πολύ τον φετινό χειμώνα από τις κομψές κυρίες είναι η ρεδιγκότα. Η περισσότερες από τις γυναίκες που ακολουθούν πιστά τη μόδα, δεν θέλουν να ξαναδούν στα μάτια τους το παλτουδάκι τρουά-κάρ του περσινού χειμώνα, που ωστόσο τόσο τους είχε ενθουσιάσει όταν το πρωτοφόρεσαν. Όλες θέλουν τώρα μια ρεδιγκότα, εφαρμοστή στη μέση και αρκετά πλατιά κάτω, από μάλλινο ύφασμα μελανό, από μαύρο ντρά για το απόγευμα και από γούνα για τις ψυχρές ημέρες.

Η περισσότερες από τις ρεδιγκότες αυτές σταματούν μια σπιθαμή επάνω από το γόνατο, πολλές όμως γίνονται μακρύτες, τόσο, που μόλις αφήνουν τη φούστα να φαίνεται ως τέσσερα-έξη δάκτυλα. Κατά κανόνα, αυτό το μακρύς έχουν ή γούνινες ρεδιγκότες, ή οποίες σύμφωνα με τις τελευταίες επιταγές της μόδας συνοδεύονται και από όμοια γούνινα καπέλλα. Τα καπέλλα αυτά γίνονται σε σχήμα μεσαιωνικών σκούφων, με δυο μύτες στις άκρες και χώνονται βαθιά στο κεφάλι, αφήνοντας ελεύθερο το μέτωπο.

Εν τω μεταξύ έως ότου εμφανισθούν αυτά τα υπερβολικά καπέλλα, θέλουμε άλλα, πολύ χαριτωμένα, από δελφινό ή ταφτά, που η φόρμα τους θυμίζει τα εξωτικά μαντήλια των γυναικών της Μαρτινίκας. Δέονται δηλαδή στο κεφάλι και σχηματίζουν εμπρός ένα πολύ μεγάλο μονό φόγκο που στέκεται κολλαριστός.

Αυτά φυσικά τα καπέλλα φοριούνται το απόγευμα καθώς επίσης και τα άλλα που στολίζονται με βέλα μικρά ή μεγάλα. Για το πρωί όμως συνήθιζαν ακόμη τα καστοράκια σε σχήμα τυρολέζικο με το φτεράκι πίσω ή τα ρεβέλε με ανασκομμένα μπρόν εμπρός ή ιτό πλάι ή και η μικρές τσok που θυμίζουν τα στρατιωτικά καλπάκια. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο πως νικεί πάντοτε εκείνο που είναι πρακτικό και πως η μόδα όσο και να θέλει να πρωτοτυπήσει είναι υποχρεωμένη να ακολουθεί μερικούς κανόνες και να κάνει μερικές υποχωρήσεις.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Μητροπόλεως 14 Α'

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς καθαρίζονται τα καστόρινα καπέλλα

Αν το καπέλλο είναι μαύρο ή οποιοδήποτε σκούρο χρώματος, το αλείψετε μ' ένα μίγμα καυωμένο από πηλό (απ' αυτόν που πουλούν σε κομμάτια) και νερό, τόσο πηχτό ώστε να μοιάζει με μια παχιά κρέμα. Στρώνετε το μίγμα επάνω στο καπέλλο με μια βούρτσα και το αφήνετε να ξεραθεί. Ύστερα από ειδικές σειρές ώρες βουρτσίζετε δυνατά το καπέλλο, το οποίο θα έχει την εμφάνιση καινούργιου. Αν το καστόρι είναι πολύ ακάθαρτο, αντί να διαλύσετε τον πηλό σε νερό, τον διαλύετε σε νέφτι και με το μίγμα αυτό αλείψετε το καπέλλο.

Πώς να φρεσκάρετε τα μεταξωτά ύφασματα

Κάνετε μια ζεστή σαπουνάδα και βρέχοντας ένα πανάκι, περνάτε το ύφασμα το οποίο έχετε απλωμένο στο τραπέζι, προσέχοντας ώστε να βραχί όλο και να μην είναι άλλο

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΩΦΟΡΙ ΤΟΥ

Απογευματινό φόρεμα από λεπτό λαινάς πράσινο. Νωμίτης μετέρος εμπρός και σουρωτός στο λαιμό. Μανίκια σουρωτά στο εμπρός μέρος των ώμων. Το φόρεμα κομπάζει πίσω και από τις ντεκούπ της μέσης περνάει μια πέτινη ζώνη. Απογευματινό επανωφόρι από ντρά πράσινο γαλιό με λαιμό με ασπρακάν μαύρο στο γιακά και στα μανίκια. Μανίκια ντραπέ.

βρεγμένο περισσότερο και άλλο λιγότερο. Κατόπιν σιδερώνετε το ύφασμα από την ανάποδη με σίδερο μόλις ζεστό. Για να φρεσκάρει ένα μαύρο μεταξωτό ανακατεύετε ίσα μέρη νερό με ίσα μέρη οινόπνευμα και βρέχετε το ύφασμα κατά τον ίδιο τρόπο. Κατόπιν σιδερώνετε από την όψη, βάζοντας όμως ανάμεσα στο σίδερο και στο ύφασμα ένα τσιγαρόχαρτο.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Η ΑΠΡΟΣΕΞΙΕΣ

Αν ρωτούσατε τις νοικοκυρές τι είναι εκείνο που φοβούνται περισσότερο, όλες θ' απαντούσαν αδιατάκτως: την φωτιά! Τώρα τελευταίως δημοσιεύτηκε σε μια ζήτη έφημερίδα μια ανατριχιαστική στατιστική, από την οποία αποδεικνύεται πως τα περισσότερα δυστυχήματα οφείλονται σε ξαφνική ανάφλεξη βενζίνας, οινόπνευματος ή πετρελαίου. Και το τραγικότερο είναι πως τα δυστυχήματα αυτά είναι 60 θανατηφόρα.

Ωρισμένα, βέβαια, μπορεί κανείς να τ' αποφύγει και μάλιστα πρέπει να τ' αποφύγει, όπως π.χ. δεν πρέπει ποτέ να καθαρίζετε κάτι με βενζίνη σε δωμάτιο που υπάρχει φωτιά, ή να μεταχειρίζεται αυτά τα πανάρχαια καμινέτα με το φυτίλι ή να γεμίσει την λάμπα με πετρέλαιο ενώ είναι ήδη αναμμένη. Αλλά υπάρχουν και άλλα που δεν μπορεί να τα προβλέψει κανείς. Πρέπει να κάνει τουλάχιστον ότι μπορεί ώστε η συνέπειες να είναι όσο τον δυνατόν λιγότερο τραγικές.

Αν λοιπόν τύχη να πιάσει ξαφνικά φωτιά στο σπίτι σας, πρωτίστως μην χάνετε την ψυχραιμία σας. Αν πιάσουν φωτιά τα ρούχα σας πέσετε χάμα κι' αρχίστε να κλειστείτε στο πάτωμα, τυλίγοντας το σώμα σας με ότι βρήτε πρόχειρο: μια κουβέρτα, ένα χαλάκι. Το ίδιο κάνετε αν έχει πιάσει φωτιά κάποιος άλλος κοντά σας. Περιτυλίξετε τον με μια κουβέρτα ή ένα μάλλινο ύφασμα. Αν η φωτιά πιάσει άλλο και έχετε ελεύθερα τα χέρια σας, κλείστε άμέσως το κλειδί του γκαζ και αποφύγετε ν' ανοίξετε τα παράθυρα. Ο αέρας ζωηρεύει την φωτιά, ενώ μπορείτε ευκολότερα να προλάβετε το ξαπλωμά της ρίχνοντας σταχτή, βρεγμένα κουρέλια, χρώμα ή νερό γύρω στη φωτιά.

Τα έγκαυματα πρέπει να τα φροντίζετε άμέσως, γιατί μολύνονται ευκολότερα από κάθε άλλη πληγή. Μην τ' αφήνετε εκτεθειμένα στον αέρα. Αν έχετε άσθεστονέρο ή ασθεστολοιφή βάζετε άμέσως επάνω στο έγκαυμα, αλλιώς ξύνετε με τον τρίψιμο μια ωμή πατάτα και το σκεπάζετε. Από πάνω βάζετε ένα παχύ βαμβάκι και το δένετε με ένα επίδεσμο. Εάν το έγκαυμα πονή, βάζετε ένα μίγμα με λάδι και ασπράδι αυγού κτυπημένο.

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΩΝΗ

Γά κόκκινα χέρια

Τον χειμώνα είναι πάρα πολλοί εκείνοι που τα χέρια τους κοκκινίζουν, περισσότερο δε απ' όλους υποφέρουν ή γυναίκες που ασχολούνται με το νοικοκυριό. Πολύ αποτελεσματικά είναι τα συχνά μασάζ με οποιαδήποτε, όχι λιπαρή, κρέμα, καθώς και ή κομπρέσες με eau distillée de hamamelis. Στην αρχή διαλύετε το φάρμακο αυτό σε δέκα μέρη νερού και κατόπιν σιγά-σιγά κάνετε την διάλυση λιγότερο άραιή.

Η δις ΛΙΑΝΑ

ΔΙΤΣ.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ
ΣΚΟΝΑΝΙΑ
MIGRENO-NERVOSIN

Κούμπορας

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΩΝ ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΩΝ
ΓΡΙΠΠΗΣ & ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΩΝ
ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΑΜΕΣΟΣ & ΑΣΦΑΛΗΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Διά νεωτάτης μεθόδου εκτελείται η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ και όλαι οι βαφαί των μαλλιών

Περμανάντ Εμμανουέλ

Χαλκοκονιδύλη 11
Τηλ. 27-975

Κρατήστε την κάτωθι διεύθυνσιν:

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369

ΑΘΗΝΑΙ

διότι τώρα πλέον πού είναι έτοιμον πρὸς διάθεσιν τὸ **TRESVITE** σὰς εἶναι ἀπαραίτητον.

Τὸ **TRESVITE** θὰ σὰς ἐκπλήξη. Διότι μόνον φιαλλίδια εἶναι ἄρκετὰ διὰ νὰ κάμετε μὴν αν τελείαν Περμανάντι ἄνευ μηχανήματος. Καὶ διὰ μηχανήματος. Ωραῖες καὶ φυσικὲς κλίσεις καὶ χονδρὲς μποῦκλες στυλινότητα καὶ διατήρησις ἀπόλυτον ἐξασφαλίζει τὸ **TRESVITE**.

Ἡ χρῆσις του εἶναι εὐκολωτάτη μὲ μίαν μόνον ὑπόδειξιν μας. Σὰς ἐγγυώμεθα ὑπευθύνως τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς χρήσεώς του.

Σπεύσατε νὰ τὸ προμηθευθῇτε καὶ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι μία ἀπλὴ δοκιμὴ θὰ σὰς ικανοποιῇ ἀπολύτως.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

LABORATOIRE L' ECLAT

ΤΗΛΕΦ. 9.357

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 163.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 116.
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιδρομίου.
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαφέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ἔδ. Συγγαίου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΣΚ.
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορῆς.
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α.
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31.
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στοῶς ἀριθ. 56.
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Φαρμάκων.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιστοίας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συγγαλασσομένοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν παρτίκιον μας ἀποφεύγετε τὰ ἐξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταφορᾶς εἰς τὸ κέντρον.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

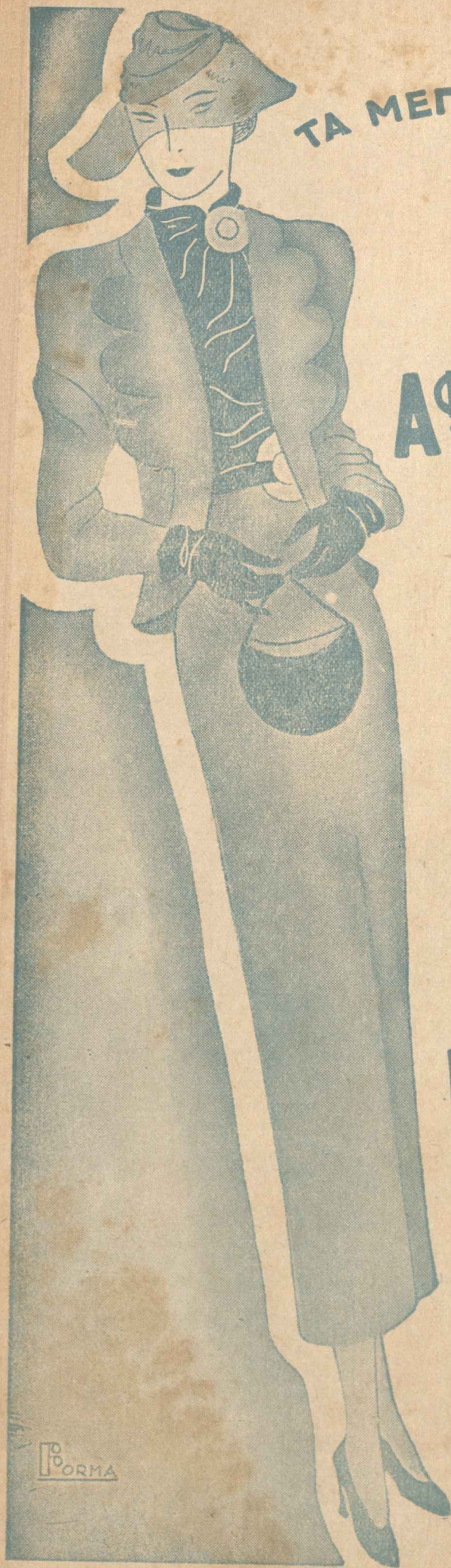
ΑΦΩΝ ΓΙΑΝΝΑ & ΤΣΑΟΥΣΗ
ΕΡΜΟΥ 49

ΕΧΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ

τὴν πραγματικῶς
ὠραιότεραν καὶ πλου-
σιωτέραν συλλογὴν
εἰς τὰ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ & ΕΓΧΩΡΙΑ

Τακτικῶς
νέαι παραλαβαί
σύμφωνα μετὰ τὰς
ἀπαιτήσεις τῆς
μῦδας.

FORMA

ΜΗΝΥΤΩ